

Рік 2150

Тія Олександр

Передмова до щоденника Джона Лейка

(народився 12 вересня 1948 р., помер 2 травня 1976 р.)

Мене звать Карл Джонсон. Я ділив кімнату з Джоном Лейком, автором цього щоденника, і був його найкращим другом.

Мене розпитували про дивну поведінку Джона перед смертю, але я боявся говорити все як є. Та я й сам не знав, що з ним відбувалося. А коли дізнався, відмовився повірити. Зрештою я зміг прийняти правду, хоча розумію, що її не визнають багато хто — і в тому числі ті, хто має владу.

Звичайно, поліцейські, університетські чиновники та викладачі Джона просто посміються з історії, яку він розповів. Сьогодні лише небагато людей настільки розвинені духовно, щоб прийняти вельми незвичайні ідеї, викладені у щоденнику. Але я вірю, що настане час, коли ці ідеї будуть визнані всіма.

Перш ніж ви розпочнете читання щоденника, дозвольте мені коротко сказати про Джона, яким я знав його більше двадцяти років. Наше дитинство пройшло у маленькому містечку на Середньому Заході, наприкінці сорокових – на початку п'ятдесятих років. Ми потоваришували у першому класі — і на все життя. Нам не заважало те, що Джон був сином міського лікаря і жив на пагорбі в багатому кварталі, а я, син нестабільно працюючого, — у найбіднішому районі.

Коли нам з Джоном було сім років, його мати померла від лейкемії. Через два роки в нашому будинку сталася пожежа, і будівля згоріла вщент. Батько витягнув нас із мамою з вогню, але сам обгорів страшно. Ніч напроліт лікар Лейк відчайдушно намагався підтримувати життя в обвугленому тілі мого тата. На

світанку, оплакуючи марність своїх спроб, він привів маму і мене до свого дому і ставився до мене як до сина аж до смерті — цілих десять років. Ми з Джоном росли разом і були ближчими, ніж брати. Ми ніколи не билися, і хоч я був запальний, не пам'ятаю, щоб хоч раз розсердився на Джона. Мені не доводилося зустрічати людину добрішу і терплячішу за нього.

Джон навчався блискуче, а у мене в початкових класах справи були дуже погані. Дванадцять років він постійно допомагав мені. Безглуздість більшості шкільних предметів викликала в мене озлоблення, але Джон жодного разу не вийшов із себе. Результат його зусиль перевершив усі мислимі очікування. Я закінчив і школу, і коледж серед перших за успішністю. Сам Джон був у класі взагалі поза конкуренцією. Крім того, його щороку визнавали найкращим спортсменом — і в школі, і в коледжі.

Джон чудово грав у захисті, і його математично точні паси перетворили мене, з моїми скромними здібностями, на футбольну зірку коледжу. Цілком можливо, що він став би професійним футболістом, якби не В'єтнамська війна. Схоже, покійний доктор Лейк чимось міцно насолив двом членам місцевої призовної комісії, і ті на помсту загребли нас із Джоном — не минуло й кілька тижнів після випуску з коледжу.

В армії ми трималися разом весь час, включаючи і останню вилазку, коли наш взвод рознесло на шматки. Не одну годину я тягнув на плечах Джона через нескінченні джунглі. Нарешті нас підібрали санітари та перекинули до базового шпиталю.

Там Джону ампутували праву ногу, а я, незважаючи на всі старання лікарів, осліп на ліве око.

У цій шаленій м'ясорубці, яка називалася В'єтнамською війною, Джон втратив ногу, але я не чув від нього жодного слова скарги. Мене ж переповнювала лють. Джон казав, що ми отримали цінний урок і тепер він, навіть рятуючи власне життя, ніколи не піде на те, щоб убити чи хоча б поранити іншу людину. Але, на мою думку, це було очевидно і без війни.

Напевно, найважче мені було зрозуміти в Джоні те, що я називав «м'якосердістю». Він нікому не міг завдати шкоди. У житті не розчавив жука і не вирвав живої травинки, хіба що ненароком, але нікого не намагався обернути у свою віру. Джон завжди казав, що людина може навчитися чогось тільки тоді, коли вона готова цьому навчитися, і ще — що добре для одного, для іншого може бути погано.

Загалом Джон ніколи не дозволяв собі засуджувати війну; він вважав, що всім, хто брав участь у ній, війна дала необхідний досвід. І називав це кармою. Як я не намагався, не зміг переконати його приєднатися, коли ми, ветерани, протестували проти війни; він навіть не хотів сперечатися зі мною на цю тему. Джон взагалі рідко з кимось сперечався. Він просто погоджувався із співрозмовником: «Те, у що ти віриш, і є тобі істина».

Багато в чому Джон залишився для мене загадкою. При зростанні шість футів три дюйми і вагою 180 фунтів він бігав найшвидше в коледжі. Але на футбольному полі, як міг, уникав зіткнень, побоюючись травмувати суперника. Не вбив жодної живої істоти, але їв м'ясо тварин, убитих іншими. Дівчата були в захваті від його очей, синіх, як море, і сильного, скульптурного тіла. Тут не обходилося без трагедій. У старших класах від нього завагітніла одна дівчина. Єдиний раз я бачив, як доктор Лейк по-справжньому розлютився на Джона. Досі пам'ятаю, як він кричав, що ніхто не має права ставати батьком, якщо ще ні психологічно, ні матеріально не здатний дбати про дитину.

У коледжі Джон вибрав основною дисципліною філософію, а другу спеціалізацію отримував з психології та соціології. Коли нас, інвалідів, демобілізували, він переконав мене повернутися до університету та здобути ступінь. Основною дисципліною для нас обох тепер стала психологія, а другою – соціологія. Джона цікавили соціальні чинники, що впливають на формування індивідуальної поведінки й становлення особистості. Під його впливом я захопився ідеєю практичних соціальних змін, які виключили б такі жахливі катастрофи, як війна у В'єтнамі.

У той час, коли Джон почав вести щоденник, ми вже склали всі іспити на докторський ступінь і спільно працювали над дисертацією із соціальної психології, присвяченої цілепокладанню та розвитку самооцінки у дітей.

Я можу ще багато писати про Джона, але це його історія, а не моя. Я хотів лише надати вам контекст цього справді чудового щоденника і коротко описати портрет мого друга Джона Лейка — людину, забути яку неможливо.

Оскільки щоденник Джона не призначався для публікації, а служив йому інструментом для вивчення самого себе, деякі частини тексту перевантажені вузькоспеціалізованими подробицями, не цікавими широкому читачеві. Тому я дозволив собі видалити із щоденника найбільш езотеричні та складні для розуміння фрагменти. Деякі з них у скороченому вигляді наведені в кінці книги, у розділі «Із записів Джона». Крім мене, ще три людини повністю прочитали щоденник, коли Джон був ще живий і міг пояснити і проілюструвати ідеї, що містяться в ньому. На всіх нас це справило глибоке враження та змінило наше життя. Тому я рекомендував би зацікавленому читачеві ознайомитися з цими конспектами бесід Джона зі Службою Інформації (CI) і повертатися до них час від часу при читанні щоденника.

Багато в що з того, що ви прочитаєте в цьому щоденнику, повірити буде дуже важко — якщо взагалі можливо.

Однак Джон був переконаний, що настане час, коли ці дивні ідеї стануть загальним надбанням.

Розділ 1. Лія

Вже кілька місяців я з небажанням прокидаюся зранку. Мої думки ще довго були там, у стані сновидіння, де я переживав якусь невимовну пригоду. Мені хотілося повернутися в нього, але воно було приховано від мене в тумані. І ось Нарешті цієї ночі - відбулося! Я прокинувся в іншому часі, в іншому місці та в іншому тілі.

Я лежав на покритій травою галявині, дивлячись у блакитне небо. Повсюди, на скільки міг сягнути погляд, серед рівної, негустої трави височіли дерева.

У прохолодному ранковому повітрі висів мускусний аромат свіжоскошеної конюшини; перекличка птахів наповнювала мене відчуттям миру та гармонії. Моє оголене тіло здригалось, коли волосин на ньому торкався легкий вітер. Що за дивовижне почуття свободи!

Підвівшись, я зробив глибокий вдих, ніби наповнюючи всього себе навколишньою красою. Я відчув, що пригода почалася, і з цим відчуттям, що все посилюється, спочатку пройшовся, розминаючись, а потім і побіг крізь цей затишний, доглянутий ліс. Біг завжди здавався мені максимальним виразом фізичної свободи. Я біг і біг, не відчуваючи втоми, насолоджуючись кожним дотиком босої стопи до шовковисто-м'якої землі.

Раптом я опинився на невеликій галявині, в центрі якої дзюрчало джерело. Щоб не влетіти в нього, мені довелося різко загальмувати, і я мало не впав.

Сльози радості навернулися мені на очі, коли я з подивом подивився на свої ноги – дві ноги!

Чотири роки тому, у В'єтнамі, я втратив праву ногу, і з тих пір шкутильгав на протезі, позбавлений можливості відчуття захоплення бігу.

Невже у мене знову є обидві ноги?

Ретельно оглянувши і обмацавши все тіло, я зрозумів, що в такій чудовій формі воно не було з часів мого студентського захоплення футболом. Бурхлива молодість залишила мені чимало шрамів, але тепер від них і сліду не лишилося!

І я навіть не знав, кому чи чому дякувати за це нове, настільки досконале тіло!

Ранкове сонце вже піднялося над обрієм, і мене здивувала кришталева прозорість повітря. Як давно я не бачив такого чистого неба і не дихав таким свіжим повітрям!

Де ж я? Ввечері я заснув у Верхньому Манхеттені, у бідній квартирці, яку поділяю з Карлом Джонсоном, моїм зведеним братом і найкращим другом. Але прокинувся я в зовсім іншому місці!

Чи це сон? І я скоро прокинуся, знову повернувшись у свою одноногость?

Я жадібно озирнувся, прагнучи наситити погляд, перш ніж цей чудовий новий світ в одну мить розтане скороминущим сном.

Раптом у повітря з шумом піднялася зграйка птахів. Подивившись їм услід, я запитав себе, яка зараз пора року. Заснув я холодного січневого вечора, але прокинувся явно в іншому часі або на іншій широті, оскільки це точно не зима.

Я повільно побіг стежкою, що огинала природну клумбу і заглиблювалася в ліс.

І раптом мене наче обпалило крижаним вітром усвідомлення того, що я не один! Переді мною стояла сліпуче реальна жінка.

На ній була перламутрово-аквамаринова туніка, що ледве прикривала стрункі стегна. Небесно-блакитні очі ласкаво дивилися на мене, розуміючи і приймаючи все. Сонячне світло, пробиваючись крізь коротке золоте волосся, малювало сяючий німб навколо її голови.

Від несподіванки, зачарований її яскравою красою, я буквально перестав дихати.

У її очах, що випромінювали всезнання і всерозуміння, ніби заграли іскорки, коли вона сказала:

- Вітання! Я Лія. Я давно чекаю на тебе, Джоне. Ти поки не впізнаєш мене, але незабаром згадаєш.

Це не може бути насправді, подумав я.

— Та ні, може, — відповіла вона, і її низький музичний голос приємно лоскотав слух.

Відгук на невисловлені думки мене обеззброїв:

- Тобто я не сплю?

Деякий час вона задумливо дивилася на мене.

— У якомусь сенсі спиш, а в якомусь ні. Розумієш, існують два Джони Лейка. Один спить у тому «часі», який ти називаєш 1976 роком; інший розмовляє тут зі мною, у... за вашим рахунком,

2150 році, перебуваючи в тілі, яке тобі так подобається, — у твоєму астральному чи духовному тілі.

— У моєму астральному тілі? В якому році? Моє здивування розсмішило її.

— Так, у твоєму астральному тілі. Воно майже таке саме, як твоє фізичне тіло, тільки його електричні вібрації настільки швидкі, що їх неможливо побачити очима фізичного тіла. Твоє астральне тіло переміщене на сто сімдесят чотири роки вперед, у час, який ти можеш вважати 2150 роком нашої ери.

— На сто сімдесят чотири роки! - вигукнув я. - Ого! Оце сон! І ти кажеш, у мене два тіла?

— Зараз навіть три, - відповіла Лія. — Твоє тіло 1976 року, позбавлене ноги, бачить уві сні те, що з тобою відбувається. Твоє тіло 2150-го року чекає на тебе. А це твоє астральне тіло зараз містить унікальну електронну сутність, яка називається «Джон Лейк». Воно точно не спить.

Перш ніж повернутися в 1976 рік, ти відвідаєш нашу Дельту і там дізнаєшся про це більше.

Про те, що я повернуся у своє фізичне тіло, вона згадала побіжно, але мене це неприємно зачепило.

— Тобто я мушу повернутися в своє інвалідне тіло?

— Так, — відповіла вона. — Ти завжди повертатимешся до 1976 року, доки не звільниш себе, досягнувши високого рівня макросвідомості.

— Макросвідомості? - не зрозумів я.

— Макро-усвідомлення, - пояснила вона, - це просто практичне усвідомлення макрокосмічної цілісності всього того, що є, було і будь-коли буде. Ми в 2150 році ще далекі від повної макросвідомості. Але ми досягли у своєму розвитку такої стадії, що можемо згадати про наше макрокосмічне походження і використовувати деякі макроздібності — те, що ви називаєте екстрасенсорикою.

Відчуваючи моє збентеження, вона додала:

— Скоро тобі все це пояснять.

Лія простягла мені руку, і сталося щось разюче - її рука пройшла крізь мою!

— Що це? — вигукнув я і спробував сам узяти її за руку, але мені не вдалося навіть доторкнутися до неї.

— Не хвилюйся, Джоне, — квапливо заспокоїла мене вона, — я забула, що знаходжусь у своєму фізичному тілі, яке, зрозуміло, не може торкнутися твого астрального тіла, яке має дуже високу вібрацію.

Ну от, — сказав я швидше собі, ніж їй, — виходить, я просто дух!

Можна й так сказати, — засміялася Лія.

Але якщо я дух, то як же ти мене бачиш?

Я не бачу тебе на власні фізичні очі, Джоне. Я сприймаю твій образ завдяки своїй макроздібності яснобачення і чую тебе телепатично, своїм астральним тілом. Це займе лише кілька хвилин, - сказала Лія. — Ти мені довіряєш, Джоне?

Дивлячись у всезнаючі очі, я відчув, що на зміну занепокоєнню поступово приходить бажання, і незабаром усіма фібрами душі я тягнувся до дівчини, яка називала себе Лією.

Кивнувши, я сказав:

— Так, Ліє.

Раптом я відчув, що став таким чистим, чесним, відкритим і беззахисним, як вона. Між нами не було бар'єрів. Ми злилися воєдино, і, незважаючи на те, що вона не ворушила губами, я почув її голос:

— Ми одне ціле, Джоне. Давай звільнимось від усіх перешкод, давай рости!

Потім я побачив, як вона підняла скляну кришку над моєю головою, а я все дивився їй у вічі.

Піднявшись на ноги, я вперше відчув незабутній дотик рук Лії: вони тремтливо погладили мої боки та спину. Я швидко стиснув її у своїх обіймах, і наші губи зустрілися, коли я промовив її ім'я.

Я відчув приємний тягар у паху і раптово зрозумів, що я абсолютно голий!

Веселий сміх Лії звучав у моїх вухах, поки я намагався розібратися в суперечності між своїм тілом і розумом: чим прикрити своє «оголене єство»? Хоча навіщо? І чому раніше нагота мене не бентежила?

— Ти знову у своєму фізичному тілі, Джоне, - сказала Лія у відповідь на мої невисловлені запитання. — Тільки, перебуваючи у фізичному тілі, людина соромиться оголеності. Ось, візьми. Можливо, в цьому ти краще почуватимешся. — І

вона вручила мені одну з цих універсальних тунік та пару коротких м'яких чобіток.

Поспіхом одягаючись, я говорив про дивний вміст кімнати, намагаючись відволіктися від думок (їх, як виявилось, можна так легко прочитати) про те, про що мені хотілося думати, і змусити себе зосередитися на тому, про що думати слід.

Опинившись у цьому щільному фізичному тілі, я втратив те легке відчуття свободи, яке давало астральне тіло. Проте я відчував себе наповненим здоров'ям, енергією, чудовою силою та спритністю.

Туніка сиділа на мені добре і повторювала кожен рух мого тіла, як друга шкіра.

До того, як я її одягнув, вона була безбарвною, проте тепер набула блакитно-сірого кольору з оранжево-рожевими переливами та краплями блакитного, жовтого та зеленого.

Побачивши моє здивування, Лія пояснила, що цей універсальний одяг залишається безбарвним, поки не вступає в чиєсь біополе. Це електричний візерунок, створений тим фізичним тілом, в якому даний індивідум знаходиться. У кожної людини він свій. Туніка працює як мільйон найдрібніших лінз, що відбивають і збільшують кольори нашого власного біополя, або аури.

Потім вона додала, що туніка відображає десять основних кольорів, які відповідають нинішньому рівню свідомості кожної конкретної людини.

Сірий колір моєї туніки вказує на початковий рівень моєї макросвідомості.

Перш ніж я встиг поставити бодай одне з питань, які роїлися у мене в голові, Лія сказала, що Служба Інформації відповість на будь-які мої запитання і нам час іти, оскільки мій час обмежений.

Служба інформації займала шість верхніх поверхів цієї величезної будівлі. Ми увійшли в щось на зразок променя світла близько чотирьох футів у діаметрі — Лія назвала це «проходом». Одним легким миттєвим стрибком ми дісталися до дванадцятого поверху. Стало ясно, що мені потрібен час для того, щоб звикнути до цього незвичайного пересування.

Служба Інформації складалася з тисячі невеликих звуконепроникних кімнат, кожна з екраном на всю стіну, на якому можна було подивитися фільм про будь-який предмет, що вас цікавить.

Ми сіли у великі зручні крісла, які автоматично повторили контури наших тіл.

Лія торкнулася маленького білого кола на ручці її крісла, і приємний жіночий голос сказав: "Служба інформації. Чим можу допомогти?"

— Які розміри озера Дельти 927? - Запитала Лія. На стіні з'явилася величезна карта озера, і нам сказали, що озеро Дельти 927 складає близько восьми кілометрів завдовжки, п'яти кілометрів завширшки, а його середня глибина десять метрів.

Відчувши, що я почав напружено перераховувати подумки, Лія попросила дати еквіваленти в милях і ярдах. Коли відповідь була отримана, вона сказала:

— Тепер мені доведеться тебе покинути.

— Залишити? — спитав я, схопившись на ноги і не вірячи, що почув.

— Так, Джоне. Я маю йти, — відповіла вона спокійно. За мить я стояв біля неї.

— Я піду з тобою.

— Це неможливо Джон. Дуже важливо, щоб ти залишився тут зі Службою Інформації і навчився якнайбільшого якнайшвидше. Сі допоможе тобі в цьому краще за мене.

— Коли ти повернешся? - Запитав я.

— Я не повернуся, Джоне.

— Як це? Ти ж не можеш просто так піднятися і піти, коли ми щойно познайомилися. Я піду з тобою, – наполягав я.

— Хоч би як мені цього хотілося, це непрактично і неможливо.

— Я не розумію тебе, Ліє. Чому мені не можна піти з тобою?

— Дуже важливо, щоб ти залишився тут і якнайшвидше почав розвиватися. Моя присутність відволікатиме тебе, а ми не можемо йти на такий ризик. Я спробую пояснити тобі, Джоне, але дуже коротко, а ти мусиш чекати подальших інструкцій до нашої наступної зустрічі, якщо вона відбудеться.

— Що означає, «якщо вона відбудеться»? - перебив я її.

— Будь ласка, Джоне, довірся мені. Слухай мене, коли я кажу, що ми повинні використовувати наш час якомога продуктивніше. Я хочу залишитися з тобою не менше ніж ти зі мною, але це зовсім непрактично.

Не знаю, чи я побачу тебе знову, а якщо побачу, то коли це буде. Ми спробуємо зробити ще одне рух у часі, але невідомо, чи вдасться воно. Так що я ніяк не можу знати напевно, чи побачимося ми знову чи ні.

— Єдине, що я знаю точно, — поспішила Лія, — це те, що чим довше ти розмовлятимеш зі мною, тим менше часу в тебе залишиться для спілкування зі Службою Інформації і тим меншими будуть наші шанси зробити ще одне вдале переміщення у часі.

— Як ти можеш так спокійно говорити про це? - Запитав я. — Як ти можеш так просто прощатися, знаючи, що ми можемо не зустрітися?

— Ми завжди разом, Джоне. Я завжди поруч з тобою. Твої сни про мене реальні. Це не якісь фантазії чи мрії. Повір мені, Джоне, я завжди разом з тобою. Це правда: я сумую за твоїми дотиками, за твоїм голосом — за радостями, які ми ділимо фізично, але вони нікуди від нас не втечуть. Якщо не в цьому житті, то наступного додала вона. — Те, що є зараз, зовсім, бо воно відбувається у потрібний час у потрібному місці. Прийми це з радістю, Джоне, і насолоджуйся своїм розвитком та рухом до того, чого ти хочеш.

Але я не можу... – почав я.

Вона піднесла палець до губ, наказуючи мені замовкнути.

— Коли ти заснеш тут, твоє інше тіло 1976 року прокинеться. Сподіватимемося, що ти запам'ятаєш усе, що з тобою відбувалося в році 2150, і повіриш у реальність всього цього.

- Але, Ліє...

— Будь ласка, Джоне. Просто розпитай Службу Інформації. Ми повинні дорожити кожною хвилиною, якщо хочемо ще раз побачитися в цьому часі, — сказала вона швидко.

Потім, злегка торкнувшись мого обличчя, вона затрималася на мить, подивилася на мене, і її чарівні очі наповнили мене любов'ю, радістю, болем, трагізмом, терпінням і спокоєм.

— Поки що — прощай, — сказала вона тихо, майже сама собі, і залишила мене наодинці із СІ.

Я змусив себе повірити їй і послухався її поради. Я почав ставити запитання СІ, і кожне питання, здавалося, породжувало наступне. Я був у захваті від цієї чудової методики навчання.

Те, що я не лише чув, а й бачив відповіді на свої запитання, дуже полегшувало процес навчання. Я поволі став порівнювати це з прийнятими в 1976 році процедурами збору наукової інформації. Я згадав, як у бібліотеці довго стояв у черзі за матеріалами, необхідні для моєї роботи; згадав розчарування, коли казали, що потрібна мені книга видана на руки або її взагалі немає і ніколи не було. Потім треба було довго-довго перечитувати весь цей вчений мотлох і виловлювати цінні думки в морі педантичного багатослів'я.

Загалом наступні три години я сидів як зачарований, вбираючи інформацію про світ 2150 року. І мені ніколи раніше не вдавалося дізнатися так багато за такий короткий час.

Служба Інформації повідомила, що має бази даних, що містять необмежені обсяги інформації з усіх тем, які коли-небудь цікавили людину. Коли я запитав, як це можливо, СІ почала описувати такі складні та заплутані технологічні процеси, що я перервав її, боячись даремно витратити відведений мені час.

Пристаючись до мого рівня розуміння, Служба Інформації повідомила, що вона походить від розробленої в сімдесяті роки ХХ століття програми, яка називалася «Навчання, кероване комп'ютером» (НКК).

Але це мало що пояснювало. Я чув про НКК, але ніколи не бачив цієї програми у дії. Мені захотілося перевірити здібності Служби Інформації на матеріалі, який я свідомо знав краще за нього. Це, звичайно, була моя власна біографія!

Ось що розповіла СІ:

Ти народився 12 вересня 1948 року, єдина дитина Бена та Джесіки Лейков. Твій батько був міським лікарем, твоя мати до заміжжя працювала в бібліотеці. Першого шкільного дня ти познайомився з Карлом Джонсоном, який став твоїм найкращим другом. Після смерті твоєї матері, коли ти був у другому класі, і смерті батька Карла двома роками пізніше Карл став твоїм зведеним братом. Це сталося влітку, перш ніж ви пішли до молодшої середньої школи.

Всі шкільні роки ти постійно допомагав Карлу з уроками, а він платив тобі тим, що витягував тебе з усіх колотнеч, в які ти дуже любив потрапляти. Візьмемо, наприклад, випускний вечір. Того року ти був названий найкращим гравцем футбольної команди, але в тебе не вистачало сміливості відмовити Джен чи Валері та піти на танці лише з однієї з них – ти запросив їх обох. І Карл знову врятував тебе.

Проте були речі, з якими навіть Карл не міг упоратися, такі, як вагітність Валері. Це був єдиний раз, коли твій батько накричав на тебе. Він був проти абортів, але водночас вважав, що ніхто не має права заводити дітей, якщо він психологічно та матеріально не здатний дбати про свою дитину. Це був добрий

урок сексуальної відповідальності для тебе, Валері та твого батька. На щастя, ти добре засвоїв його.

Цей та інші суворі життєві уроки допомогли тобі сформуванати досить мудру життєву філософію, яка дала змогу тобі та Карлу спокійно закінчити коледж. Карл, як ти пам'ятаєш, був бунтарем. Він постійно проти чогось боровся: проти «безглуздості більшості шкільних предметів» або проти «цієї шаленої м'ясорубки, яка називалася В'єтнамською війною». Ти впливав на нього заспокійливо, нагадуючи йому, що те, що добре для одного, може бути поганим для іншого і що людина може навчитися чогось тільки тоді, коли вона готова цьому навчитися. Карл ніколи не погоджувався з твоєю ідеєю про те, що викладачі – жертви своїх власних психологічних потреб та однобоких вірувань. Він завжди вважав, що лише студенти можуть бути жертвами.

Після того, як ти отримав ступінь спочатку з філософії, а потім з психології, ви з Карлом були призвані в армію і через кілька місяців висадилися у В'єтнамі. Там ви трималися разом аж до останньої вилазки, коли ваш взвод був розбитий. Не одну годину Карл шукав своїм вцілілим оком дорогу через нескінченні джунглі, несучи тебе на спині, коли ти знепритомнів після важкого поранення в праву ногу.

Карл так само обурювався на твоє поранення, як і на своє, якщо не більше. Ти ж, навпаки, відчував, що це твоя карма і, хоч як сумно, цей урок був необхідний для вашого духовного розвитку в цьому житті.

Хоча ти теж відчував, що війна у В'єтнамі була помилкою з самого початку, ти на той час уже прийняв філософію, згідно з якою істина суб'єктивна: те, у що людина вірить, і є для неї істина. Ти відчував, що треба поважати право кожної людини вірити в те, у що вона хоче вірити. Не можна засуджувати

людину за те, що вона діє відповідно до своїх переконань, навіть якщо ти їх не поділяєш.

Саме ця філософія змусила тебе пожертвувати своєю власною ногою, але зберегти життя іншій людині.

Саме завдяки цій філософії ти і Карл почали писати дисертацію щодо розвитку цінностей та самоповаги у дітей. Саме ця філософія допомогла встановити тимчасовий зв'язок і перенесла тебе в 2150-й на невизначений відрізок часу. Але говорити про цю філософію в тебе виходить краще, ніж слідувати їй, Джоне.

Якщо тебе задовольняє точність наших баз даних, перейдемо до вивчення твоїх інших важливих життів. Якщо ж ні, ми можемо розібрати твоє поточне життя детальніше, наприклад...

— Зачекай хвилинку! — урвав я його. — Я знайомий з теорією реінкарнації, але що ти маєш на увазі під іншими важливими життями?

Так, ми знаємо, що ти знайомий з тим, що у твоєму столітті називають «теорією реінкарнації» та «минулими життями». Минулими у світлі вашої концепції часу. У нас, в 2150-му році, це більше не вважається теорією; це факт, хоча він також ґрунтується на дуже обмеженому розумінні часу.

Якщо хочеш, ми можемо надати тобі інформацію про таку кількість твоїх минулих життів, яку ти зможеш запам'ятати. Але ми пропонуємо, щоб ти обмежився вивченням лише важливих життів, тобто тих, які містять максимальну кількість інформації, корисної для твого життя. При цьому ми хотіли б попередити тебе, що всі ці життя з більш високої точки зору протікають одночасно.

Це було цікаво, але я відразу відволікся, запитав про розуміння часу в 2150 році і заплутався в безперечно бездоганних, але дуже складних поясненнях СІ про метричну систему часу. І я знову змінив тему, сподіваючись зрештою отримати доступні моєму розумінню відповіді. — Я не можу зрозуміти, як ти можеш стільки знати про моє справжнє життя, не кажучи вже про мої минулі, і тим більше, якщо я правильно зрозумів, майбутні життя, — сказав я спантеличено.

Ми отримали інформацію про тебе двома каналами. По-перше, від твого власного підсвідомого розуму і, по-друге, від Вселенського Розуму, де записано все, що відбувається, відбувалося і колись станеться з твоїм безсмертним розумом. Ця система дуже схожа на ту, яку ми використовуємо для бази даних. Більшість даних вже відома нам, хоча ми все ще встановлюємо електро-молекулярний або, як ти сказав би, телепатичний зв'язок з деякими з твоїх життів.

— Але звідки ви маєте доступ до мого безсмертного розуму? -
Запитав я.

Ти сидиш на стільці, через який ми встановлюємо зв'язок з твоєю пам'яттю, а також з усіма ементальними та фізичними даними про твоє тіло до внутрішньоатомного рівня. Однак оскільки в однієї з твоїх близнюкових душ, Лії, розумова структура подібна до твоєї, все, що відбувається з тобою і з нею, записано і в твоєму, і в її розумі. Ми встановлюємо такий «телепатичний» зв'язок з усіма членами макроспільноти. Це допомагає нам встановити частковий зв'язок із Макрокосмом.

— Досить, — сказав я, — я знову заплутався. Я завжди думав, що кожна людина має лише одну близнюкову душу. Що це за макро-спільнота, про яку ти говорив? І чи не можна докладніше про Макрокосм?

Питання, які сипалися з мене, все одно становили не більше соті частки того, що мені хотілося спитати.

Мені так жадібно хотілося вчитися, що я не знав, які питання поставити спочатку.

Служба інформації запропонувала розпочати з «основних понять Макрокосму».

Я не буду тут наводити все, про що вона розповідала мені протягом наступних кількох годин, — скажу тільки про найголовніше, без чого тут не обійтися.

Людська душа – невід'ємна частина ідеально збалансованого Макрокосму. На самому початку циклу душа кожної людини була частиною духовної матриці, позитивний і негативний полюси якої – або чоловічі та жіночі риси – перебували у досконалій рівновазі. З метою отримання досвіду деволуції та мікрокосмічної свідомості кожна духовна матриця ментально розділилася на дві індивідуальні сутності, які у безперервних реінкарнаціях планети Земля функціонують як чоловік і жінка.

Сутність, яку ти вважаєш Джоном Лейком, як і сутність інших духовних матриць, тимчасово забула про свою єдність з усім, що було, є і буде, так само як і про своє — макрокосмічне походження. Але тільки-но ти завершив процес деволуції в мікрокосм і почав еволюціонувати назад до усвідомлення свого макрокосмічного походження, дві сутності твоєї духовної матриці — дві близнюкові душі почали шукати один одного.

Поступово засвоюючи дивовижні речі, про які говорила СІ, я з полегшенням відчував їхню істинність, ніби його слова проникали вглиб мене, торкаючись якоїсь прихованої пам'яті, яка тільки зараз почала відкриватися моїй свідомості.

Будь ласка, продовжуй, — попросив я. — Те, що ти кажеш, здається мені дуже правильним, хоч я не впевнений, що мені все цілком зрозуміло.

Ти запам'ятовуєш. Незабаром ти почнеш згадувати фрагменти своїх попередніх життів. Вони тобі часто сняться. З твого народження Лія постійно відвідує тебе на астральному плані, але ти не пам'ятаєш, бо ще не знаєш про важливість сновидінь.

— Ось чому... - ; зам'явся я, — ось чому я так часто прокидався радісний, відчуючи, що щось дуже важливе перебуває зовсім поряд зі мною — буквально рукою подати?

Так. Це все, що ти пам'ятаєш про свої астральні контакти з Лією, коли вона нагадувала тобі про вашу єдність і говорила про те, що працює над твоїм перенесенням у 2150 рік.

Голос СІ затихав, але я слухав уважно.

Твоє перенесення у часі — наше найбільше досягнення у проекті «Безперервність життя». Ми досягли цього спільними зусиллями найрозвиненіших розумів нашої галактики, і зародження твоєї власної віри в макрокосмічну єдність зіграло...

Розділ 2. Це був сон?

Я прокинувся бадьорим і свіжим, ніби щойно повернувся з прогулянки.

Мій великий будильник показував 7:41.

Де я був? Що я чув?

Жіночий голос луною віддавався із мого сну. Якась формула... чи процес... Незакінчена пропозиція.

Натягнувши на голову подушку, я спробував знову заснути, подумки повертаючись до свого сну.

Раптом мене як струмом ударило. Я подумав, що, може, все ще сплю.

Але я не спав!

Я чув приємний голос Служби Інформації, що відкривав мені стільки нових ідей, що в мене паморочилося в голові.

І там була ще ця дівчина Лія. Яка ясність!

"Ясність"? Звідки взялося це слово? "Ясність".

Це слово нагадувало мені щось приємне. Після сну, який мені наснився цієї ночі, воно набуло якогось нового, незвичайного сенсу.

Лія була «ясна». У ній не було жодної гри, ніякого вдавання, жодних очікувань чи поз — просто дуже розумна, дуже здібна,

дуже чесна, прямолінійна і невимушена жінка, яка поважає себе, інших і життя.

Вона мала не порожню яскраву красу голлівудської знаменитості, а глибоку, майже духовну сутність, яку вона, здавалося, випромінювала. Її фізична краса була очевидною, але блискуча багатогранна глибина її розуму ще більше хвилювала і надихала мене своєю неймовірною цілісністю, якої я раніше ніде не зустрічав.

Обійнявши подушку, я згадав теплоту тіла Лії і знову почав суперечку з самим собою. Навіщо прикривати своє оголене тіло? Для того, щоб не соромитись? А чого я соромлюся? Адже тіло — лише зовнішнє вбрання моєї внутрішньої сутності.

Ще один новий термін. "Внутрішня сутність". Тут теж був прихований новий, складніший зміст. Цей сон навчив мене більше, ніж будь-яка лекція з тих, що я вислухав за все своє життя.

Чому?

Це питання повернуло мене зі світу фантазій про майбутнє у прозове сьогодення. Подумки я перебував у сьогоднішньому дні. Фізично — чи, можливо, духовно? — моя внутрішня сутність так і залишилася в 2150-му році.

Я відчував гостре почуття втрати, коли сидячи на ліжку, одягав протез. Карл вже пішов на свою восьмигодинну лекцію з основ психології. Я був радий, що відмовився від викладання, повністю присвятивши себе роботі над дисертацією. Це звільнило мене від клопоту, так що я міг продовжувати спокійно обмірковувати свій неймовірний сон, займаючись щоденними побутовими справами.

Невже це був лише сон? Всього лише. Напевно, не можна так казати. У світло-коричневій брошурі, яку я колись перегорнув, говорилося про те, що сновидіння іноді бувають важливішими за саму реальність. Як вона називалася? Треба б її знайти та перечитати уважніше. Така тоненька книжечка, «Тлумачення сновидінь: якийсь там підхід», а який підхід не пам'ятаю.

Поснідавши, я прибрався в нашій крихітній кухоньці, все ще занурений у свою проблему. Ніколи мені ще не снівся такий чіткий, ясний і докладний сон!

Але якщо сприймати його надто серйозно, я ніколи не стану шановним соціальним психологом. Будь-який вчений у моїй області, який розмовляє про подорож у часі, астральні тіла, парапсихологію, та ще про інші форми розумного життя, які намагаються встановити контакт із землянами, буде осміяний колегами.

Все ж таки я вирішив записати все, що мені запам'яталося зі мого сну. У міру того, як я повільно записував цю дивну подію, я почав переживати її заново.

Якраз коли я ламав голову над останніми словами Сі, відчинилися двері і до квартири зайшов Карл.

— Слухай, страшенно жерти хочеться! — вигукнув він, струшуючи сніг із пишного чорного волосся і знімаючи чоботи й кожушок із штучного хутра.

Мені здавалося, я тільки почав, а виявляється вже півдругого!

— У цьому кожушку ти схожий на снігову людину, — сказав я. Карл був чималого зросту. Я був у нашій футбольній команді «бігуном», а він розчищав шлях, щоб безперешкодно міг дістатися до мети. Він був створений для цього!

— У мене зараз і апетит, як у сніжної людини! - відповів він. -
Давай пообідаємо. Чим ти зайнятий?

— Я записую ідеї, які мені спали на думку уві сні сьогодні вночі.

— Що що?

— Я сказав, що записую ідеї, які мені спали на думку уві сні.

— Я чув, що ти сказав. Але як це розуміти? — Карл витріщився
на мене своїми допитливим зеленим оком.

Іноді я думаю, що Карла позбавили ока не для того, щоб він не
потрапив до анналів професійного футболу (як він сам іноді
стверджує), а заради безпеки людей, на яких він дивиться. У
його оці, що залишилося, стільки сили, що вона з лишком
компенсує втрату іншого!

Збентежений його випробувальним поглядом і легким
сарказмом питання, я продовжив:

— Сьогодні мені наснився дуже реальний сон.

— Еротичний, я думаю?

— Ну тебе, Карле! Я серйозно!

— А я вмираю з голоду. Почекай трохи, інакше тобі доведеться
вимовляти свою промову перед мертвою аудиторією!

Він зник у кухні і знову з'явився за кілька хвилин з пляшкою
морквяного соку в лівій руці і з величезним сендвічем -
розрізаною навпіл булкою з арахісовим маслом, селямі, сиром і

салатом - у правій. Під пахвою він ніс свіжовимиту морквину, загорнуту в серветку. Моркву він просто любив.

— Валяй, викладай, - дозволив Нарешті Карл. Його улюблений пуф затріщав під натиском двохсот сорока фунтів (109 кг) живої ваги.

Походжавши туди-сюди, я розповів йому про фантастичну свободу, яку відчув лише сім годин тому. Кутасте обличчя Карла залишалося незворушним, але коли я закінчив, він розплився в широкій глузливій усмішці.

— Ну що ж, — захихотів він. — Тепер я розумію, чому тобі так не хотілося прокидатися. Коли сниться такий приємний сон!

Я повільно похитав головою.

— Не може бути, щоб цей сон народився у моїй голові, голові Джона Лейка. Ну правда, Карле! Звідки взялися всі ці нові терміни та подробиці? Я навіть у свідомому стані не можу собі таке уявити, не кажучи вже про сон.

— Добре, Джоне. Припустимо, це був класичний сон-бажання Джона Лейка, який живе в 2150 році, виправити покаліченого Джона Лейка 1976 року. Зрештою, саме так сказала дівчина Лія, що приснилася тобі, хіба ні?

До речі, тобі не спало на думку запитати тамтешнього комп'ютера, як їм вдалося побудувати таку утопію всього сто сімдесят з чимось років? Як їм вдалося перемогти людське суперництво, конфлікти, недовіру, ненависть, перенаселення, забруднення, невігластво, колосальний егоїзм і почати жити у злагоді, любові та мудрості? Тобі не спало на думку поставити йому таке запитання, Джоне? Було б цікаво дізнатися про цей секрет, — засміявся Карл. — Може, нам змінити тему нашої

дисертації? Присиплятимемо тебе на тиждень-другий, і твоя СІ напише її за нас!

— Давай серйозно, Карле. Я якраз і поставив деякі з цих питань. Служба інформації сказала, що наше суспільство, яке вона назвала мікро-суспільством, померло близько 2000-го року разом з іншими мікро-суспільствами Землі через повну нездатність досягти згоди.

— Значить, скінчився світ, — переінакшив Карл, — не схлипом, а вибухом.

— Ні, СІ розповідала про фактори, які протягом тривалого часу впливали на мікро-суспільство і в результаті призвели до його руйнування. Це не одного дня трапилося.

Тут мені на думку прийшла ще одна думка, яку я невпевнено висловив:

— Чорт забирай, цей процес уже розпочався! СІ сказала, що Макро-суспільство 2150 почало зароджуватися ще в сімдесяті роки нашого століття. Тепер усе зрозуміло, Карле!

— Чудово, — сказав Карл. — Тепер ми весь час маємо бути наготові. І як це все має статися?

— Не знаю, Карле. Що було спочатку – курка чи яйце? Як би там не було, десь цей ланцюг обірвався, бо у них у 2150-му році не такі теорії людської поведінки, як у нас у сімдесят шостому.

СІ відкинула нашу теорію у тому, що людська поведінка повністю формується у перші кілька років життя дитини. Вона погодилася з тим, що неправильне харчування або недостатня інтелектуальна, емоційна та фізична стимуляція можуть завдати величезної шкоди, яка у поєднанні з нашою обмеженою

системою переконань може завадити подальшому розвитку дитини. Однак СІ також додала, що все наше роздратування та страхи, викликані неправильним поведженням у дитинстві, все одно можна перебороти та переробити за допомогою – цитую – «системи переконань, яку ми застосовуємо повсюдно». Ми не настільки залежимо від свого виховання, як нам би хотілося! Ми можемо бути такими, якими хочемо бути, якщо віримо, що цього стану можна досягти і готові докласти достатніх зусиль для того, щоб втілити свої ідеї в життя, — пояснив я. Карл свиснув:

— Це дуже серйозна заява, Джоне, і дуже серйозний сон.

— Це ще не все, Карле, - продовжив я, бажаючи перевірити іншу отриману мною інформацію. — Служба Інформації називає нас, людей сімдесятих, мікролюдьми. Вона каже, що ми дивимося на життя як би через мікроскоп, роблячи з мухи слона і зовсім не підозрюючи про комбінуючі, гармонізуючі макрокосмічні реалії, які лежать за межами наших обмежених поглядів.

— Мікролюди, хм... — почав уголос мислити Карл. — А ці, виходить, реалії знаходяться прямо у нас під носом, але ми не можемо їх побачити?

Я зрадив, що Карл Нарешті зацікавився філософією майбутнього, яку виклала мені СІ:

— Я не сказав би, що ми не в змозі, Карле. Швидше у нас шори на очах. Ми зашорюємо очі коня, щоб вона не бачила повністю все, що відбувається, і не боялася того, що відкрилося б інакше її погляду. Так само робимо ми і з собою. Ми зашорюємо себе і засуджуємо все те, що не схоже на звичне. Нам залишається тільки дуже обмежений, мікроскопічний, але дуже зручний і

безпечний вид реальності замість широкого, сміливішого Макроскопічного бачення себе, інших і Всесвіту.

— З того, що ти сказав, Джоне, можна зробити висновок, що мікролюдина — це нормальна середньостатистична людина сімдесятих, подібна до нас з тобою.

— Думаю, що так і є. Карл продовжив:

— Цей підхід дотримується теорії, що психічні хвороби перебувають у прямій залежності від того, наскільки ми відчужені від своїх одноплемінників. Адже шори відокремлюють нас від інших людей, так би мовити, захищають нас від того, чого ми боїмося. Ось як! — Вигукнув Карл, задоволений своїми висновками. — Нас зводить з розуму свій захист від навколишнього світу! Скажи мені, о великий сновидець, а яка релігія майбутнього?

— Наскільки я розумію, Карле, це не релігія в нашому розумінні цього слова — безліч церков, де люди поклоняються якомусь всемогутньому Богові, який засуджує, який дивиться на нас з небес і загрожує пальцем, а то й вражає блискавкою тих, хто збився зі шляху істинного. Це радше спосіб життя, — пояснив я. — Вони називають це макрофілософією, і, як я розумію, вона поєднує в собі найважливіші положення даосизму Лао-Цзи, буддизму Сідхарті Гаутами і християнства Ісуса з Назарету.

— Чудово! Наймістичніше з усього, що нам не під силу зрозуміти. Як же вони роблять із людей таких великих містичних філософів, які здатні зрозуміти цю макрофілософію? — саркастично спитав Карл.

— Отут і починається Макро-суспільство. Бачиш, основний метафізичний постулат Макро-філософії полягає в тому, що все у світі є одне досконале, Макрокосмічне, неподільне ціле. Це та

сама давня ідеалістична концепція про те, що світ — це єдиний Всесвітній Розум. З тією лише різницею, що у 2150 році, якщо вірити СІ, вони не лише говорять про цю філософію, а й живуть нею, організують своє суспільне життя відповідно до її головного постулату.

Карл хотів перебити мене, але я, піднявши руку, зупинив його.

— Очевидно, що Макро-суспільство не було б можливим, якби люди не приймали основного постулату Макро-філософії про те, що все єдине. Тому в макро-суспільстві люди навчаються цієї макро-позиції з дитинства. Що дозволяє їм реально дотримуватися заповідей Ісуса про любов до свого ближнього.

— Господи! Джон, людина – це тварина. Ми можемо зумовити, стимулювати, запрограмувати будь-який тип поведінки, але ми не можемо змінити своїх базових тварин інстинктів. Ми не можемо наплодити ціле покоління маленьких Ісусів!

— Це правда, Карле, - сказав я примирливо. — Вони не сперечатимуться з тобою. СІ неодноразово повторювала, що Макро-суспільство не могло існувати, поки практично не зникла мікро-людина зі своїми обмеженими поглядами та цінностями. Мікро-людина — це тварина, бо вважає себе твариною. Це самовиконуване пророцтво, Карле. Ми стаємо тими, ким себе вважаємо. Наші переконання обмежують наше існування коротким проміжком часу між народженням та смертю наших фізичних тіл і ставлять наш внутрішній світ у залежність від генетичної спадковості та впливу нашого оточення.

А Макро-людина не вважає себе твариною. Він розуміє, що кожною своєю думкою він впливає на свій внутрішній світ. Він знає, що кожна його клітина відповідає на сигнали його думки, роблячи його таким, яким він вірить, що може стати. Макро-людина знає, що не жертва обставин, а творець своєї

власної долі, творець своєї власної реальності. Він знає, що в його житті відбувається тільки те, що він сам обрав для свого розвитку і... Стривай секунду, — зупинив мене Карл помахом Руки. - Чи можу я запитати, що таке Макро-людина? Це те саме, що людина 2150-го року?

Ні, я думаю, так не можна говорити. Людина стає макро емоційно і духовно, коли починає дбати про свого ближнього, коли ламає бар'єри забобонів та страхів, що відокремлюють одну людину від іншої. - Джоне, ти впевнений, що ми всі зрештою оговтаємось від амнезії і зрозуміємо, що наше справжнє "Я" - Бог чи те, що ти називаєш Макро-сутністю?

— Ну, містики вже багато сотень років говорять про це. — І ти справді віриш у цю філософію? - Запитав Карл. Він подивився на мене стурбовано і додав:

— Давай будемо практичними, Джоне: якщо ти віриш у реінкарнацію, астральні тіла, подорожі у часі, як ти збираєшся бути соціальним психологом? Наші професори ніколи не приймуть цих божевільних ідей.

— Добре, я відповім на твої запитання, — сказав я і почав ходити по кімнаті туди-сюди. — По-перше, основні положення Макро-філософії не є новими для мене, вони завжди мені імпонували. Мікро-філософія завжди здавалася мені трохи непрактичною. Тепер я вважаю, що Макро-філософія, по суті, найпрактичніша з усіх філософій, про які я знаю.

Що ж до соціальної психології, то я не заперечую правильність мікропогляду про те, що людина — це високорозвинена тварина, що мислить символами, характер яких визначається спадковістю і оточенням. Але я не збираюся заперечувати і макровимірювання, яке включає мікровимірювання, плюс концепції душі, карми і реінкарнації, і вищу макрокосмічну істину

про те, що все існуюче у світі — це єдиний неподільний світовий розум.

Я погоджуюсь з точкою зору моїх професорів і колег — прихильників біхевіоризму, — що не можна бути справжнім ученим і вірити в макрофілософію. Тому якщо вони дізнаються, що я хоча б просто обмірковую правильність таких концепцій, мені, на їхню думку, вже не бути соціальним психологом. Я буду божевільним містиком, який не може відрізнити галюцинацію від реальності.

— Але, — сказав Карп, — не обов'язково ж усім навколо розповідати, що ти захопився ідеями на кшталт реінкарнації чи макрофілософії, що ти вже майже три роки гризеш книгу за книгою, жодного разу не взявши відпустки. Не дивно, що тобі наснився сон, що відводить від дійсності.

— Тепер ти стверджуєш, що мені наснився цей сон через те, що я перепрацював і маю нервовий розлад. Тому ти призначиш мені психотерапію, але тільки якщо я триматиму язика за зубами і нікому не розповідатиму про свої божевільні ідеї.

— Джоне, постав себе на моє місце, — жалібно промовив Карл.
— Тільки уяви собі, що я прийшов би до тебе і наплів усе те, що ти мені сьогодні розповів, і додав би, що всі ці ідеї прийшли до мене уві сні минулої ночі. Скажи чесно, Джоне, як би ти це сприйняв?

Я не міг не розреготатися, уявивши, що Карл міг мені так само розповідати свій сон.

— Гаразд, Карле, - сказав я, - твоя взяла. Якби ти прийшов до мене з такою історією, я б сказав, що в тебе дах з'їхав. Але ти завжди був реалістом, а я був мрійником та філософом. Крім

того, я завжди цікавився снами, а ти ніколи не міг запам'ятати свої.

— Ти хочеш сказати, — відповів Карл, — що ти завжди божеволів від якихось безглузвих снів. Джон ти скоро закінчуєш докторську дисертацію. Не можна так ризикувати. Я радий вислухати тебе, що б ти мені не говорив, але більше ні з ким це не обговорюй, добре?

— Гаразд, — відповів я. — Може, ти справді правий, і це лише шалений сон. Я перевірю сьогодні цю гіпотезу, коли ляжу спати.

Ось це правильно, - сказав Карл з полегшенням. — Слухай мені треба йти. У мене зустріч із одним моїм студентом, а потім побачення із Сінді. Якщо ти спатимеш, коли я повернуся, я не буду тебе будити.

— Та вже, будь ласка, не буди мене! Я хочу сьогодні лягти раніше і подивитися, що станеться. До речі, додав я, я записав основні подробиці свого сну. Я думаю, що організаційна структура Макро-суспільства може тебе зацікавити. Все викладено у записнику, що лежить на моєму письмовому столі. Якщо ти не дуже пізно прийдеш, то можеш почитати.

— Обов'язково, - сказав Карл і пішов.

Почався сніг, запрошуючи мене вийти погуляти, і я не зміг встояти перед цією спокусою. Я ненавиджу сніг і водночас люблю його. Тому я швидко одягнувся і пішов провітритися. Моя прогулянка закінчилася в університетській бібліотеці. Там я провів пару годин, розшукуючи в книгах підтвердження того, що мій сон був не просто втечею від реальності, а мав якийсь важливий зміст. Однак усі мої старання були марними.

Приблизно о пів на десяту я ліг спати, пристрасно бажаючи знову побачити Лію, хоча б уві сні. Намагаючись заснути, я переглядав записи незвичайних пояснень СІ про організацію Макро-суспільства та про дивну метричну систему часу.

Чим більше я думав про це, тим більше мені здавалося, що Карл правий. Мені доводилося читати про те, як люди будували свій власний світ, не в змозі впоратися навіть із реальністю. Можливо, мені справді потрібна відпустка.

У якому б положенні я не лежав, я все одно не міг заснути.

Близько опівночі Карл і Сінді тихенько прослизнули до хати. Я повернувся до стіни і прикинувся сплячим, не бажаючи втручатися.

Незабаром я задрімав, але прокинувся від приглушеного хихикання Сінді. Карл пошепки сказав: «Тихіше, дитинко». «Чорт би вас подер!» - подумав я і накрив голову подушкою.

Незважаючи на їхню гучну метушню на ліжку, мені, проте, вдалося знову заснути. Раптом я схопився на ліжку, пробуджений пронизливим вереском Сінді.

Вони лежали абсолютно голі. Карл покусував внутрішню частину її стегна, таку чутливу до лоскоту.

І вони витворяли таке, знаючи, що я перебуваю поруч із ними в кімнаті!

— Чорт тебе забирай, Карле! — сердито вилаявся я. — У тебе зовсім сорому немає?

Карл здригнувся від несподіванки, а Сінді натягла на себе ковдру. За мить його здивування змінилося усмішкою.

Він згріб у оберемок свою Сінді разом з ковдрою і грайливо вигукнув:

— Який сором, Джоне? Ми ж тут трахаємося, а не в церкві молимося!

Вибачення Сінді заглушив мій власний внутрішній голос, який говорив: «Немає нічого нездорового в тому, що дві людини, які подобаються одна одній, відчують радість і сміються, кохаючись. Це природно. Це правильно. Це корисно».

Потім моє недорозвинене «я», що звикло все засуджувати, почало спростовувати цю думку: «Немає нічого природного в тому, що Карл лежить там голий з жінкою, на якій він навіть не думає одружуватися, так само як і в тому, що вона лежить гола з ним у його — ні, у нашій! - Спальні. Як назвати таку жінку?

Мій внутрішній голос відповів: «Ну ж, Джоне. Вона — гарна, розумна, турботлива і весела людина. Ти це знаєш. Немає нічого поганого в тому, що вони діляться цілком природним почуттям ніжності та любові. Ти не став би засуджувати їх, якби справді був таким Розумним, яким себе вважаєш. Ти був би щасливий за них.

«Щасливий за них? Чого б це я був за них щасливий?» — точилася суперечка.

«Отже, не був би? Можливо, ти просто трохи заздриш розкутості та свободі самовираження Карла». Суперечка тривала і далі, поки обидва ці голоси не затихли, або я не заснув, або й те, й інше. Я прокинувся в четвер уранці у звичайний час, не пригадуючи навіть жодного натяку на сон.

Січень у Нью-Йорку зазвичай огидно холодний, і цей рік не був винятком. З тієї ночі, коли мені наснився той дивний сон, минуло одинадцять холодних днів, за які я запам'ятав кілька окремих фрагментів сновидінь, але жоден із них за силою та ясністю навіть не наближався до мого сну про 2150 рік.

Чи доводить це теорію Карла про «втечу від реальності»?

Спочатку мій друг турбувався про мене і проводив удома більше часу, ніж зазвичай. Але проходили ночі, більше нічого дивного зі мною не траплялося, і він, мабуть, вирішив, що це у мене був просто сеанс оздоровчого самонавіювання.

Мені ж коштувало великих зусиль не думати постійно про свій сон. Поки я займався щоденними справами, мій розум був «десь там». Частина мене затрималася у тому незвичайному світі, і мені хотілося повернутися до нього.

Я вирішив почитати трохи про сон і сновидіння. Тепло закутавшись, я по пронизливому холоду вирушив до книгарні.

Пробігаючи по полицях, мій погляд зачепився за одне слово.

Макро

У мене просто очі на лоба полізли. Ось вона! Світло-коричнева брошура, яку бачив і раніше. А то слово в назві, яке я не міг згадати, було «Макро»! «Треба ж, – подумав я. - Тлумачення сновидінь: Макропідхід».

Я негайно купив цю книжку і провів увесь вечір, намагаючись знайти там щось спільне зі своїм сном.

О 10:30 я закінчив, переконаний, що 2150 рік і Лія були реальністю, можливо паралельною чи чимось таким, я не міг сказати ТОЧНО; проте був упевнений у її існуванні десь у нашому Всесвіті, у нашому мікрокосмі.

Розділ 3. Керол

На мою велику радість, я прокинувся в бібліотеці 2150-го року. Значить, я нарешті повернувся назад! (Або вперед!) Я почув приємний жіночий голос Служби Інформації, який все ще відповідав на останнє запитання, яке я поставив перед тим, як заснути. Провівши одинадцять днів у 1976 році, я повернувся в 2150 лише через кілька секунд після того, як пішов звідси. Чи знала СІ, що зі мною сталося?

— Вибач, - перебив я, - ти можеш мені сказати, скільки я вже сплю і що сталося?

Служба Інформації охоче відповіла:

Ти заснув три секунди тому, або приблизно десять секунд тому за метричним часом 2150 року. Однак за ці три секунди ти пережив переміщення у часі, яке в 1976-му році дорівнює приблизно одинадцяти дням.

— Звідки ти знаєш? — спитав я спантеличено і трохи ніяково.

Стілець, на якому ти сидиш, записує твої основні психологічні зміни. А Лія 7-927 та інші використовують цей комп'ютер, щоб робити розрахунки для твого переміщення у часі.

— Що означає 7-927? - Запитав я.

Коли народилася Лія, вона була сьомою дитиною, названою цим ім'ям у Дельті 927.

З мого боку було природне питання:

— Як ви даєте дітям імена?

Макро-суспільство має тридцять тисяч імен, які підходять основним структурам, або вібраціям, душ. Коли в Макросуспільство потрапляє нова душа, ми визначаємо її вібраційний тип і даємо їй ім'я, яке найближче відповідає цьому типу.

Я задумався, а потім запитав:

— А наскільки ім'я Джон відповідає моєму вібраційному типу?

Сі відповіла:

Дуже добре відповідає. Але це ім'я було тобі дане не випадково. У твоєї матері був талант вибирати правильні імена. Вона була дуже високорозвиненою людиною. В 1976-му році ви називаєте таких людей екстрасенсами.

Оскільки мати померла, коли я був ще зовсім маленьким, я майже нічого не пам'ятав про неї. Я саме збирався запитати Сі, звідки вона знає про мою матір, коли в кімнату увірвалася Лія, красивіша, ніж я її пам'ятав за минулим сном. Перш ніж вона встигла щось сказати, я випалив:

— Чому я так довго не міг сюди повернутись? Я сумував за тобою!

— Ми постійно намагалися перенести тебе сюди, але твій гнів на Карла не дозволив нам це зробити першої ночі. Потім твоя віра в цю реальність ослабла, і тільки тепер нам, нарешті, вдалося повернути тебе сюди.

— Але як же я міг прожити у 1976 році цілих одинадцять днів, а повернутися сюди лише через три секунди після свого відходу?

— Насправді ти й не йшов звідси, Джоне. Але я думаю, що поняття часу як симультанної гнучкої суб'єктивності поки що недоступне твоєму розуму.

— До речі, про час - скільки тобі років, Ліє?

— Хм, - сказала вона, - ось принаймні одне питання, яке ти забув поставити СІ. Перш ніж я відповім на нього, скажи мені, як ти сам думаєш.

— Ну, - зам'явся я, - точно важко сказати, але десь від вісімнадцяти до двадцяти п'яти. Скажімо, двадцять один. Вгадав?

— Майже, — відповіла вона. Потім, повернувшись до екрану СІ, сказала з єхидною усмішкою: — Скажи йому, скільки мені років.

СІ негайно відповіла:

У твоєму розумінні часу через три тижні та три дні Лії 7-927 буде сорок років.

— Ти народилася 2110 року, — вигукнув я, не вірячи власним вухам. Дивлячись на Лію, я ніколи не сказав би, що їй майже сорок. Або, висловлюючись Макромовою — вони говорять про роки життя так само, як ми — про вчені ступені, — у неї вже майже сорок років.

— Так і є, - відповіла вона. — Ми навчилися зупиняти процес старіння. Єдині люди, які виглядають літніми, — це ті, хто народився до 2000 року.

— Стривай хвилинку, — перебив я її. — Ти хочеш сказати, що є люди, яким понад сто п'ятдесят років?

— Так. Теоретично люди, які досягли десятого рівня розвитку, можуть жити, скільки хочуть, тому що чим глибше їхнє усвідомлення, тим краще вони керують власним тілом. На відміну від мікро-людини, наші вищі макро-істоти можуть переміщатися з фізичних в астральні тіла. Вони перебувають у Фізичних тілах, тільки коли навчаються чогось на Фізичному рівні. Наша мета – повністю звільнитися від обмеженого, низьковібраційного фізичного існування.

— Але мені подобається моє фізичне тіло. Я не хочу його позбутися, поки воно молоде і приносить мені більше задоволення, ніж болю, — сказав я невдоволено.

— Звичайно. Нікому не хочеться його позбутися, — відповіла Лія. — Ми живемо у фізичних тілах тільки тому, що нам це подобається. Але, як діти, ми колись виростемо, втомимося від своїх дитячих ігор і почнемо шукати нові, приємніші переживання. Таким чином, усі душі неминуче еволюціонують до вищого усвідомлення.

— Але я не...

— Я знаю, - перебила мене Лія. — Ти ще не готовий до цього. Але ти вже готовий пройти перший навчальний курс. Ходімо. Я відповім на інші твої питання на шляху до будівлі нашої Гамми.

Я не говорив ні слова, поки ми йшли берегом озера, взявшись за руки, і Лія не порушувала мого мовчання. Я обмірковував те, що Сі розповіла мені про громадську структуру Макро-суспільства.

— Мені здається, — сказав я, — що ваше суспільство надто регламентоване і структуроване, якщо кожен має навчатися перші тридцять років свого життя і жити в «учнівських» Альфі, Беті та Гамі. Одна з проблем 1970-х полягає в тому, що молоді

люди в індустріальних суспільствах надто довго тримаються в учнях, роблячи їх «непродуктивними» членами суспільства.

— Так це правда. Але наші учні навчаються жити продуктивно та отримувати від життя задоволення. Вони не витрачають часу на запам'ятовування непотрібних фактів і вивчення марного матеріалу, який незабаром забудуть, тому що не зможуть застосувати його практично. Яскравим прикладом подібної витрати часу може бути запам'ятовування історичних та географічних подробиць. Або згадай любов твого суспільства до вивчення іноземних мов, алгебри та геометрії, якими більшість людей ніколи не користується в житті... Ми зрозуміли, — продовжувала Лія, — що для того, щоб вижити, ми повинні очистити своє життя від несуттєвої інформації та позбутися поділу мікро-суспільства на відокремлені групи: сім'ї, економічні класи, релігії, раси, національності, мовні та культурні громади.

— Це я мав на увазі під жорсткою регламентацією, — сказав я.
- Вона обмежує нашу свободу!

— Ти маєш на увазі, - відповіла Лія, - свободу відокремитися від інших і відчувати свою перевагу над ними? Свободу бути егоїстом і цінувати власний благополуччя більше, ніж благополуччя інших? Свободу змагатися, воювати та знищувати інших? Свободу забруднювати довкілля, псувати його внаслідок надмірного споживання та перенаселення?

Вона допитливо подивилася на мене, а потім продовжила:

— Бачиш, Джоне, щоб вижити на цій планеті в цих тілах, ми повинні були навчитися взаємної підтримки та співробітництва, а це означало відмову від мікросвобод. Можливо, тобі і здається, що наше суспільство надто регламентоване, але ми щасливо живемо в ньому і стежимо, щоб люди мали ту свободу, яку ваше мікро-суспільство ніколи не могло вам забезпечити.

Свободу від страхів, хвороб, голоду, самотності, розчарування та ненависті до самого себе.

— Якщо воно може все це вам забезпечити, я хотів би подивитися, як йому це виходить!

Був чудовий сонячний день. Ми йшли по чудовому парку, повному тінистих дерев, поруч сяяло чисте блакитне озеро, дув легкий прохолодний вітерець.

— Хто ж виконує всю брудну роботу для того, щоб підтримувати цей рай у чистоті та порядку?

— Сервомеханізми, - відповіла Лія. — Те, що ви назвали б «роботами». Вони роблять всю монотонну нудну роботу. Проте сільськогосподарською працею займаються й самі люди. Бачити, як із землі проростають паростки, — радість для багатьох із нас. Ми робимо тільки ту роботу, від якої отримуємо задоволення, тому деякі з нас працюють у садах.

Ми підійшли до величезного житлового корпусу, і Лія повідомила мені, що це будівля «учнівської» Гамми, в якій я житиму.

— Я познайомлю тебе з твоєю Альфа-партнеркою, - сказала Лія, - а мені треба повернутися до своєї роботи. Ти дізнаєшся все про світ 2150 року, а потім тобі самому вирішувати, чи ти хочеш продовжувати свій духовний розвиток для того, щоб тут залишитися.

— Стривай хвилинку, — зупинився я. — Ти хочеш сказати, що я житиму в Альфі і ділитиму кімнату з якоюсь іншою дівчиною?

— Звичайно, Джоне. Якщо ти хочеш навчитися жити в нашому Макро-суспільстві, то мусиш спробувати це на собі.

— Так, але я думав, що житиму з тобою, — заперечив я.

— Ти не можеш жити зі мною, доки не досягнеш принаймні сьомого рівня розвитку і не закінчиш десяту учнівську тріаду.

— Боже мій! – жахнувся я. — Але ж на це підуть роки, Ліє!

Лія засміялася:

— Зараз ти познайомишся з Керол, своєю Альфа-партнеркою. Я впевнена, скоро ти радітимеш тому, що наступні кілька років спатимеш з нею в одному ліжку.

— Але... але, — лепетав я, — ти жартуєш. Я тебе кохаю... Я не хочу спати з якоюсь іншою жінкою.

— Кохання, - відповіла Лія, - визначається рівнем розвитку усвідомлення людини. На мікрорівні любов — це невротична залежність від іншої людини, що характеризується власницькими ревнощами.

— Чудово, — пробурчав я. — Класичне виправдання вільного кохання, воно ж безладні статеві зв'язки.

— На відміну від вашого мікро-суспільства, — відповіла Лія, — ми під словом «секс» більше не маємо на увазі щось брудне та розпусне. До твого відома, ми можемо відчувати набагато більше, ніж просто оргазм. І для цього нам не потрібна інша людина як сексуальний об'єкт.

Але, будь ласка, Джоне, дізнайся краще, перш ніж робити висновок, що ми — моральні виродки. Постарайся поставитися до нас об'єктивно і неупереджено, начебто ти проводив наукове

дослідження. Отже, ти готовий до зустрічі зі своєю Альфа-партнеркою?

Я був так зайнятий нашою розмовою, що не помітив, як ми опинилися всередині будівлі, пройшли повз кількох дітей, швидко піднялися на сьомий поверх і увійшли до великої зали зі скляними стінами. Його освітлювали як сонячне світло зовні, так і електричне, як би розподілене по всій стелі. Ми повернули за ріг, пройшли внутрішнім коридором і тепер стояли перед великими блакитними дверима. До речі, біля всіх дверей, повз які ми проходили, був такий самий колір «електрик», а всі стіни були пофарбовані в приємний відтінок зеленого. Я згадав, що ми знаходимося на сьомому поверсі, де має бути сьома тріада учнівської Бети, і що колір сьомого рівня – зелений.

Щоб потягнути час і не відповідати на запитання Лії про те, чи готовий я до зустрічі зі своєю Альфа-партнеркою, я запитав про блакитні двері.

— Блакитний — колір восьмого рівня, — відповіла Лія, — а сьомий рівень шлях до восьмого, тому всі двері на сьомому рівні — блакитні. Звичайно, це рівні учнівських тріад, які абсолютно не схожі на рівні розвитку усвідомлення, але мають ті ж кольори.

— А чи самі кольори мають якесь значення? Лія інтригуюче посміхнулася і сказала:

— Керол із задоволенням тобі все про це розповість.

Я здригнувся, коли двері, перед якими ми стояли, тихо відчинилися самі собою. Відчуваючи моє здивування, Лія вказала мені на кнопку поруч із дверима і сказала:

— Багато хто з нас використовують макроспроможність психокінезу, або скорочено ПК, щоб активувати електричні схеми. А тобі доведеться натискати на кнопки, поки не розвинеш у собі ПК.

Я хотів обміркувати те, що сказала Лія, але незвичайна кімната, в якій ми опинилися, прикувала до себе мою увагу.

Ми увійшли до величезної спільної кімнати Альфи, футів тридцять на дев'яносто, застелену пишним килимом. Тривимірні фрески на стінах зображували пейзажі так реалістично, що мені здавалося, ніби я бачу їх через вікно, а не дивлюся на витвір мистецтва.

Відсутність меблів посилювало відчуття того, що я на відкритому повітрі. Єдиними меблями в цій гігантській кімнаті були десять величезних пристроїв для сидіння (інакше і не скажеш), які стояли по колу в одному кутку кімнати. П'ятиметрова стеля була залита світлом з якогось прихованого джерела, дуже схожим на сонячну. Я ніколи раніше не бачив такого натурального освітлення. Бачачи, що в кімнаті нікого немає, я згадав, що відколи піднялися на сьомий поверх, ми не зустріли ні душі.

— А де люди? - Запитав я.

— У такий погожий день, - відповіла Лія, - всі зазвичай перебувають на свіжому повітрі. Ми не заточуємо учнів у задушливі аудиторії, як у вашому суспільстві.

Тут відчинилися двері наприкінці кімнати і в неї вбігла молода дівчина. Це була Керол. На ній була універсальна коротка туніка, і вона, на відміну від нас з Лією, взутих у чобітки, ходила босоніж.

Керол поклала долоню правої руки на обличчя Лії. Лія відповіла їй тим самим. Вони так довго дивилися один одному в очі, що я відчув себе ніяково. Потім, ні слова не кажучи, Керол доторкнулася до мого обличчя і мовчки, але з усмішкою поглянула на мене. Мені здавалося, що я тону в її прекрасних карих очах. Обличчя її було надзвичайної краси — я такої ніколи не бачив у житті. Я з небажанням відвів очі і побачив чудово складене тіло. Але яке — Керол була мого зросту, а в мені шість футів і три дюйми!

Розділ 4. Альфа-партнери

Я навіть не помітив, як Лія зникла і ми з Керол залишилися наодинці. Чому я так нервувався? З Лією у мене такого не було. Що ж було такого в Керол, що змушувало мене почуватися незграбним підлітком на першому побаченні?

Раптом я згадав, що Керол може телепатично читати мої думки. Я почав червоніти. Відчайдушно намагаючись не думати ні про що ганебне, я все одно не міг відігнати думки про її прекрасне тіло, форми якого тільки підкреслювала рожева туніка, що облягала.

— Ти відкриваєш для себе, - сказала Керол, - що неможливо перестати думати про щось, просто змушуючи себе не думати про це. Взагалі, чим більше ти намагаєшся не думати про моє тіло, тим більше ти думаєш про нього.

Я здавлено пробурмотів:

— Вибач мені.

— Не треба перепрошувати. Було б дуже шкода, якби ти не оцінив красу наших тіл! — З цими словами Керол смикнула за верхній край туніки, і та впала на підлогу, залишаючи дівчину оголеною.

— Керол! — вигукнув я, важко дихаючи.

— Будь ласка, Джоне, не соромся. Добре розглянь моє тіло, — сказала вона. Наче я міг дивитися на щось інше!

— Я знаю, це складно для тебе, і ти збентежений. Те, що твій знак Зодіаку — Діва, — лише посилює твоє відчуття

сексуальної провини, характерне для ХХ століття, тому треба розібратися із цими страхами прямо зараз, щоб ти міг спокійно жити в Альфі двадцять другого століття. Спільне купання має бути чудовим початком для Діви.

— Отже, ти віриш у астрологію? — я знайшов безпечну тему для розмови, щоб подолати свою сором'язливість.

— Ми віримо, що вона впливає на наш характер, але не визначає його. Так ось, купання... — Вона взяла мене за руку, і ми увійшли до найбільшої спальні, яку я коли-небудь бачив.

В одному кутку стояла величезна, але низька тахта. В іншому кутку був справжній басейн! У центрі кімнати перед величезним телеекраном лежала пара м'яких овальних подушок. Керол підвела мене до басейну і, відпустивши мою руку, м'яко ковзнула у воду.

Моє нове, більш розвинене і сміливе «я» перемогло сором, я швидко скинув туніку і опинився у воді поряд з Керол. Вода була дуже теплою та чистою. Я відчув, що дно заглиблювалося до кінця басейну, і одразу пішов туди, де глибина була більшою за мій зріст. Керол, мабуть, використовувала силу свого ПК, тому що відразу ж, як за командою, з підлоги виникли матові пластикові перегородки, що оточили весь басейн.

— Тепер, - сказала вона, повернувшись до мене, - ми можемо плескатися тут, скільки душі завгодно. Давай помиємо один одного!

З цими словами Керол продемонструвала мені ще одну можливість ПК: підлога під нами почала повільно підніматися, і незабаром вода ледве закривала наші коліна.

Я почував себе дуже голим.

У стіні басейну відкрився отвір, з якого вискочили два шланги. В одному виявилася блискуча піна для миття, а в іншому – тепла вода. Керол запропонувала мені розтягнутися на подушці, яка звідкись з'явилася в дрібній частині басейну. Потім вона почала поливати мене водою з одного шлангу та милити піною з іншого.

Вона ретельно намила кожен шматочок мого тіла. Я знову спробував не думати і не відчувати сексуального збудження, але це закінчилося жахливою ерекцією!

Поки руки Керол ковзали мені, її м'який голос розповідав про те, як їй приємно купатися зі своїм Альфа-партнером. Вона захоплювалася моїми плечима, моїм міцним черевним пресом. Коли дійшло до зауважень про красу мого пеніса та його дивовижну щільність, я не витримав і перервав своє довге мовчання.

— Заради Бога, Керол, допоможи мені, - благав я, - я не хочу сексуального збудження.

— А чому ні? — швидко спитала Керол.

— Тому що, — незграбно зізнався я, — почуваюся, як дитина, яка не може контролювати себе. Крім того, я не хочу зраджувати Лії.

— Не хвилюйся про Лію, вона на дев'ятому рівні, — сказала Керол таким заспокійливим тоном, наче це повідомлення автоматично знімало мою проблему. — Я хочу сказати, — продовжувала вона, — що Лія настільки самодостатня, що не відчуває невротичної потреби мати якусь частину твого тіла, а тому вона не образиться і не ревнуватиме, що б ти не робив.

— Але я не...

Керол перервала мене:

— Лія попросила мене зробити все, що в моїх силах, щоб допомогти тобі, а саме вилікувати тебе від сексуального неврозу.

— Немає в мене жодного неврозу! — люто боронився я. - Я абсолютно нормальний!

— Можливо, так і є за нормами 1976 року, — спокійно відповіла Керол, — але для Альфи двадцять другого століття ненормально відчувати сором чи конфлікт із собою через цілком адекватну здорову насолоду нашими прекрасними тілами.

— Але, - виправдовувався я, - 1976 року я не приймаю ванни з дівчатами, з якими познайомився лише п'ять хвилин тому.

Поки ми так розмовляли, Керол перестала мене милити і почала поливати водою зі шланга. Потім вона вручила мені «мильний» шланг, підняла руки над головою і почала повільно повертатися, спокусливо підставляючи мені то одну, то іншу частину свого прекрасного тіла. Я глибоко зітхнув і почав обережно покривати її тіло піною, тримаючи шланг в обох руках.

Керол пустотливо посміхнулася:

— Я не так тебе мила, Джоне. Ти все ще боїшся втратити контроль над собою, якщо торкнешся мене?

— А, чортеня! — не витримав я і почав жорстко розтирати мильну піну по м'якій атласній шкірі.

— Скоріше не чортеня, - відповіла Керол, сміючись, - а богиня в розумінні людини ХХ століття!

Вона мала рацію. Я відчув, як моє засуджувальне, сповнене вини «я» злякано загрожує мені пальцем. Воно обмежене, плоске і неприродне, як фігурка, намальована крейдою на дошці. Я стер його зі своєї свідомості і почав насолоджуватися воістину божественним відчуттям. Я намилив свою богиню піною, а потім обома руками досліджував кожную впадину і опуклість її чудового тіла. Я не поспішав і провів би у басейні весь день, якби Керол через деякий час знову не опустила дно, повністю зануривши нас у воду. Після недовгого плескання та жартівливої боротьби у воді Керол вивела мене з басейну. Потім, понатискавши своїм ПК ще якісь невидимі мені кнопки, вона прибрала пластикову перегородку, злила воду з басейну і залила в нього свіжу. Потoki теплогo повітря висушили наші тіла, Керол взяла мене за руку, ми попрямували до величезного ложа в іншому кутку кімнати і з розбігу плюхнулися на нього.

Наступну година я віддавався радості фізичного та ментального союзу з Керол.

До кінця цієї години я дізнався, що статева близькість — зрозуміло, якщо це ще й ментальна близькість, — може відкрити двом людям таке єднання, про яке я раніше й не підозрював.

Коли ми лежали в обіймах один одного, я розповів Керол про своє почуття провини та страху перед вагітністю. Я сказав їй, що ще зі школи не можу розслабитися і насолоджуватися статевою близькістю. Говорячи про свою провину перед Валері, я знову пережив неприємний епізод юнацьких років, коли батько гнівно дорікав мені в «тваринному егоїзмі». Вислухавши мене, Керол сказала, що жодна жінка в макро-суспільстві не може

народити дитину без спеціальної ментальної підготовки. Але навіть тоді потрібен дозвіл Дельтара.

Я не дуже зрозумів її пояснення про те, як було змінено фізіологію жінок, але тепер жодна з них взагалі не мала менструацій, якщо тільки вона не хотіла мати дітей. Проте я відразу ж подумав, як би це сподобалося більшості жінок і чоловіків двадцятого століття!

Я також дізнався, що в Макро-суспільстві лише найкращим (фізично, ментально і духовно) членам дозволяють мати дітей. Вони обмежили народжуваність так, щоб учні становили близько 10% населення. Усвідомивши, яка мала кількість жінок повинна мати можливість народити дитину, я був шокований.

— Керол, — спитав я, — ти серйозно вважаєш, що відмовляти дев'яти людям з кожного десятка в праві стати батьками — це справедливо?

— Справедливо? — перепитала Керол і засміялася. — Я й забула, що ти з дев'янтсот сімдесятих, Джоне. Народження та виховання потомства було найважчим випробуванням, яке зазнавала жінка. Тепер це необов'язково. Егоїстична впевненість подружніх пар у тому, що світові потрібні їхні маленькі копії, — це ще одна ознака обмеженості мікролюдини.

Ця заява шокувала мене ще більше.

— Я вивчала історію мікро-людей, - продовжувала Керол. — Протягом сотень тисяч років будь-хто міг мати дітей, і з дітьми поводитися як із майном. У двадцятому столітті у вашій країні вже не можна було змусити малолітніх дітей працювати, тому їх перестали потребувати. Культ наркотиків і молодіжні бунти — це частково результат того, що мікролюди бездумно виробляли більше дітей, ніж були готові гідно виховати.

— І ваше вирішення цієї проблеми, — сказав я, — позбавити дев'яносто відсотків населення права стати батьками.

— Ах, Джоне, - похитала головою Керол і сумно посміхнулася, - ти не розумієш. Будь-хто може мати дітей, якщо він підготує себе до цього. Декому потрібно для цього кілька життів, але ми не обмежені одним життям, як вважали мікро-суспільства. Девізом мікро-людини було: «Життя дається один раз, тому їж, пий і гади навколо себе, адже завтра ти помреш». І, звісно, цей шалений егоїзм руйнував як мікро-людство, так і всю планету.

Я не міг не визнати, що до 1976 року ми серйозно забруднили більшість своїх озер та річок і почали загажувати вже й океани. Тому мені було цікаво, наскільки погіршився стан довкілля за проміжок між моїм «часом» та «часом» Керол.

Прочитавши мою думку, вона на мить замовкла і її очі похмуріли, наче вона згадала щось неприємне. Потім продовжила:

— Ви забруднювали океани, повітря та ґрунт, поки майже вся і суходпутна, і водна флора та фауна не вимерли. Ви створили на землі географічний дисбаланс, який викликав такі руйнівні землетруси та повені, що якщо ти подивишся на карту сьогоденішнього світу, то не впізнаєш її.

— Натомість, — сказав я спокійно (масштаб цієї катастрофи ще не дійшов до моєї свідомості), — мабуть, це вирішило проблему перенаселення. Яке населення світу у 2150 році?

— Близько 303 мільйонів, - сказала Керол. — На Землі жило б набагато більше людей, незважаючи на катаклізми, якби мікролюди почали співпрацювати та допомагати один одному. На жаль, вони тільки посилювали традиційні поділи на

національності, раси, релігії, мови, освітні та соціально-економічні рівні і боролися за ресурси своєї спустошеної планети, що різко зменшуються.

— Мікролюди вимерли, як динозаври та мамонти? - Запитав я.

— Майже, - відповіла Керол. — Зараз залишилося живими лише три мільйони мікроістот, і вони всі живуть на одному острові, який ми називаємо Мікро-островом. Ті, хто втомлюється від життя в нашому Макро-суспільстві, можуть переїхати на Мікро-острів і жити в собілюбстві і в страху, що їх мікросусіди можуть напасти на них. Загалом, так, як жило ваше суспільство у ХХ столітті.

— Ти хочеш сказати, що ваше Макро-товариство тримає три мільйони в'язнів на острові?

Керол похитала головою:

— Ніхто не зобов'язаний жити на Мікро-острові, якщо він хоче залишитися в Макро-суспільстві і згоден жити за нашими макрозаконами. Зрозумій, кожна людина, яка живе на Мікро-острові, сама вибрала, де їй жити.

— Навіть діти? - Запитав я.

— Так, - кивнула Керол. — Ми знаємо, що кожна дитина перед своїм народженням обирає собі батьків і середовище, в якому житиме.

— Ти хочеш сказати, - уточнив я, - що теж віриш у реінкарнацію?

— Звичайно, - відповіла вона, - ми всі віримо. Так само, як дослідження Землі довело теорію про те, що вона куляста, дослідження розуму довело теорію реінкарнації.

Вивчаючи підсвідомий розум, ми відкрили існування душі, яка пам'ятає минулі життя на цій планеті і навіть взагалі в інших вимірах. Ми дізналися, що перші людські душі, які прибули на Землю, увійшли в тіла різних тварин і опинилися в цій тваринній плоті як у пастці. Інші людські душі вирішили допомогти своїм побратимам вибратися з пастки тваринного життя.

Для цього вони зависали над тілами мавп і за допомогою своїх макроздібностей змінювали функціонування їх залоз внутрішньої секреції. Так розпочався процес еволюції. Приблизно в один і той же час у різних частинах світу виникло п'ять людських рас — чорна, коричнева, червона, жовта та біла. Коли ці мавпи досягли такого рівня розвитку, що зовні стали схожими на людину, людські душі почали використовувати їх як фізичну оболонку, в якій вони могли жити на фізичному плані. Людські тіла були потрібні і для тих душ, які опинилися в пастці тваринного тіла.

— А ще залишилися людські душі, які живуть у тваринному тілі?
— Запитав я. — Чи можу я зустріти в тому моєму житті, 1976 року, людську душу, яка сидить за ґратами в якомусь зоопарку?

Керол здивував моє запитання.

— Ні. Не зовсім. У душ також існує еволюція, і деякі майже людські душі можуть все ще втілюватись в інших формах життя. Деякі з них мають ментальні сили, що дещо перевершують людські. Але всі по-справжньому людські душі, що потрапили в тваринну плоть, могли перейти до людських тіл ще в доісторичні часи. Але й там вони були у пастці.

— Я щось не розумію, — сказав я.

— Бачиш, у людських тілах більшість душ могли мати поняття лише про таку насолоду, яка обмежене фізичне існування. Боячись втратити свої дрібні задоволення, вони стали жертвами своїх власних бажань, своєї власної обмеженої перспективи і продовжували реінкарнувати знову і знову. Намагаючись обдурити закон карми, вони постаралися забути про своє минуле. Вони жили у якійсь ілюзорній амнезії.

— Я знайомий із поняттям карми, — сказав я. — Як я розумію, це те саме, що християнське «Що посієш, те й пожнеш». Правильно?

— По суті, так, - відповіла Керол і пояснила: - Бачиш, карма відбиває Макро-істину про те, що все у світі єдине, а тому все, що ми робимо іншим людям, ми робимо і собі. Зрозуміло, це не зовсім зрозуміло обмеженому мікро-розуму, тому душі шукають притулку в мікро-життях, намагаючись уникнути хворобливих наслідків власних минулих думок та дій. Це я назвала ілюзорною амнезією.

З суто мікрокосмічної точки зору карми не існує, тому що мікро-люди відмовляються її визнавати. З погляду середнього рівня духовного розвитку, карма — це логічне пояснення людських успіхів та бід. Люди вважають її реальною, а тому вона і насправді існує як елемент причинно-наслідкових зв'язків у безперервному потоці часу.

З більш високої макрокосмічної точки зору, минуле, сьогодення та майбутнє одноразові й єдині, а карма вважається реальним елементом лише обмеженого бачення часу. У широкій перспективі удачі та невдачі розглядаються не як причини та наслідки, а як можливості вивчити особливі уроки, спеціально обрані кожною душею для її розвитку.

— Стривай, — перебив я. - Давай повернемося трохи назад. Ти сказала, що деякі душі забувають про своє минуле, намагаючись уникнути наслідків своїх власних дій та думок. До чого тут думки?

— Бачиш, думки матеріальні, а тому такі ж важливі, як і дії, — відповіла Керол. - Твій образ мислення визначає, яка ти людина, і надає сильний вплив на навколишній світ.

— Ти маєш на увазі, — сказав я, — якщо я пограбую чи вб'ю когось чи буду когось ненавидіти, це зрештою повернеться до мене?

— Абсолютно правильно, - відповіла вона. — Але це ще не все, а тільки половина, бо якщо ти будеш терпимим і добрим до інших людей, якщо ти їм допомагатимеш, це теж повернеться до тебе.

Ісус, великий макрофілософ, говорив: «Якою мірою міряєте, такою і вам мірятимуть». Це те саме, що «золоте правило»: поведься з іншими так, як ти хотів би, щоб вони поводитися з тобою. Для макросвітогляду це істина, а для мікро - ні.

Ще один прояв закону карми — третій закон Ньютона: «Дії завжди є рівна та протилежна протидія». Так от, ця протидія накопичується у міру наших реінкарнацій, і єдиний спосіб уникнути наслідків — почати застосовувати макроперспективу на практиці.

— Я не впевнений, що все зрозумів, — завагався я.

— Я хочу сказати, Джоне, що будь-який життєвий досвід підпорядкований одному закону, але як ти його бачиш і тлумачиш, це залежить від широти твоєї перспективи.

У Макро-перспективі видно, що твій свідомий намір впливає на кожную клітинку твого тіла та на світ, що оточує тебе. Ти, і тільки ти відповідаєш за своє життя і за все, що в ньому відбувається. У вашу культуру дев'ятсот сімдесятих років незабаром прийде ця велика істина — найрадісніша, найобнадійливіша і надихаюча філософія з усіх існуючих. Ми не жертви обставин, а творці своїх життів. Наші свідомі думки створюють образи наших життів, наших «я» та наших почуттів, а наше підсвідоме реалізує ці образи у повній відповідності до нашої свідомої віри. Закон незмінно діє у всіх життях, які ми проживаємо. Ми просто по-різному інтерпретуємо його залежно від рівня духовного розвитку у кожному окремому житті.

— Але якщо всі ми реінкарнували багато разів, — спитав я, — чому ми тоді не пам'ятаємо свої минулі життя? Ти хочеш сказати: бо ми не хочемо їх пам'ятати?

— Так, — відповіла Керол. — Люди забувають свої минулі життя, бо не хочуть пам'ятати про свої огидні егоїстичні дії. Адже такі спогади не дозволили б їм пишатися собою та відчувати перевагу над іншими людьми. Ми можемо пишатися собою, тільки забувши про свої невдачі у минулому. Але той, хто забув своє минуле, приречений повторювати його. Поки людські душі заперечують, що розум несе відповідальність за весь людський досвід, люди знову і знову повторюватимуть ті самі егоїстичні дії, що призводять до хворобливих наслідків. Щоб полегшити процес еволюції, люди повинні визнати, що вони повністю відповідальні за своє нинішнє становище, а потім з радістю створити собі життя, яким вони хочуть жити. - Вона посміхнулася і взяла мене за руку. — Але ми поговоримо про це згодом. Зараз давай освіжимося та пообідаємо.

Ми одяглися та з'їли чудовий обід у Альфа-їдальні. Їхня кухня була просто дивом техніки! Щоб отримати обід, від тебе

потрібно тільки набрати код і натиснути кнопку. Через кілька секунд вибрана страва з'являлася в холодному або гарячому вигляді (на твоє бажання) з дверцят у стіні.

Я вибрав двофунтовий, в міру просмажений біфштекс «щойно з вогню». Коли я з'їв його і від душі похвалив кухаря, Керол, допивши морквяний сік, оголосила, що біфштекс був зроблений з білка морських водоростей та інших рослинних інгредієнтів. Кухарем служить сервомеханізм, керований комп'ютером.

Керол спробувала пояснити мені всю цю складну технологію приготування їжі, але я зупинив її - мені взагалі хотілося забути, що біфштекс не справжній. Вона дорікнула мені, що я знову вдаюся до ілюзорної амнезії, щоб забути про неприємну реальність, і мені довелося визнати її правоту. Все ще відчуваючи чудовий смак біфштексу в роті, я розумів, що зможу отримувати насолоду від їжі у 2150 році, тільки якщо забуду, з чого вона зроблена.

Я був проти вегетаріанської дієти, бо любив смак м'яса та вважав його найкращим джерелом білка. І я не був згоден з Керол у тому, що вбивати тварин і вживати їх у їжу недобре. Але якщо наука 2150 року спромоглася вирішити ці проблеми — що ж, то це на краще.

Я сказав Керол, що вона та інші члени Макро-суспільства надто суворо засуджують мікро-людину та її звички. Але вона наполягала на тому, що не засуджує мікро-людини і не вважає, що вона принципово краща за неї, як і шестикласник принципово не краще за першокласника. Відмінність лише на стадії еволюції в м-М-континуумі (м-М означає «мікро-макрокосмічний»), а суть цієї еволюції — у все більш повному усвідомленні єдності всього суцього. Крім того, Керол стверджувала, що пам'ятає багато минулих життів, де вона тягла егоїстичне мікро-існування і як чоловік, і як жінка.

Мене зацікавило питання чергування статей у минулих життях, але я вирішив поставити його пізніше.

Коли ми повернулися до нашої (я вже вважав її нашою!) Альфа-кімнату, Керол показала мені туалет, активізувавши електросхему, яка перетворила частину стіни та підлоги на дуже дивне, але неймовірно зручне місце для звільнення від тілесних відходів. Побачивши моє замішання, викликане її присутністю, Керол усміхнулася і запропонувала мені натиснути на кнопку поряд зі мною, що я зробив. Зі стіни відразу ж виїхала матова пластикова перегородка, що повністю оточила цю «вбиральню».

— Будь ласка, Джоне, - сказала Керол. — Чудовий спосіб сховати ту частину себе, якою ти найбільше соромишся. Ми підготували цю перегородку спеціально до твого приходу, — піддразнила вона мене. — Тут, 2150 року, нам потрібна самота для того, щоб спокійно поміркувати, а не для того, щоб сховатися. Але я знаю, що у двадцятому столітті ви ще дуже двозначно розумієте людське тіло та його основні функції.

Я погодився з Керол, що, напевно, за нормами 2150-го я невротик, але все ж таки скористався матовою перегородкою і попросив її вчинити так само. Я був радий, що вона не заперечувала. Взагалі Керол була дуже терпимою та легкою людиною. Не те щоб вона не хотіла висловлювати думку, відмінну від моєї, — вона просто не дратувалася через мої невротичні мікрозвички і мою ненаситну цікавість до всього, що стосувалося 2150 року.

Коли я запитав Керол, для чого призначається екран на стіні, вона відповіла, що він пов'язаний зі Службою Інформації. А потім показала мені, як ним користуватися.

Коли ми посідали у два крісла, що стояли перед екраном, Керол дала СІ команду показати нам якісь періодичні видання з новинами 1970 року. Майже миттєво на екрані з'явилися сторінки журналів «Тайм» та «Ньюс-уїк». Ми почали їх переглядати, а потім Керол зупинила СІ на одній із країн і попросила мене прочитати наступний коментар:

Журнал "Тайм", 13 липня 1970:

У 1970 році мільйони американців охопила тривога, яка не викликана війною, інфляцією чи економічним спадом, хоч би якими важливими ці проблеми нам здавалися. Населення всіх Сполучених Штатів перебуває у страху перед небезпечними маніяками, озброєними грабіжниками, кишеньковими злодіями та наркоманами-зломщиками, які готові продати своє життя за порцію героїну. Люди бояться випадкової смерті від бездушної та безглуздої жорстокості. Страх американців не має реального обґрунтування, оскільки ймовірність постраждати в автокатастрофах і нещасних випадках, що відбуваються у їхніх власних будинках, у багато разів вища за ймовірність зґвалтування, пограбування чи вбивства. Тільки 10% людей, які зазнають пограбування, отримує тяжкі травми і менше 1% гине. Благополуччя нації набагато сильніше підірване казнокрадами, політиканами та організованим рекетом, ніж викрадачами машин та кишеньковими злодіями.

Практично про половину всіх серйозних злочинів постраждали навіть не заявляють, бо не чекають жодної допомоги від зайнятої важливішими справами поліції. 70–80 % зусиль поліції йде не на розслідування злочинів, а на заглушення радіоприймачів, що кричать, порятунок котів і надання невідкладної допомоги. Окрім цього, поліція витрачає величезну кількість часу на розслідування злочинів без справжніх постраждалих, таких як пияцтво, азартні ігри, поширення порнографії та заборонені сексуальні зв'язки. Але навіть

успішну роботу поліції перекреслює переповненість слідчих ізоляторів та в'язниць, що породжує ще більше злочинів.

Я глянув на Керол і сказав:

— Все, що я можу сказати, — це те, що світ сімдесятих був роз'єднаний і люди не могли об'єднати свої зусилля, щоб вирішити основні суспільні проблеми.

— Ваше суспільство, — сказала Керол, — не може функціонувати інакше, тому що його життя ґрунтується на мікросвітогляді. Поведінка людей залежить від їх сприйняття самих себе та навколишнього світу. А це сприйняття обумовлено віруваннями людини та її життєвою філософією, яка до ХХ століття була неусвідомленою.

— Добре, — погодився я, — нам потрібна була ширша думка, щоб отримати повніше уявлення про світ. Нам потрібна була макроперспектива, щоб зрозуміти, що «золоте правило» і Нагірна проповідь дають нам найкращу практичну пораду.

Керол усміхнулася і процитувала:

— «Якою мірою міряєте, такою і вам мірятимуть».

— Так, — відповів я, — але людина не зможе наслідувати цю пораду, доки не усвідомить макрокосмічну єдність світу.

— У дев'ятсот сімдесяті роки, — додала Керол, — ви жили у світі, в якому принаймні кожна третя людина була принизливо бідна, включаючи вас — гордих жителів Сполучених Штатів. А чи справді Сполучених? Гарзд, це вже інша історія... У вас була корумпована та неефективна громадська система, яка не лише демонструвала кричущу зневагу до людського життя, а й увічнювала бідність та невігластво з покоління в покоління.

— У той же час, — продовжувала вона, — ви витратили великі запаси енергії та природних ресурсів на війни чи параноїдальну підготовку до війн. Якби в 1960-х і 1970-х роках гроші та зусилля, витрачені на війну у В'єтнамі, що розкололи ваше суспільство, були спрямовані на вирішення суспільних проблем, ви могли б назавжди покінчити з бідністю у своїй країні і не тільки.

— Та я знаю це, — сказав я, — але наші політичні лідери були неосвіченими, якщо не розбещеними.

Керол похитала головою і сказала:

— Кожна нація має таких лідерів, на які заслуговує. Ти намагаєшся уникнути своєї власної відповідальності, зваливши провину на інших. Будь ласка, Джоне, не думай, що я вважаю себе вправі судити тебе і ваше мікро-суспільство. Я не звинувачую і не засуджую мікро-людину за те, що вона поводить як мікро-людина. Вона не може поводитися по-іншому, тому що це єдина модель поведінки, яку вона знає. Але я хочу допомогти тобі побачити ширшу перспективу.

— Але як можна, — заперечив я, — не засуджувати людей за їхнє егоїстичне, жорстоке та зле ставлення до інших людей? Особливо зважаючи на те, що такою егоїстичною та недалекоглядною поведінкою вони мало не знищили всю планету?

— Це був єдиний спосіб для людини, — відповіла вона, — дізнатися про наслідки своїх дій. Помилки дуже важливі у процесі навчання. Крім того, Джон, все це здається жахливим тільки з мікролюдської точки зору. Все має на меті і щасливий кінець, тому що все розвивається до макросвідомості.

— Так, звичайно, — сказав я, — з вашої Макролюдської точки зору, ми всі відповідальні за весь свій життєвий досвід. Але скажи це комусь, хто страждає від бідності, чи хвороби, чи якоїсь іншої несправедливості!

Керол усміхнулася і сказала:

— Не можна говорити дітям про речі, які вони ще не готові зрозуміти. Але не варто забувати, що кожна дитина колись стає розумною, дорослою.

Я вирішив, що сьогодні ми вже досить обговорили цю тему, і запитав у Керол, коли можна буде познайомитися з іншими членами Альфи. Вона відразу ж попросила СІ зв'язатися з її, або, краще сказати, з нашим Альфаром. Десь через п'ятнадцять секунд ми почули голос лідера нашої Альфи, який повідомив Керол, що решта членів Альфи повернуться за дві години.

Керол подякувала йому і закінчила зв'язок. Потім вона розповіла мені, як встановити зв'язок з будь-яким членом макросуспільства, використовуючи комунікаційний елемент браслета, який всі вони носили на руці. Він називався «міб» (що означало «Макро-ідентифікаційний браслет»). Керол показала мені свій міб. У ньому був годинник, вже згаданий «комунікаційний елемент», а також «біомонітор» та інші корисні пристрої. Мені було дуже цікаво дізнатися, що ці браслети постачали СІ даними про серцевий ритм і роботу мозку кожного члена Макро-суспільства. Крім того, якщо з кимось траплялося лихо, через ту саму СІ браслет моментально подавав сигнал тим людям, які знаходилися найближче до постраждалого або найкраще могли допомогти. Це робилося автоматично, навіть якщо потерпілий був непритомний і сам не міг просити про допомогу.

Керол сказала мені, що скоро і я отримаю Макро-браслет. Потім вона запитала, чи хочу я переглянути фотографії інших членів Альфи. Звичайно, я хотів, і вона попросила СІ показати їх мені.

Спочатку я побачив фотографію нашого лідера, Алана, голос якого я щойно чув. СІ розповіла мені про нього:

Вашому Альфа-лідеру Алану 20,6 років. Його зріст - 196 сантиметрів, вага - 110 кілограмів. Зараз він живе в «учнівському» Гамма-корпусі Дельти 927.

На цих словах Керол зупинила СІ і сказала, що дані, зібрані про кожного члена нашої Альфи, можна слухати тижнями. Вона сказала, що з цих даних можна дізнатися і про їхні минулі життя, але я ще не готовий перетравити такий обсяг інформації.

Ще Керол наголосила, що всі особисті дані про кожного члена Макро-суспільства доступні всім. Вони не мають такого поняття, як секретна чи конфіденційна інформація. Я помітив, що наш уряд у 1976 році не міг обійтися без тотальної засекреченості.

Потім мені показали у відеозаписі, як Альфа-група бігає, гуляє, плаває, грає в ігри та спить. Алан здався мені дуже розумною та енергійною людиною. Коли я висловив це, Керол відповіла, що він перебуває на шостому рівні, але мені це ні про що не говорило.

Потім ми побачили фотографії Бонні, Альфа-партнерки Алана. Вона була зростом 189 сантиметрів і важила 75 кілограмів. Наступною парою були Адам та Ненсі. Потім йшли Діана та Девід, потім Стів та його Альфа-партнерка Джойс. Потім СІ показала мене і Керол, і я зрозумів, що мене сфотографували, доки я був у бібліотеці і гуляв з Лією.

Я був вражений пропорціями та красою тіла членів моєї Альфа-групи. Ще мене здивувала їхня коротковолосість. З усіх п'яти чоловіків я виявився найдовговолосим, хоча за нормами 1976 була досить коротка стрижка. Навіть серед дівчат найдовше волосся — саме у Керол — було не довше 20 сантиметрів.

Коли я попросив Керол пояснити мені причину цього, вона відповіла, що вони байдужі до зачісок, оскільки взагалі не схильні пишатися своєю зовнішністю. А ходити з короткою стрижкою набагато простіше та практичніше.

— Скажи, Керол, — спитав я, — а чи є в Макро-товаристві товсті чи негарні люди?

Вона засміялася:

— Звідки їм взятися, якщо ми повністю контролюємо весь генетичний, фізичний та духовний розвиток наших дітей?

— Добре, але чому ж у вас різні рівні розвитку усвідомлення? Чому тоді не всі ви на десятому рівні?

— Тому, - відповіла Керол, - що ми не можемо змінити навчальний досвід минулих життів. Але жодна душа не може потрапити в макро-суспільство, якщо вона не розвинула в собі макро-потенціал.

— Навіть я? - Керол посміхнулася:

— І ти, Джоне. Навіть наймудріші з нас не могли б допомогти Лії привести тебе сюди, якби у тебе не було макропотенціалу.

— Я хочу зрозуміти, як визначаються ці рівні усвідомлення, — сказав я. — Зрозуміло, що я на першому рівні, бо маю ще дуже низьку макросвідомість.

— Правильно, Джоне. Але ти вже став на шлях повернення до усвідомлення своєї єдності з усім, що є, було і буде у світі.

— Адам та Ненсі продемонстрували другий рівень усвідомлення, — здогадався я. - Ти і Стів - на третьому рівні, а Бонні з Джойс - на четвертому. Потім йдуть Діана та Девід, вони на п'ятому, і наш лідер Алан – він на шостому. Скажи мені, а в чому саме різниця між цими рівнями?

— Нехай СІ відповість тобі, - сказала Керол. — А поки вона відповідатиме на твої запитання, я схожу до адміністративної будівлі і візьму там твій міб.

Я згадав карту Дельти, яку показувала мені СІ, і раптом зрозумів, що Керол доведеться пройти досить велику відстань.

— Ти збираєшся йти п'ятнадцять кілометрів? - Запитав я.

— Його можна було б переслати сюди підземною пневматичною трубою прямо в нашу Альфу, але сьогодні я пропустила час вправ, тож пробіжуся туди. Повернуся за годину чи навіть раніше.

— Ти пробіжиш п'ятнадцять кілометрів менше, ніж за годину?
— спитав я недовіжливо.

— Не хвилюйся, Джоне. Наші макроздатності дозволяють нам бігати швидше, легше і далі, ніж під силу мікро-людині.

— І у вас немає жодного громадського транспорту?

— Ми користуємося транспортом лише у надзвичайних випадках, — відповіла Керол. — Ми ходимо або бігаємо нашою Дельтою, а іноді й іншими Дельтами. У нас, зрозуміло, є повітряні кораблі, які можуть швидко доставити нас до будь-якої точки планети, але ми любимо спокійне врівноважене життя, позбавлене суєти, в якій жило мікро-суспільство. Ми віримо в користь вправи тіла, розуму та духу і намагаємося, щоб вони у нас були рівноважними.

З цими словами вона надіслала мені повітряний поцілунок і вибігла з кімнати. Не тому, що поспішала, а тому, що їй приносило задоволення тренувати своє здорове, повне енергії тіло. Я зрадив, що їй, як і мені, подобається бігати, і мені стало зрозуміло, чому в цьому енергійному суспільстві не буває товстих людей.

Повернувшись до відеоекрану, я почав ставити запитання щодо різних рівнів усвідомлення і дізнався, що в Службі інформації зберігаються повні досьє про кожного члена Макро-суспільства від народження до смерті. Їх запис проводиться за допомогою макро-ідентифікаційного браслета, а СІ щорічно «підбиває підсумки».

Колір туніки кожної людини визначав її рівень усвідомлення. Як я вже знав, колір туніки точно відбивав ауру людини, яка, у свою чергу, безпомилково відповідала її ментальному, емоційному, духовному та фізичному стану.

Перший рівень був переважно сірим, другий — лимонно-жовтогарячого кольору (енергія), третій — рожевим (управління енергією), четвертий — пурпурним (співчуття і лідерство), п'ятий — фіолетовим (радісне прийняття того, що є), шостий — жовтим (любов у її найзагальнішому сенсі), сьомий — зеленим (цілітельство), восьмий — блакитним (збалансоване використання інтелекту), дев'ятий — кольори морської хвилі

(мудрість) і, нарешті, десятий — білим (лідерство, ідеально збалансована суміш якостей усіх попередніх рівнів).

За словами СІ, на даний момент з усієї 300-мільйонної макросім'ї лише сто двадцять сім осіб досягли десятого рівня макросвідомості.

Ці рівні усвідомлення визначаються тим, як людина проявляє себе в трьох макро-якостях - любові, мудрості і лідерстві (у порядку зменшення важливості) - і наскільки він розвинув у собі сім макроздібностей: ясновидіння, телепатію, передбачення, ретропізнання, психокінез, телекінез та астральну проекцію.

СІ продовжувала розповідати мені про складний процес розвитку рівнів усвідомлення, але мене раптом дуже потягнуло до сну. Очі буквально злипалися. Нарешті я піддався бажанню відпочити, заплющив очі і незабаром заснув.

Розділ 5. Перевірка на реальність

Я прокинувся в суботу, сімнадцятого січня, ще одним холодним похмурих ранком і згадав те, що говорила мені СІ про управління кліматом у 2150 році. "Все це виглядає надто бездоганно і неправдоподібно", - подумав я.

Як за якісь 174 роки могло статися стільки неймовірних соціальних та технічних змін? Звичайно, я змушений був визнати, що якби зі свого 1976 року я потрапив на 174 роки тому в минуле і розповів людям світу-1802 про наше життя, то світ-1976 видався б їм нездійсненою мрією.

Мені згадалися картини майбутнього, намальовані такими пророками ХХ століття, як Хакслі та Оруелл. Вони дуже скептично уявляли собі майбутнє. Зрозуміло, вони писали про мікро-людей, які, за словами СІ, у кожний момент свого життя знищували самих себе. Я замислився над тим, як змінилися б твори Оруелла та Хакслі, якби ці письменники могли подивитися на світ у більш широкій перспективі та передбачити появу макросупільності.

Потім мені спало на думку, що в мене досі немає жодних доказів того, що світ-2150 не є продуктом моєї власної уяви.

Мені раптом шалено захотілося переконатися в тому, що я справді існую: щось доторкнутися, поговорити з кимось, почути чийсь голос.

Я уважно озирнувся і побачив, що ліжко Карла, як завжди, акуратно заправлене, а мій щоденник лежить у нього під подушкою.

Я спробував підвестися з ліжка, але втратив рівновагу і мало не впав. Я забув пристебнути свій протез. Це було достатнім підтвердженням мого існування на сьогодні. Я прокинувся 1976 року, і в мене, як і слід було очікувати, була одна нога.

Я поскакав на одній нозі до ліжка Карла, дістав свій щоденник і побачив у ньому наприкінці приписку: «Поговоримо опівдні. Карл».

На моїй годині було майже 9 ранку — значить, я знову проспав. Я хотів записати все, що пам'ятав з моїх останніх переживань у 2150 році — або, якщо завгодно, у світі моїх сновидінь, — поки не повернувся Карл. Я швидко одягнувся, поснідав і старанно взявся до щоденника.

Карл прийшов о 12:15. Я вирвав уже написані сторінки і простяг їх йому, щоб він встиг ознайомитися з моїми пригодами уві сні, поки я допишу все інше.

Ми з Карлом закінчили майже одночасно і кілька хвилин сиділи, мовчки дивлячись один на одного. Потім Карл порушив мовчання.

— Слухай, друже, - сказав він з усмішкою, - ти, я дивлюся, став супермрійником усіх часів і народів. Тобі мало закохати одну красиву жінку. Тобі потрібні дві — блондинка та брюнетка, хай навіть стрижені.

— Так, - сказав я, - які ще будуть коментарі? Хіба тебе не вражає продовження мого сну? Той факт, що я в нього повернувся того самого моменту, коли він скінчився минулого разу? І стільки подробиць про суспільство майбутнього?

Карл насупився.

— Так, Джоне, - відповів він, - мене все це вражає. Я, чесно кажучи, не знаю, що й думати, але якщо ми обидва серйозно це сприймемо, то нам пряма дорога до божевільні. Подумай про це, Джоне. У газетах напишуть: «Два перспективні молоді психологи, всього без року доктори наук, не витримали навчального навантаження і поміщені в психлікарню».

Це звучало кумедно, але дуже правдоподібно.

— Годі тобі, Карле. Я обіцяю бути обережним.

— Я не впевнений, що ми уникнемо неприємностей, навіть якщо триматимемо це в секреті, Джоне. Цей сон став твоєю манією.

Я замислився над цим і змушений був визнати, що він має рацію.

— Так, Карле. За все життя зі мною ніколи не відбувалося нічого приємнішого, захоплюючого та привабливого. Я все ще маю сумніви в реальності всього цього, — додав я. — Тому вирішив перевірити це як будь-яку іншу гіпотезу. Суть експерименту: чи зможу повністю звільнитися від свого мікро-існування, як запропонувала мені Лія, і почати постійно жити в Макросвіті 2150 року?

— Боже, Джоне! — вигукнув Карл і завертівся на своєму стільці. Його голос став хрипким від хвилювання. — Ти розумієш, що ти кажеш? Якщо цей сон — психічне відхилення, уникнення неприємної реальності, то ти закінчиш у якійсь лікарні як «овоч», який постійно витає в ілюзорному світі і якому весь час внутрішньовенно вводять якусь гідоту в реальному світі 1976 року. Ти станеш ще одним кататонічним шизофреніком!

Карл підвівся і почав походжати по кімнаті. Він мовчав. Напруга наростала у міру того, як я обмірковував можливість того, що я справді стаю психопатом. Невже я врешті-решт дійду до рослинного існування кататонічного шизофреніка? Що трапиться з моїм тілом тут, 1976 року, якщо я зможу назавжди залишитися у світі-2150? Я стану лише «овочем»? Чи просто зникну? Чи помру?

Я не знав відповіді на ці запитання. Мені знову захотілося поговорити із СІ.

— Я придумав, Карле, — сказав я. — Коли я повернуся в той світ, то спитаю СІ, що трапиться з моїм тілом тут, 1976 року, якщо я назавжди залишуся там.

— Чудово, - відповів Карл голосом, повним сарказму. - Попросимо Сатану допомогти нам перестати грішити!

— Але, Карле, я...

— Послухай мене, Джоне, - не дав він мені закінчити. — Зрозумій, що навіть якби суспільство, кероване гігантським комп'ютером, існувало, воно було б хворим! Хворим! ХВОРИМ!

— Карле, почекай хвилинку, - відповів я. - Давай будемо справедливими. Давай помислимо прагматично. Давай порівняємо результати.

У нашому мікро-суспільстві 1976 року люди безсовісно і егоїстично експлуатують один одного заради тимчасових матеріальних насолод. Ці егоїстичні вчинки відбуваються в ім'я нашої свободи, сім'ї, міста, штату, нації, релігії, в ім'я комунізму, соціалізму, капіталізму чи іншого якогось проклятого «ізму». І подивися, скільки людського горя довкола!

Світ 1976 року - це світ егоїстичного поділу, який тягне за собою підозрілість, недовіру, ненависть і нескінченні внутрішні та міжнародні конфлікти. У цьому світі люди такі відокремлені і настільки нездатні співпрацювати один з одним, що ми загадали свою землю, воду, повітря, яким ми дихаємо, і винищили стільки тварин, що на цій планеті їм вже важко вижити!

Що ж до людей, то кожна третя людина живе у злиднях і страждає від голоду та хвороб. І все це, Карле, незважаючи на те, що у нас є ресурси та технології, щоб забезпечити їжею, одягом, житлом, медичним обслуговуванням кожного жителя нашої планети та ще дати йому освіту!

Питання в тому, Карле, чому ж ми не можемо цього зробити?

— Напевно, бо ми надто егоцентричні, Джоне, — відповів Карл.
— Але ми не вирішимо своїх проблем, переклавши їх на якусь машину. Це вже точно буде втечею від дійсності.

— 2150 року люди не намагаються втекти від дійсності, — гнівно відповів я і раптом відчув гостре бажання переконати Карла (а може, і себе) у істинності, цінності та правильності мого дивного життєвого досвіду.

— Добре, Карле, - сказав я, змушуючи себе заспокоїтися, - вислухай мене спокійно і неупереджено, бо якщо ми почнемо домішувати сюди свої емоції, то далеко не підемо. Все, що я дізнався про суспільство 2150 року, вказує на те, що ці люди піклуються один про одного і допомагають одне одному. Це не втеча від дійсності. Більш того, — продовжував я, дедалі більше надихаючись, — вони; розробили життєву філософію, що дозволяє їм дивитися на життя під таким широким кутом зору, що вони можуть передбачити серйозні руйнівні наслідки егоїстичної поведінки. Іншими словами, у цій своїй «Макро-перспективі» вони бачать, що ми всі одне

взаємозалежне ціле, і тому від добробуту самого незначного індивіда залежить загальний добробут і щастя. Тільки під цим широким кутом зору можна побачити глибокий практичний зміст слів «Люби ближнього свого, як самого себе», «Що посієш, те й пожнеш» і «Вчини з іншими так, як хочеш, щоб чинили з тобою».

— Так, але як бути з цією горезвісною машиною? — почав Карл.

— Та чорт із нею, з машиною! - Закричав я. — Макрофілософію та Макро-суспільство, яке приваблює до себе лише високорозвинені душі, вигадала не СІ. Любов'ю, терпінням, добротою та взаєморозумінням наділила цих людей не машина! Ні! Самі люди Макро-суспільства обрали собі безкорисливий макро-спосіб життя.

— Тільки не треба так репетувати, — зауважив Карл.

— І що в результаті? — продовжував я вже спокійніше. — 300 мільйонів людей живуть у світі, в якому немає воєн, забруднення довкілля, бідності, егоїзму та ненависті. Кожен із них здоровий, здобув відмінну освіту, має дах над головою і добре їсть тричі на день.

Якщо це суспільство, ЦЕ суспільство — хворе, — знову вигукнув я і вдарив кулаком по столу, — я, чорт забирай, згоден так хворіти!

Карл з підозрою дивився на мене. Потім він сказав:

— Джоне, я ще ніколи не бачив тебе таким, таким... не знаю, як це назвати. Пристрасно захопленим, чи що. Ти кричиш, сперечаєшся, стукаєш по столу, лаєшся. Нічого подібного з тобою раніше не відбувалося. Я не знаю, що й думати.

— А якщо визнати, що я досі виконував у житті роль байдужого глядача? Я пишався тим, що ніколи не втрачаю самоконтролю, але насправді це було втечею від дійсності. А зараз я Нарешті почав брати участь у житті та цікавитися ним. Я не збираюся здаватися, хоч би чого мені це коштувало. Я хочу дізнатися якнайбільше про цей світ майбутнього.

Карл повільно похитав головою. Обличчя його виражало крайнє напруження.

— Мені страшно за тебе, - сказав він. — Ти знаєш, що ти — найближча для мене людина на всій Землі і що я готовий пожертвувати життям заради того, щоб допомогти тобі.

Карл помовчав хвилину.

— Пам'ятається мені, — продовжив він, — у якійсь філософії є така теза: якщо ти врятував людині життя, то назавжди стаєш відповідальним за нього. Я врятував тебе у В'єтнамі і зараз не можу дозволити тобі зруйнувати своє життя через якусь психотичну галюцинацію.

— Але, Карле... — намагався я заперечити.

— Ні, чорт забирай, тепер ти мене послухай! — заявив Карл і погрозив мені кулаком, ніби збирався фізично «приводити мене до тями». — Ти не гірше за мене знаєш, що раптові зміни особистості — це класична ознака психічного розладу. Ти ж сам зараз сказав, що став просто іншою людиною!

Карл замовк і почав буравити мене своїм єдиним оком, чекаючи моєї реакції на цю шокуючу звістку.

Очевидно, цілком задоволений результатом, він продовжував:

— Джоне, я не збираюся заперечувати переваги світу твоїх мрій над реальністю. Я теж виступаю за доброту, взаємодопомогу, справедливість і проти користолюбства, підлості та всякої іншої гідоти. Але, незважаючи на все це, я краще миритимуся з неприємною реальністю 1976 року, ніж бігти в якийсь ілюзорний світ майбутнього.

Він знову зробив паузу, даючи мені час обміркувати сказане. Я був вражений його зауваженнями про раптову зміну особистості та втечу від неприємної реальності і змушений був визнати, що мене це теж дещо турбує. Тим не менш я все ще був переконаний, що після снів про 2150 вже не зможу бути колишнім Джоном Лейком. Я твердо вирішив дослідити цей світ майбутнього, до чого б це не призвело. Як мені змусити Карла з цим погодитися?

— Гарзд, Карле, — зрештою сказав я. - Я з тобою згоден. Може, я дійсно божеволію. Можливо, намагаюся втекти від неприємної реальності нудної роботи над дисертацією. Час покаже. Якщо я зможу розвинути в собі такі здібності, як ясновидіння, телепатія і таке інше, то зможу продемонструвати їх тобі тут, 1976 року, чи не так?

Карл здивовано уточнив:

— Ти хочеш сказати, що якщо у своєму сновидінні ти розвинеш ці здібності, але не зможеш мені їх продемонструвати, коли прокинешся, то відмовишся від цієї психотичної ілюзії?

— Так, Карле, — відповів я. — Саме це я й маю на увазі. Я хочу перевірити світ мого сновидіння, і якщо експеримент не вдасться, то забуду про все це.

— Ось тепер ти кажеш справу, - пожвавішав Карл, ляскаючи мене по плечу і полегшено посміхаючись. — Якщо ти згоден, що

остаточне рішення про те, чи пройшов твій світ мрій перевірку на реальність, прийматиму я, то не буду більше заперечувати проти твого інтересу до цих дивних снів. Але я впевнений: невдовзі ти переконаєшся, що твій «світ майбутнього» — це лише плід уяви.

Не змовляючись, ми змінили тему розмови і до кінця дня більше цього не обговорювали. Потім ми вийшли повечеряти і потім завернули в кіно на фільм про молодіжну «наркокультуру».

Дорогою додому ми говорили про причини різкого збільшення відсотка наркоманів у нашому поколінні і зійшлися на тому, що це, зрозуміло, відчайдушна спроба втечі від неприємної реальності нашого мікро-суспільства, сподіваючись знайти щось краще.

Пізніше, лежачи в ліжку і намагаючись заснути, щоб, можливо, знову перенестися в майбутнє, я раптом подумав: а моє бажання знову і знову бачити цей прекрасний сон — чи не мотивовано тими самими причинами, що молодіжна наркоманія?

Я відчув себе ніяково, гукнув Карла, який лежав на ліжку в іншому кінці кімнати, і знову пообіцяв йому забути про свій «світ сновидінь», якщо він не пройде перевірки на реальність.

Він схвалив мій намір і додав: "Дав слово - тримайся".

Все ще заспокоюючи себе, я заснув.

Розділ 6. Альфа Джона. I Рана

Знову почувши голос СІ, я одразу перервав її, щоб дізнатися, як довго я спав. Але цього разу СІ відповіла, що не може надати мені цієї інформації, оскільки стілець в Альфа-кімнаті не робить «моніторинг тіла та свідомості», як стільці в бібліотеці.

Але оскільки Керол ще не повернулася, я вирішив, що повернувся в 2150 всього через кілька секунд після того, як пішов звідси.

Я вирішив поставити СІ питання, які мене найбільше хвилювали.

— Ти знаєш, всі ці переміщення у часі привносять у моє життя 1976 року хаос. Мій брат вважає, що я маю психічний розлад. Коли він спробував мені це довести, я був змушений визнати, що його аргументи звучать переконливо.

Ми вирішили остаточно розібратися з усім цим, перевіривши світ 2150 на реальність. Якщо мені вдасться розвинути в собі якісь макроздібності і продемонструвати їх у 1976 році, то ми з Карлом визнаємо ваш світ реальним. Якщо ж ні, то ми визнаємо мої сни віддушиною, яку я знайшов для зняття напруги, викликаного довгими роками навчання.

Скажи мені, чи зможу я розвинути в собі якісь макроздібності? І якщо зможу, то чи залишаться вони при мені в 1976 році?

СІ відповіла на обидва запитання одним словом:

Так.

— А чи зможу я залишитися 2150 року назавжди? Так, коли ти досягнеш третього рівня усвідомлення.

— Коли це трапиться?

Це цілком залежить від твого бажання та віри в те, що це можливо.

— А коли я зможу розвинути в собі макроздатності? — Запитав я.

Відповідь це питання було точним повторенням попереднього:

Це цілком залежить від твого бажання та віри в те, що це можливо.

Я припустив, що стався якийсь технічний збій, і для перевірки запитав СІ, як мене звать. Вона відповіла:

1976 року тебе звати Джон Лейк. У 2150 році тебе звати Джон 8-927, тому що до твоєї появи в Дельті 927 було 7 інших Джонів.

— Коли я зможу розвинути в собі макроздібності? - повторив я своє запитання.

Пролунала все та ж відповідь:

Це цілком залежить від твого бажання та віри в те, що це можливо.

Мене засмутило те, що я не отримав чіткої відповіді на запитання про те, скільки мені знадобиться часу для того, щоб розвинути макроздатності, але принаймні я знав, що зможу їх продемонструвати в 1976 році.

Я був дуже радий дізнатися, що після досягнення третього рівня усвідомлення зможу залишитися в 2150-му назавжди. Але турбувало ще одне невирішене питання. Що станеться з моїм тілом у 1976 році?

— Якщо я досягну третього рівня усвідомлення і залишуся тут назавжди, що станеться з моїм тілом 1976 року? - Запитав я Сі.

Сі була небагатослівна:

Воно помре.

Поки я обмірковував перспективу смерті і життя одночасно, повернулася Керол з моїм макро-ідентифікаційним браслетом.

— Ось твій особистий міб, Джоне, - сказала вона з посмішкою і вдягла браслет мені на руку.

Я здивувався його неймовірній легкості за такої великої кількості функцій: адже в браслеті повинен бути і годинник, і монітор, що записує ритми мого серця і мозку, і комунікаційний елемент (для тих, хто ще не розвинув у собі телепатичні здібності). Але він важив набагато менше мого наручного годинника в 1976 році!

Керол пояснила, що міб водонепроникний і практично незнищений. Коли я поцікавився джерелом його живлення, вона відповіла, що все їхнє обладнання, від мібів до найбільших транспортних засобів та сервомеханізмів, отримує енергоживлення від так званої «Центральної енергопередавальної станції».

Я запитав, чи це не атомна електростанція, і Керол твердо відповіла негативно, пояснивши, що відходи атомного палива відіграли фатальну роль у забрудненні навколишнього

середовища мікро-людиною. Вона розповіла, що космічна радіація, поєднуючись із силами, викликаними рухом Землі, виробляє енергію, яка вловлюється, накопичується і посилюється якимось кристалом, а потім «випромінюється» із Центральної енергопередавальної станції.

Усі механізми "електроакустично налаштовані" на це джерело енергії.

Загалом людина перестала залежати від інших джерел енергії, і світова проблема забруднення вихлопними газами благополучно вирішилася.

Я попросив Керол розповісти мені докладніше про цей кристал. Вона відповіла, що наші туніки є такою ж кристалічною структурою в мініатюрі.

Потім вона розповіла мені про те, як Макро-люди навчилися переробляти та утилізувати абсолютно всі відходи. Тепер планета Земля знаходиться у найчистішому стані за всю історію людства. Я згадав незвичайну ясність неба та свіжість повітря у світі-2150 і спробував уявити собі річки, озера та океани, очищені від сміття та рідких забруднювачів. Керол попросила СІ показати мені фотографії Землі у 2150-му році.

Наступні кілька хвилин я розглядав нашу планету, перетворену на райський сад. Морська вода більше не блищала огидними нафтовими смугами, що розпливлися її поверхнею. Наша атмосфера більше не була наповнена невидимими шкідливими газами. Більше не існувало великих мегаполісів, цих планетарних клоак. Земля була повністю очищена від струпів, залишених на ній мікролюдиною.

— Як вам удалося все це зробити? — спитав я Керол. Вона посміхнулася і сказала:

— Макро-людині це було нескладно. Так само як мікро-людина неминуче перетворила б Землю на вигрібну яму, Макро-людина неминуче зробить із тієї самої планети земний рай.

Розумієш, душа мікро-людини розвивається в Макролюдину. А потім дорослий починає прибирати за дитиною. Ми повинні забути про те, що колись були дітьми, що були такими ж мікро-істотами, які воювали, забруднювали та знищували все навколо, включаючи власні мікро-особистості.

Ми не засуджуємо мікро-людей, бо це означало б засуджувати своє власне дитинство, що, своєю чергою, змусило б нас забути його. Ми не хочемо забувати свого минулого, тому що не хочемо повторювати його.

Я захоплювався сильними переконаннями Керол про особисту відповідальність за всі дії та думки, але запитав про інше:

— Ти справді пам'ятаєш свої минулі життя?

— Так, звичайно, - відповіла вона спокійно. — У вашому ХХ столітті я була чоловіком. Забруднення планети стало головною причиною моєї смерті у дев'ятсот дев'яності роки.

Я почав ще щось говорити, але вона зупинила мене, сказавши, що коли я буду готовий пам'ятати минулі життя Служба Інформації надасть мені всю інформацію про них, яку вона має, і тоді я повністю усвідомлюю істину реінкарнації та карми.

Потім вона змінила тему розмови і запитала, чи знаю я, що годинник мого Макро-браслету працює в метричній системі часу.

Я відповів, що СІ згадувала про це літочислення, відповідаючи на одне з моїх питань, але я не впевнений, що все правильно зрозумів. Наступні півгодини ми вивчали метричний час, а СІ показувала мені ілюстрації та таблиці, що полегшують процес навчання.

Я не описуватиму в цьому щоденнику всі премудрості метричної системи часу. Скажу лише, що їхній календарний рік починається з весняного рівнодення і ділиться на десять місяців, по 100 днів у кожному. Метричний день дорівнює приблизно 8,6 годин нашого часу в 1976 році і ділиться на десять метричних годин, у кожному з яких по 51,8 хвилини часу 1976 року.

Тепер я мав звикнути до того, що в годині 100 хвилин, а в хвилині 100 секунд. Навчивши мене розбиратися з часом, Керол сказала, що мені час особисто познайомитися з іншими членами Альфи. Вона завела мене до спільної кімнати, де всі вони сиділи в колі — у кріслах, що стояли в дальньому кутку кімнати.

Коли ми до них приєдналися, мене збентежило повне мовчання членів Альфа-групи, тому що, не маючи макроздібності телепатії, я не чув привітання. Вісім умів почали досліджувати мій власний розум, і я не міг цьому протистояти.

Я спробував відповісти їм поглядом, але кілька разів поспіль від збентеження опускав очі.

Алан, наш Альфар, узяв мене за ліву руку і поклав праву руку мені на щоку. Він кілька секунд пильно дивився мені в очі, а потім сказав:

— Ласкаво просимо до нашої Альфи, Джоне. Я - Алан Шостий. Вибач, що ми так довго мовчали. У нас прийнято спочатку

знайомитися з людиною очима і умами, потім дотиком, а потім починати говорити, якщо це необхідно.

Незабаром ти розвинеш у собі макроздібність телепатії, і тобі буде легше спілкуватися з нами. Але навіть тоді ти почуватимешся ніяково, відповідаючи на наші традиційні ніжні вітання, поки не подолаєш ще один серйозний бар'єр.

— Я помітив, - продовжив він, - що коли я до тебе доторкнувся, твоя аура віддалилася від мене. Значить, тобі неприємний мій дотик. Це може бути відображенням архаїчного табу вашого суспільства: «чоловіки не повинні торкатися один одного». Крім того, це може бути ознакою того, що ти чуйний до астрологічного впливу. Я думаю, ти читав достатньо книг з астрології, щоб знати, що Діви воліють, щоб люди трималися від них на відстані. Такий обособлюючий астрологічний вплив може завдати тобі великої шкоди. Ти маєш подолати його за допомогою практики контролю над думками.

Яким би сильним не був цей вплив, ми зробимо; все можливе, щоб допомогти тобі його подолати. Зараз ми представимося тобі, а ти пам'ятай про те, що ми не хочемо завдати тобі шкоди, і постарайся теж вкласти частинку себе в це вітання. Уяви собі, як атоми, з яких складається твоє тіло, радісно, з любов'ю, тягнуться до людини, яку ти вітаєш. Таким чином ти встановиш з нами електромолекулярний зв'язок, що дозволить нам легше з тобою спілкуватися.

Почнемо з моєї Альфа-партнерки, Джоне. І ще одне: ти побачиш, що тут, у світі 2150 року, ми самі знайомимося, а не просимо третю особу представити нас одне одному. Ми вважаємо, що так чесніше, зрозуміліше та простіше. Найважливіше, напевно, те, що це дозволяє людям спілкуватися один з одним, коли вони захочуть, у будь-який час, у будь-якому місці, з будь-якого приводу, без обтяжливих

архаїчних формальностей. Ми просто дивимося один одному в очі, простягаємо один до одного руки, вимовляємо свої імена та обмінюємося думками телепатично або за допомогою слів.

З цими словами він повернувся до красивої дівчини, яка сиділа поруч із ним, і жестом запропонував їй почати. Її обличчя засвітилося усмішкою, яка виблискувала іскорками в очах.

Вона сказала:

— Я - Бонні. Ласкаво просимо до нашої Альфи, Джоне. Сівши переді мною на коліна, вона взяла мене за ліву руку і притиснула свою теплу праву руку до моєї щоки. Не встиг я схаменутися, як вона вже знову сиділа у своєму кріслі. Потім вона жестом відправила до мене красивого темноокого молодого велетня, який сидів поруч із нею.

Коли він підійшов, я встав, зніяковівши тим, що Бонні не зробив цього знаку уваги.

— Будь ласка, не вставай, Джоне. Я Адам. Ти побачиш, що 2150 року ми не обтяжуємо своє життя непотрібними соціальними правилами — такими, як «прояв поваги» чи «честь» іншій людині. Кожному відома його справжня значимість, і взаємоповага в нас розуміється сама собою; її не треба формально проголошувати.

Не знаючи, як на це відреагувати, я вирішив вдатися до простого, перевіреного способу.

— Дякую, — сказав я, і це було перше слово, яке я сказав. - Ти дуже добрий. Мабуть, мені ще багато чого треба навчитися.

Я обережно відповів на знак його уваги.

Потім переді мною присіла і представилася Альфа-партнерка Адама, Ненсі, і я зазирнув у її глибокі ясні карі очі.

Потім настала черга усміхненого Девіда з плечима Геркулеса і його Альфа-партнерки Діани, яка, хоч і була з них найменшою (метр вісімдесят п'ять), мала прекрасне жіночне тіло.

Потім я познайомився з Голіафом нашої Альфи, Стівом, зріст якого був два метри шість сантиметрів. Його гігантське тіло врівноважувалося обличчям, яке випромінювало парадоксальну суміш пустощів і терплячої добродушності.

Останньою представилася енергійна Джойс з чудовими зеленими очима і темно-каштановим волоссям — таким красивим, що я пошкодував, що в 2150 році не носять довгих зачісок.

Мабуть, загальними (і найдивовижнішими) фізичними рисами були їх всепроникні, всезнаючі очі, коротке волосся, величезний зріст (адже я, за своїх 190, був сантиметрів на п'ять нижче найменшого з чоловіків) і дивовижна краса тіл. Вони були схожі на ідеалізовані грецькі статуї і жінки, і чоловіки. Але на відміну від людей ХХ століття, серед яких така краса була рідкісною та бажаною, вони не звертали жодної уваги на свою зовнішність. Керол сказала мені, що вони цінують красу і силу розуму більше, ніж красу та силу тіла.

Однак я згадав слова СІ про те, що тіло - відображення розуму, а розум - відображення духу, і вирішив, що вони не повинні байдуже ставитися до фізичного здоров'я і краси.

Я здивувався тому, як тепло і дружелюбно вони розмовляли зі мною, а я з ними. Я легко долав свою огиду до чужого дотику, типове для 1976 року, — мабуть, тому, що вони справді подобалися мені. Це була не звичайна поверхова симпатія, яку

я часто відчував при першій зустрічі з людиною у ХХ столітті, а глибока особиста прихильність до кожного з них. Від них виходила така довіра і така позитивна енергія, до яких неможливо було залишитися байдужим. Я повністю розслабився в їхній компанії, тому що вони вже стали моїми друзями – найкращими друзями!

Двері відчинилися, і в кімнату зайшов чоловік бездоганної атлетичної статури. Його туніка була білою з ледве вловимими натяками на грайливі райдужні переливи то в одному, то в іншому місці.

Мене переповнювала радість від того, що я просто дивився на нього і відчував його неймовірну фізичну та ментальну силу.

Він узяв мене за руку і, поклавши свою величезну, але ніжну руку мені на обличчя, сказав:

— Я відчуваю, про що ти думаєш, Джоне, і поділяю твою радість. Як приємно, що ти нарешті приєднався до нас. - Тут він з любов'ю стиснув мою руку. — Бажаю тобі приємного розвитку, Джоне! Ми єдині!

І не встиг я відповісти на його слова, як він зник.

— Що трапилось? Куди він пішов? Хто це? — запитання так і посипалося з мене.

— Це був Елі, наш Кейтар. Він, як і інші люди, котрі досягли десятого рівня свідомості, переміщується за допомогою думки. Йому довелося повернутись на планету, яку ви називаєте Ураном, де він допомагає усунути неполадки з магнітним полем. Він дуже зайнятий і тому проводить мало часу на Землі, але йому дуже хотілося познайомитися з тобою та привітати тебе тут, у 2150 році. Я намагався знайти пояснення тому, що почув.

— Ви хочете сказати, що він так вільно переміщується з планети на планету?

— Так, - відповіла Джойс. — Люди, які досягли десятого рівня розвитку, проводять дуже багато часу далеко від Землі, допомагаючи іншим і духовно розвиваючись далі. Високорозвинені душі з інших планет також багато допомагають нам тут, на Землі.

Коли Алан запропонував потанцювати, я вирішив, що неправильно його зрозумів.

Однак його пропозиція була зустрита радісними вигуками згоди. Він узяв мене за руку, і ми побігли за рештою в довгу вітальню.

Те, що сталося за наступні п'ятнадцять чи двадцять хвилин, просто не вкладалося в мене в голову. Раптом кімната наповнилася звуками найпрекраснішої музики, яку я колись чув.

Уявіть собі енергійних людей, які танцюють щось схоже одночасно на веселу польку, «GatParisienne» Оффенбаха, танець дервішів, віргінську кадрили і художню гімнастику — ні, жодні порівняння все одно не зможуть описати те, що в них називається «Макротанцем».

Вони стрибали, перекидалися, бігали. Вони сходилися, розходилися, а потім знову сходилися; вони ходили «колесом», будували піраміди, допомагаючи мені робити те саме, поки моє серце не почало вистрибувати з грудей і я не став задихатися. Тоді ми всі скинули з себе туніки і побігли оголені коридорами нашої Альфи до величезного басейну на поверсі нашої Бети.

Сміючись, ми пірнули в басейн двадцяти п'яти метрів завширшки та вісімдесяти завдовжки.

Я хотів запитати, навіщо басейн такий величезний, але незабаром сам це зрозумів, коли до нас приєдналася решта членів нашої сьомої тріади Бети-90, теж оголені молоді люди, що сміються, років по 18–20, які щойно закінчили Макро-танці у своїх Альфах.

Їхня фізична краса, радість і дружелюбність знову приємно вразили мене.

У цьому басейні не було дрібних місць, тому ми плавали у воді триметрової глибини, і всі, здавалося, почували себе впевнено, як згряя морських левів.

Однак через кілька хвилин Керол сказала мені, що настав час йти. Ми вилізли з басейну, і я побачив, що ми йдемо самі. Коли я обернувся, щоб подивитися, чи не підуть за нами інші члени нашої Бети, то почув вигук:

— Ласкаво просимо, Джоне, ласкаво просимо! Стрункий м'язистий велетень з допитливими темними очима взяв мене за руку і поклав свою сильну, але ніжну руку мені на щоку. Раптом запанувала повна мовчанка. Він був принаймні на десять сантиметрів вищий за мене та кілограмів на тридцять важчий, хоча на вигляд йому можна було дати не більше двадцяти років. Він довго дивився мені в очі, але цього разу я не почував себе ніяково і з великою радістю й впевненістю глянув йому в очі.

— Ласкаво просимо до сьомої тріади навчальної Бети, Джоне, — сказав він гарним низьким голосом, яких я ніколи раніше не чув. — Мене звать Лео. Я – Бетар нашого поверху. Коли я сказав, що ми раді твоєму прибуттю, я говорив за всіх нас.

— Дякую, - відповів я. Потім голосно промовив, щоб усі могли чути:

— Дякую всім вам за такий теплий прийом! Своїми умами ви бачите, наскільки я щасливий бути тут. Моя радість не висловити словами.

Потім до нас приєдналися інші члени нашої Альфи. Ми побігли до своїх кімнат, щоб одягнути свіжі туніки, а потім поспішили на вечерю до їдальні.

Це була неспішна вечеря з розмовами та сміхом, де я мав можливість оцінити дивовижну мудрість, широкий кругозір та різноманітність інтересів членів моєї Альфи. Мені також вдалося скуштувати нові страви, які здалися мені дуже смачними, але я про всяк випадок не став питати, з чого вони зроблені. Всі ніби відчували мої побоювання і не заводили про це розмову, не бажаючи затьмарювати мою насолоду вечерю.

Напевно, найприємнішим було те, що вони розуміли моє занепокоєння про власне психічне здоров'я у 1976 році та підбадьорювали мене. Я розповів їм про розмову з Карлом і про те, як ми домовилися влаштувати моїй пригоді у 2150-му році перевірку на реальність. Усі одностайно схвалили це рішення.

Алан сказав мені, що все Макро-суспільство знало про моє переміщення в часі і дуже цікавилось, чи вдасться мені назавжди залишитися в 2150-му році.

Потім Джойс, володарка чудових зелених очей і короткого каштанового волосся, сказала, що, хоча в їхньому світі я знаменитість, ніхто не буде втручатися в моє особисте життя, як це буває зі знаменитостями ХХ століття. Вся інформація про мене та експеримент, важливою частиною якого я є, міститься в

СІ, а тому будь-яка людина, яка бажає дізнатися про мене чи про цей експеримент, може просто зробити запит.

Я сказав їм, що дуже ціную їхню турботу, і додав, що якби я міг надати таку ж послугу комусь із знаменитостей 1976-го року, то швидко розбагатів би.

— Якщо ти не заперечуєш, Джоне, у нас є до тебе безліч запитань, — сказав Алан.

— Звісно, не заперечую, — відповів я. — Я б теж, у свою чергу, хотів дещо про вас розпитати.

Стів сказав, що для них немає заборонених тем, а от люди 1976 року вважають за краще не торкатися багатьох тем через почуття провини, яке з ними пов'язане.

Я секунду подумав і сказав:

— Запитайте мене на будь-яку тему, якою збентежливою вона б не була. Я хочу стати постійним членом вашого Макро-суспільства, тому маю перестати соромитися самого себе і бути таким же невимушеним, як ви.

Вони почали закидати мене питаннями про моє життя у ХХ-му столітті, про моє ставлення до батьків, вчителів, уряду, релігій та церков. Їх цікавили мої думки про культурні, економічні, расові, релігійні та мовні відмінності — про все, що розділяло мікролюдей.

Я невимушено відповідав на ці запитання, зазначивши, що вони не питають нічого такого, що могло б мене збентежити. Потім Девід запропонував мені поставити кілька запитань їм.

Я подякував йому і почав із загальних питань про їхнє ставлення до макро-суспільства. Вони були щиро здивовані тим, що я вважаю їхнє суспільство надто жорстко регламентованим і таким, що обмежує свободу особистості. Зрештою Алан підсумував:

— У Макро-суспільстві людина має більше свободи насолоджуватися собою та світом, ніж у будь-якому іншому суспільстві, яке існувало за всю історію людства. Що ж до регламентованості та обмежень, то у нас немає поліцейських, збройних сил та уряду, який приймає дурні закони, які людям хочеться порушувати.

— Що ти хочеш цим сказати? - Запитав я.

— Я хочу сказати, — відповів Алан, — що ми не маємо законів, які майже кожен порушує. Наприклад, законів, що забороняють алкоголь, азартні ігри, певні статеві акти та наркотики. Ви, люди 1976 року, вигадали стільки хитромудрих законів, що суперечать один одному, що вам доводиться наймати адвокатів для захисту від сусідів та від вашого власного уряду. Подивися хоча б на закони про шлюб, розлучення та оподаткування. Звісно, цих законів не було б, якби ваші юристи не були в них так зацікавлені.

— Закони потрібні, інакше настане повний хаос, — відповів я.

— У нас немає законів і немає юристів, - відповіла Ненсі, - і ми не живемо в хаосі.

— У вас не може не бути законів, — наполягав я. — Вони мають бути у всіх. Як щодо крадіжок? Що, якщо я вкраду щось із вашого майна?

Вони всі засміялися, і красива маленька Діана (зростом «всього» метр вісімдесят п'ять) сказала:

— Та на здоров'я! Ти можеш взяти все, що ми маємо. Все матеріальне майно є безкоштовним, тому ми будемо раді віддати тобі все, що ти хочеш, і тобі не доведеться нічого красти.

— Добре, - сказав я, - а як щодо вбивства? У вас же мають бути закони, які карають убивць.

Я думав, що це питання застане їх зненацька, але Бонні посміхнулася, і на її обличчі з'явилися ямочки — невелика чарівна вада її ангельського обличчя.

— У вашому ХХ столітті не було законів, що регулюють польоти на інші планети, бо ви не вірили в їхню можливість, — сказала вона, на мить замовкла і подивилася на мене. Мені здавалося, що я тону в її небесно-блакитних очах. Потім вона продовжила: — У двадцять другому столітті ми не віримо в те, що Макро-людина здатна на вбивство, тому в нас і немає відповідних законів.

Її слова про польоти на інші планети привели мене до такого зніяковіння, що я забув про закони і запитав у неї, чи можуть люди, які не досягли десятого рівня усвідомлення, літати на інші планети.

Вона пояснила, що макро-люди для дослідження Всесвіту використовують астральну проекцію.

Мені також нагадали, що в 2150 році перебуваю не весь я, а моє астральне тіло і що деякі люди на восьмому і дев'ятому рівнях усвідомлення і всі, що досягли десятого рівня, можуть астрально подорожувати не тільки по нашому фізичному

Всесвіту, але й переміщатися в інші виміри за четвертим виміром часу. Це вже було вище за моє розуміння, і я вирішив повернутися до законів.

— Добре, — сказав я, — як щодо законів про освіту? Усі вісімнадцяти-, дев'ятнадцяти- та двадцятирічні юнаки та дівчата повинні жити в сьомій тріаді Бети, а до тридцяти років ви повинні жити в будівлі «учнівської» Гамми. Як щодо цього?

Вони знову засміялися, і темноволосий статний Адам відповів:

— Ніхто не змушує нас жити в будівлі «учнівської» Гамми. Макро-суспільство влаштоване таким чином, тому що так найкраще задовольняються наші потреби у дружньому спілкуванні, коханні, освіті, тренуванні, відпочинку тощо. Ми можемо піти звідси, коли захочемо. Ми не мазохісти і рідко йдемо проти наших власних інтересів.

Потім Алан встав із-за довгого обіднього столу і сказав:

— Оскільки Макро-суспільство живе відповідно до єдиного Макро-імперативу — любовного прийняття дійсності, то ми живемо у злагоді, і конфлікт у нашому суспільстві неможливий. Ось на Мікро-острові все ще живуть мікро-люди, які не пам'ятають про макроедність всього суцього. Тільки свідомо забуваючи про своє макропоходження, ми можемо поводитися мікро-егоїстично, завдаючи шкоди іншим і собі.

— Але все одно, — сказав я, — у вас, напевно, є закони, які забороняють мікролюдині покидати цей острів-в'язницю.

— Зовсім ні, — відповів Алан. — Їх тримає там їхня власна зневіра та небажання щось змінювати. Насправді ми навіть проводимо на цьому острові навчальні заняття для всіх, хто хоче згадати своє макропоходження і, таким чином,

повернутися до макро-суспільства. Ми не втручаємося в їхнє життя і не робимо нічого, що обмежувало б їхні дії на Мікро-острові або карало б за них.

Вони можуть жити там, як їм хочеться, ми не перешкоджатимемо цьому. Вони дуже зайняті прийняттям законів і втіленням їх у життя — що ж, нехай живуть в егоїзмі та постійному суперництві.

Я вирішив змінити тактику і поставив дуже особисте запитання:

— Ви обрали Алана Альфаром, а Лео Бетаром, бо вважаєте їх найкращими лідерами чи тому, що СІ каже вам, що вони на шостому та на сьомому рівнях усвідомлення?

Моя партнерка Керол мовчала, поки інші запитували мене і відповідали на мої, але зараз я дивився прямо їй у вічі, чекаючи відповіді.

Вона обвела всіх інших поглядом і, очевидно, отримавши мовчазний дозвіл говорити за всіх, сказала:

— Ми вибрали Алана та Лео своїми лідерами, бо за весь час, що ми їх знаємо, з нашої першої та другої тріади, вони завжди демонстрували чудові Макроякості. СІ відображає те, що ми й так уже знаємо. Не можна збрехати іншій людині про свій рівень усвідомлення, тому що кольори наших тунік не можуть помилятися. Служба інформації лише формально підтверджує те, що говорять наші туніки.

— Зрозуміло, - сказав я, обертаючись. — А як щодо ревностів? Що, якщо хтось із вас займеться сексом із чужою Альфа-партнеркою?

Мої слова знову зустріли веселий сміх, і велетень Стів відповів за всю групу:

— Сексуальні відносини, очевидно, були головною та найважливішою розвагою мікро-людини. У чоловіків вашого товариства був «синдром одинадцятої години вечора» — вони чекали пізньої години, щоб сонний стан, повільна музика та вкрадлива бесіда зменшили опір жінки і можна було подолати її внутрішні заборони. Ми тут обходимося без цього. У нас немає заборон, немає скритності, а тому немає бажання використовувати інших людей як об'єкти задоволення своїх власних мікро-бажань.

— Ти хочеш сказати, що ти не ревнував би, якби Адам чи Девід почав кохатися з твоєю Джойс?

Стів усміхнувся доброю і терплячою посмішкою і сказав:

— По-перше, вона не моя. Вона нікому не належить. По-друге, я був би дуже здивований, якби Адам або Девід захотів почати сексуальні стосунки з Джойс, тому що це йшло б у розріз з їх життєвими принципами. Але я не став би ревнувати, бо якби це дало їм радість і щастя, то я теж був би щасливий. Якби це не принесло їм щастя, то вони б отримали цінний урок, і ми всі раділи б їхньому новому зростанню.

— А чому б тебе це здивувало? — спитав я, не розуміючи цієї частини його відповіді.

— Його б це здивувало тому, — відповіла Джойс, — що в сьомій тріаді ми фокусуємося на глибших міжособистісних стосунках зі своїми партнерами. У перших п'яти тріадах ми вже досліджували сексуальні стосунки з кількома партнерами, і в сьомій тріаді нас більше не цікавлять дитячі витівки. Не тому, що вони хибні, а тому, що ми їх просто переросли.

— Ви переросли сексуальний потяг один до одного? — спитав я недовірливо.

— Звичайно, ні! — вигукнули вони, сміючись. Потім Джойс пояснила мені, що захоплюватися картиною чи статуєю і хотіти забрати її до себе додому і сховати, щоб ніхто, крім тебе, її не бачив, це дві дуже різні речі.

Я подумав про те, що її аналогія не надто мені допомогла, і Діана відразу сказала, що оскільки я не пройшов ранніх курсів їхньої тріади, то будь-яка з дівчат моєї Альфи чи Бети із задоволенням допоможе мені вирішити мої сексуальні проблеми.

Я був приголомшений.

— Ти хочеш сказати, що кожна дівчина, яка живе на цьому поверсі, захоче займатися зі мною коханням?

— Звичайно, - відповіла Керол. — Якщо ти звернешся до когось із подібною пропозицією, але дівчина відчуватиме, що не отримає задоволення та насолоди від часу, проведеного з тобою, вона тобі просто скаже: «Дякую за пропозицію, але я відчуваю, ми не зможемо досягти гармонії». Однак у всій нашій Гамі чи навіть Дельті немає жодної дівчини, яка відмовить тобі, тому страх перед відмовою не повинен тебе зупиняти. І я запевняю тебе, що ні Лія, ні я не ревнуватимемо.

Я потрусив головою, намагаючись упорядкувати думки і почуття, а потім сказав, що з усіма моїми сексуальними комплексами і почуттям провини вони будуть жахливо почуватися зі мною. Це буде схоже на щось на зразок зґвалтування.

— Але в Макросуспільстві згвалтування неможливе, — сказала Бонні, — оскільки ніхто нічому не чинить опір. Оскільки макро-істоти не можуть отримати задоволення від мікро-сексу, Макро-суспільство не задовольнить спотворені сексуальні потреби мікролюдини.

— Неймовірно, — зауважила вона, — як часто в ХХ столітті шантажі та політичні скандали були націлені на викриття сексуальної поведінки людини. Ваші абсурдні громадські санкції проти гомосексуальності та позашлюбного сексу швидше поширювали ці моделі поведінки, ніж викорінювали їх.

— А ви хочете сказати, що ви не проти гомосексуальності — кохання між чоловіками чи між жінками? — спитав я з підозрою.

— Звичайно, ні. Ти побачиш, що у 2150-му році набагато менше гомосексуалістів, ніж у вас, — з цілої низки причин. По-перше, ми усунули соціальні ситуації, які часто викликали гомосексуальність, такі як самотність, незадоволені потреби, згубні суспільні міфи про те, що якщо тобі подобається торкатися людини твоєї статі, то ти — гомосексуаліст.

По-друге, коли душа потрапляє у фізичне тіло однієї статі, але все ще несе в собі емоційне, духовне чи ментальне «я» іншої статі, то, зрозуміло, що переможе переважаюча стать. Це не можна назвати ненормальним чи неприйнятним. Це правильно, природно та логічно.

По-третє, ми переходимо на все більш високі рівні усвідомлення, і чоловічі та жіночі сили всередині нас стають все більш збалансованими, поки ми нарешті не досягнемо точки, коли знову будемо емоційно, духовно та ментально двостатевими. Ваше самоізолюване неосвічене мікро-суспільство назвало б цей стан повної самодостатності «хворобою».

— Не знаю щодо двостатевості, а ось гомосексуалізм — наче хвороба, хіба ні? - Запитав я.

— У деяких випадках так, — пояснив Стів, — а в інших ні. Так само як і гетеросексуальність у деяких випадках, на вашу думку, дуже болюча, а в інших — ні. Як і решта, це повністю залежить від мотивації.

Ми ще трохи поговорили про проблеми нашого мікросуспільства та про те, як вирішило ці проблеми Макро-суспільство. Потім Алан сказав, що він має йти на зустріч зі своїм «ОЕ-наставником». Керол подивилася на свій міб і сказала, що настав час Макро-консультацій, або ж настанов щодо Особистої Еволюції (так розшифровувалося «ОЕ»).

Усі розпрощалися та розійшлися на зустрічі зі своїми наставниками.

Я попросив Керол розповісти мені про настанови щодо Особистої Еволюції. Сі вже говорила мені раніше, що в макро-суспільстві це основа формальної освіти, але я не зрозумів до пуття, що це означає.

Керол пояснила мені, що настанови щодо Особистої Еволюції, або, коротше, ОЕ-настановлення, припускають навчальний процес між наставником з ширшою життєвою перспективою та учнем, який бажає свою більш вузьку перспективу розширити. ОЕ-наставників призначають усім тріадам із сьомої по десяту. Наставниками стають лише наймудріші члени Макро-суспільства, які досягли як мінімум сьомого рівня усвідомлення, тому здебільшого їм уже за 50 років.

На одинадцятому та дванадцятому поверхах Гамма-корпусу знаходяться зручні навчальні кімнати, призначені як для

індивідуальної, так і для групової роботи. Там також є спортивні зали та велика аудиторія, де може розміститися вся Гамма.

Пройшовши багатобарвними коридорами з яскраво-білими дверима, ми прийшли до своєї кімнати для настанов по Особистій Еволюції.

Керол простягла руку, щоб відчинити двері, але не встигла вона натиснути на кнопку, як двері самі собою тихо відчинилися. Ми ввійшли до кімнати, підлога якої була схожа на килим яскраво-блакитного кольору, який контрастував зі світло-жовтими стінами і трьома великими темно-зеленими кріслами. Кімната була велика, а через відсутність інших меблів, крім цих трьох крісел, здавалася просто величезною.

В одному з крісел сиділа найнижча жінка з усіх, кого я бачив у 2150-му році.

Коли ми підійшли до неї, вона підвелася і простягла нам руки. Керол відразу впала в її обійми, і вони кілька секунд мовчки обіймали один одного. Коли Керол відійшла, я зрозумів, що наша наставниця нижча, ніж мені здалося з першого погляду. Зростом вона була не більше метра сімдесят восьми.

Я спробував оцінити вік. Обличчя і тіло могли належати здоровій і дуже привабливій жінці років сорока, але з блідих блакитних очей я зрозумів, що вона набагато старша.

Вона доторкнулася до мого обличчя і сказала:

— Ласкаво просимо до Макро-суспільства, Джоне. Я — Рана, і одразу відповім на твоє запитання. Я живу у цьому тілі вже 125 років.

Поки я перетравлював цей факт, Керол сказала:

— А щодо твого питання про те, чому двері самі відчинилися, то Рана це зробила силою психокінезу. (ПК), прочитавши перед цим телепатично мої думки.

Туніка Рани була такого ж білого кольору, як Елі. Люди, які досягли десятого рівня усвідомлення, були такими високорозвиненими, що їх туніки відбивали абсолютну рівновагу всіх кольорів веселки, створюючи ілюзію безбарвності.

Я відчув побожний трепет, коли згадав, що зараз у Макро-суспільстві є лише 127 осіб, які продемонстрували десятий рівень усвідомлення. Я вирішив, що мене приймають тут із особливою шаную.

Рана посміхнулася і сказала:

— Ні, справа не в пошані. Я була наставницею Керол задовго до твого прибуття, а оскільки ви Альфа-партнери, ти теж можеш вибрати мене своєю наставницею. Але можеш і попросити когось іншого.

— Я... я б, напевно, вибрав вас... тебе, — сказав я, запинаючись.

— Тоді сідай і давай рости! — весело відповіла вона. Ми сіли у крісла, що набули форми наших тіл. Мені було дуже цікаво, що буде далі.

Керол прийшла до мене на допомогу і запитала Рану, чи зможе та зазирнути в майбутнє і сказати, скільки мені знадобиться часу для того, щоб стати постійним членом Макро-суспільства.

Рана пильно подивилася на Керол, потім перевела погляд на мене і сказала:

— Я не можу чітко побачити майбутнє Джона, тому що йому ще доведеться ухвалити дуже серйозне рішення, від якого залежатиме його подальше життя. Йому треба буде вибрати між мікро-життям 1976 року та макро-життям року 2150.

— Я вже зробив вибір, — сказав я. — Я вибираю макро-життя 2150 року.

Рана подивилася на мене, і я відчув приголомшливу силу її терпіння, розуміння та сміливості. Я раптом усвідомив, що з того моменту, як увійшов до кімнати, я фізично та ментально відчував її силу. Я пишу це, і мене охоплює почуття незадоволеності через те, що я не можу знайти слів, щоб краще її описати. Напевно, мене переповнювала та збуджуюча хвилююча енергія її сутності. Невдовзі Керол порушила мовчання.

— Ти гадаєш, що він ще не зробив вибір? - Запитала вона у Рани.

Рана подивилася на Керол, потім знову на мене і сказала:

— Я думаю, Джон не мав часу, щоб зазирнути в себе. Він дуже збентежений, навіть приголомшений і вважає, що ми надто досконалі для того, щоб він став одним із нас.

Обдумавши її слова, я зрозумів, що вона має рацію. Я дійсно відчував, що всі, кого я зустрічав у 2150 році, були неймовірно досконалими, порівняно зі мною, просто ідеальними. Я не бачив у них взагалі ніяких слабкостей та вад. Я кивнув головою, сумно погодившись із тим, що сказала Рана.

— Ти маєш рацію, — сказав я. — Я почуваюся першокласником, який випадково потрапив до сьомого класу. Уроки неймовірно складні. Мабуть, інші учні дивляться на мене згори, бо, будучи на багато років молодшими, вони набагато випередили мене у своєму розвитку.

— Але це неправда, Джоне, - сказала Керол, дивлячись на мене благаючи. — Ми всі любимо тебе і приймаємо таким, яким ти є. Ми не вважаємо себе вищими або кращими за тебе. Ми усі рівні. Ми всі колись були на першому рівні, а потім перейшли на другий, на третій і так далі.

Я нічого на це не відповів, і Рана сказала:

— Чи бачиш, Керол, Джон думає, що ти ставишся до нього поблажливо. Він не хоче бути карликом серед велетнів. Він також хоче стати велетнем, але вважає це неможливим.

— Хіба це можливо? Ваша система освіти пропонує стимулююче, любляче, терпляче, ідеальне оточення для Макро-людини, що розвивається. Але я провів двадцять сім років, навчаючись бути мікро-людиною!

Я зупинився, щоб усвідомити жахливість того, що я говорю. Я сам визнаю неможливість рівності в рівні усвідомлення зі своєю Альфа-партнеркою або з будь-яким іншим Альфа-членом, не кажучи вже про Лію!

Прокидаючись від своєї милої фантазії про повний перехід у 2150 рік у сувору реальність абсолютної неможливості цього, я почав відчувати, як сили поступово покидають мене. Моєму тілу було боляче під власною вагою. В горлі відчулося подразнення. До того ж я вибухнув сльозами і вже невиразно бачив Керол і Рану.

Рана сказала:

— Коли ти справді попросиш допомоги, а не жалості, ти завжди її отримаєш.

Але я втомився, дуже втомився.

Розділ 7. Безмежне «Я»

Запах смаженого бекону; клацання нашого тостера, коли він виштовхує хліб; сніг який лежить на карнизі вікна. Звичайний ранок. Чому ж я почував себе таким пригнобленим і нещасним?

Потім я згадав, але краще б не згадував.

Кілька секунд я судомно намагався стерти з пам'яті свою розмову з Раною. Але мені це не вдавалося зробити. Я кілька разів його подумки повторив, намагаючись знайти якусь ваду у своєму доказі марності зусиль, у своєму почутті цілковитої недосконалості.

Я почав аналізувати систему освіти Макротовариства, порівнюючи її зі своїми власними ранніми роками навчання. Я згадав неймовірну жвавість, радість, красу, розум, надлюдську усвідомленість, любов, розуміння, доброту і терпіння, які демонстрували члени моєї Альфи... А я був на сім років старший за найстаршого з них!

Лія помилилась, подумав я. Вона повинна була помістити мене в тіло новонародженої дитини. Тоді я почав би з першої тріади і через вісімнадцять років був би на одному рівні з усіма іншими учнями сьомої тріади. Як вона припустилася такої помилки, вона — людина, яка досягла дев'ятого рівня усвідомлення? А що сказала Рана перед тим, як я знепритомнів? Щось про допомогу... Якщо мені дійсно знадобиться допомога, а не жалість, я завжди отримаю її.

Очевидно, Рана, яка досягла в Макро-суспільстві найвищого рівня розвитку, намагалася сказати мені, що немає нічого неможливого.

Як вони з Лією могли так помилятися? Хіба я просив у них лише жалю? Якщо немає надії, то все, про що можна попросити, це жалість! Але як я смію сподіватися? Вони такі досконалі, а я недосконалий. «І разом їм не зійтись...»

Але хіба не смішно саме це моє судження? Я — чудовий приклад мікро-людини, яка вважає себе обмеженою та неповноцінною. І саме тому приречений на поразку.

Я шукав надії, виходу.

Один із найбільших наставників по Особистісній Еволюції всіх часів сказав: «Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам».

Краще й не сформулюєш. І він же казав, що, якщо ми маємо віру з гірчичне зерно, ми можемо рухати гори.

Це все добре для макро-велетнів, подумав я. Але як таким чортовим мікро-карликам, як я, набратися віри хоча б для того, щоб просто попросити допомоги, не говорячи вже про переміщення гір?

Якщо мені потрібна допомога — чи справді потрібна допомога, — чи можна знайти для мене краще середовище, ніж Макро-суспільство? Очевидно, вони знають і розуміють набагато більше за мене. Можливо, вони навіть знають, як мені допомогти стати велетнем, щоб ми з ними виявилися рівними... Можливо.

Голос Карла з кухні перебив мої міркування: він вимагав, щоб я встав і поснідав з ним.

Я подивився на годинник та побачив, що вже майже 8:30.

— Слухай, Карле! - вигукнув я. — Чому ти не на своїй лекції?

Спочатку в дверях з'явилася буйна чорна шевелюра, а потім вже і обличчя Карла.

— Ти, брате, зовсім заплутався, мотаючись щоночі на 174 роки туди й назад. У 1976-му році зараз неділя, а, як ти пам'ятаєш, твій мікро-сусід по квартирі не працює в неділю: весь день просто валяє дурня.

— Гарзд, гарзд, — сказав я. — Сьогодні вранці я буду дуже смиренним. Уві сні мені було явлено, який я насправді мікро. Зараз складу тобі компанію.

Через кілька хвилин я сидів за столом навпроти Карла, розповідаючи йому про свої останні пригоди в 2150 році. Після розмови з Карлом у мене піднявся настрій, і я знову сповнився надії та ентузіазму.

Снідали ми довго, бо мені треба було дуже багато розповісти Карлові, а в нього, у свою чергу, було до мене більше запитань, ніж зазвичай. Його особливо зацікавили інші члени моєї Альфи та Рана. Він просив мене докладніше їх описати, але я зрозумів, що використав весь свій запас прикметників і більше нічого сказати не зможу.

Зрештою Карл заявив:

— Ти знаєш, Джоне, у мене таке враження, що ти описуєш богів і богинь, але не грецьких чи римських — у тих були слабкості та

недоліки, на відміну від людей, яких ти мені описав. Скажи мені, вони справді такі досконалі чи в тебе просто не вистачає макросвідомості для того, щоб їх правильно сприйняти?

— Ти маєш рацію, Карле, — зізнався я. — Саме у цьому моя проблема. Вони здаються мені такими досконалими, такими надлюдьми, що я сумніваюся, що колись зможу на них бути схожим. І не уявляю собі, як можна бути щасливим, залишаючись усе життя карликом серед велетнів.

— Іншими словами, Джоне, ти побачив змія в Райському саду... І цей змій - ти!

— Ну, — неохоче відповів я, — я на це дивлюся по-іншому, але, напевно, ти маєш рацію. Отрута моєї власної невпевненості в собі змусила мене втекти від 2150 року та його непосильних завдань.

— Ти хочеш сказати, що ладен відмовитися від світу своїх снів?
— Запитав Карл.

Я не хотів відповідати на це запитання, тож сказав:

— Не знаю, як відповісти тобі зараз. Хочу просто напитися та забути про цю проблему.

— Що? - Карл був явно стурбований. — Невже все так погано, Джоне?

Він знав, що я напився лише один раз за все своє життя. Це було у В'єтнамі.

— Та ні, Карле. Немає нічого гіршого, ніж жити у світі, де вбивство жінок, старих та дітей вважається патріотичним обов'язком. Ні, я не збираюся напиватися. Я хочу це все

записати. Можливо, це допоможе мені прояснити ситуацію. А потім треба буде добре все обміркувати.

Залишок дня я провів віч-на-віч із самим собою, роблячи позначки в щоденнику і розмірковуючи.

До вечора я краще уявляв сили свого мікро-я, яке повторювало, як папуга: «Не зможу, не зможу, не зможу».

Ці старі звичні думки, що обмежують, можна легко приховати, проігнорувати або виправдати. Проте в момент кризи мікро-людина (така, як я) пожинає плоди своїх обмежених поглядів — тобто невдачі.

І як не дивно, після цього довгого самокопання я знову відчув надію. Я знову з радістю чекав на своє повернення до Макро-суспільства майбутнього. Я зрозумів, що якщо бути чесним із самим собою і не намагатися втекти від конфліктів, то рано чи пізно побачиш урівноважену картину, в якій буде світле і темне. З мікро-одно-бічної точки зору дуже складно побачити обидві сторони медалі.

Перед тим, як я ліг спати, Карл прочитав записи в моєму щоденнику і, ні слова не кажучи, підійшов до мене. На його очах з'явилися сльози, що дуже вразило мене, бо я знав його нелюбов до сентиментальних слабкостей, у тому числі й чоловічих сліз. Очевидно, почуття так переповнювали його, що він не міг говорити, тому взяв мою ліву руку в свою, трохи повагався, а потім м'яко торкнувся правою рукою до мого обличчя.

Не встиг я схаменутися, як Карл зачинився у ванній і нас розділили замкнені двері і шум води. Я подумав, як складно в нашому мікро-суспільстві відкрито і чесно висловлювати свої думки та почуття. Нас навчили соромитися стількох проявів

нашого розуму, що ми все життя їх заперечуємо, таким чином позбавляючи себе найприємніших радощів, які дано людині.

Вже засинаючи, я почув голос Карла в темряві.

— Удачі, - сказав він. А потім після паузи: - Я вірю в тебе, Джоне.

Я прошепотів слова подяки і подумав, що найскладніша річ для мікролюдини — повірити в себе. Але як можна повірити, коли ми засуджуємо таку велику частину себе?

Моїм останнім висновком перед тим, як я провалився в сон, було те, що треба повірити в можливість успіху, а потім просити про допомогу. Це означає, що я маю повірити в те, що моє «Я» обмежене лише моїми ж власними думками.

Розділ 8. Макро-контакт

Я знову прокинувся в 2150-му з обличчям, вологим від сліз. І почув голос Рани:

— Він повертається. Розплющивши очі, я прочитав на обличчі Керол занепокоєння, тривогу, що мене дуже здивувало. Але, перевівши погляд на Рану, я побачив все той же напрочуд спокійний і впевнений вираз обличчя, який вступав у контраст з майже електричним радісним збудженням, яке вона явно випромінювала. Її очі ще більше заблищали, коли вона мені посміхнулася.

— Ось бачиш, - сказала вона, - ти вже виявив, що принаймні твоя Альфа-партнерка не досконала. Вона переймається, а це підтвердження того, що вона ще не досягла повної макросвідомості.

Я повернувся до Керол і торкнувся її обличчя, на що Рана сказала:

— Ти швидко схоплюєш наші звичаї. Незабаром ти побачиш маленькі вади і в інших членах твоєї Альфа-групи.

— А я зможу колись знайти їх у тобі? Вона засміялася і сказала:

— Ти ніколи не побачиш мене стурбованою такими проблемами, з якими ти борешся зараз. Тим не менше, поки я не досягла повної макросвідомості, мені завжди буде чому вчитися.

— Ти маєш на увазі, — перепитав я, — що бувають проблеми, які турбують тебе?

— Те, що є проблемою для однорічної дитини, вже не турбуватиме трирічну, — відповіла вона. — Але трирічка має свої проблеми, багато з яких однорічній дитині просто невідомі. І так скрізь: людині на третьому рівні усвідомлення невідомі проблеми того, хто перебуває на сьомому рівні. Але запам'ятай, що кожен рівень має свої випробування. Якщо вважати їх проблемами, то вони здадуться складнішими та нерозв'язними. Якщо ж дивитися на них як на можливості зростання, то долати їх буде радісно та корисно.

— Але все це закінчується, коли людина досягає повної макросвідомості? - Запитав я. Вона засміялася:

— Повне Макро-усвідомлення — це сукупність усіх проблем, усього смутку, всіх переживань, усього болю, всього невігластва, усієї потворності, всіх хвороб і всіх негативних енергій, які існують у світі. Будь-якій мікро-людині це здасться пеклом. Але з погляду абсолютного макросвідомості ця негативна енергія повністю врівноважується всіма позитивними якостями, які будь-коли були, є і будуть. І це — досконалість, тобто повна протилежність неприємному, нудному та марному мікроіснуванню.

— Добре, - сказав я. — Я вірю в те, що ти кажеш. А як мені можна швидше зрушити зі свого мікрорівня і почати рости?

— Ми ростемо, діючи, ризикуючи, зазнаючи невдач і врешті-решт досягаючи успіху, — сказала вона. — Ми вчимося на своїх помилках та невдачах. Якщо не бачити, що провал необхідний для досягнення успіху, і уникати провалів, то тим самим ти втікатимеш і від успіху.

Я задумався:

— Чи означає це, що я маю якнайсильніше зближуватися з іншими людьми? Адже це означає багато ризику та багато провалів! Звучить страшно.

— Є тільки один страх, - заперечила Рана, - страх перед невдачами. Це те саме, що почуватися не в змозі зробити те, що хочеться.

— Ти повинен шукати допомоги у свого Безмежного "Я", - втрутилася Керол. — Тоді тобі відкриється ширша перспектива, в якій провал та успіх єдині.

Обмірковуючи це, я помітив:

— Звернутися за допомогою до свого Безмежного «Я» в розумінні 1976-го означає звернутися до Бога. Тобто молитися, а цього я ніколи і не міг робити!

— Не дивно, Джоне, — відповіла Рана. — Молитва, як її свідомо застосовують у твоєму часі, — це жалібно прохання про те, чого, як людина сама відчуває, вона не заслуговує. Оскільки наші домінуючі думки матеріалізуються і стають нашою реальністю, люди зазвичай не отримують того, про що вони свідомо моляться. Адже їхня домінуюча думка про те, що вони не отримають того, що хочуть!

Проте, з іншого погляду, кожна наша думка — це молитва, оскільки, оформившись у думку, наша енергія стає постійною частиною Всесвіту і звертається до макрокосмічного цілого. Усі молитви і взагалі усі думки висловлюють якісь бажання. Як би ти не називав це — думкою чи молитвою, — це те саме. Це інструмент, за допомогою якого ми створюємо весь свій досвід життя.

Оскільки твій розум - це невіддільна частина загального розуму, всі твої бажання всесильні. Ти отримаєш те, чого бажаєш, якщо віриш, що це можна отримати. Але якщо ти хочеш втекти від світла Макро-усвідомлення в темряву амнезії, або мікро-усвідомлення, це бажання теж здійсниться. Так що ти бачиш, Джоне, що молитва, якщо подивитися на неї ширше, приносить свої плоди. Молитви обов'язково будуть почуті. Просто нам не завжди подобається здійснення того, про що ми молимося!

— Іншими словами, — сказав я, — якщо наші уми всесильні, то все, що необхідно, — це навчитися використовувати їх для досягнення позитивних цілей, а не негативних.

— Не зовсім так, Джоне, - відповіла Рана. — Позитивне існує лише у єдності з негативним: без падінь немає вершин, без провалу немає успіху. Таким чином, нам треба навчитися використовувати свій розум в абсолютній рівновазі, тобто з повним прийняттям усього суцього — і успіхів, і невдач. Пам'ятаючи, що кожна невдача, кожен провал веде до успіху.

— А як цього досягти? - Запитав я.

— Не можна отримати корисний життєвий урок, - пояснила Рана, - не пройшовши через помилки та невдачі. А вони у всіх різні. Це залежить від того, через які втілення, розвтілення та багатовимірні переживання раніше пройшла людина.

Побачивши мій спантеличений вигляд, вона пояснила:

— Душа, чи підсвідомий розум, не забуває жодного переживання людини. Вона накопичує у собі весь досвід. Дивись: дитині потрібно десять тисяч разів упасти для того, щоб почати ходити, і чим швидше вона пройде через усі ці падіння,

тим швидше навчиться стояти на ногах. Оскільки мікро-людина не розуміє цього накопичувального ефекту, вона легко падає духом і схильна думати, що 9999 невдач наблизили її до вирішення проблеми не більше, ніж десяток невдач.

— Але, зрозуміло, це неправильно, — вставила Керол, — тому що після 9999 невдач йому потрібно зробити ще один крок, і він досягне успіху.

— Але ж ви начебто сказали, що кожен провал — це маленький успіх? - Запитав я. — І тим не менше говорите про 9999 провалів, а не 9999 успіхів. Чому?

— Тому, - відповіла Рана, - що мікро-людину часто хвилюють не успіхи, а саме провали. Якщо він не знає про накопичувальний ефект, він не усвідомлює, що кожен провал — це необхідний крок до повного прозріння. Іншими словами, кожен провал - це маленький успіх-прозріння, який підводить людину трохи ближче до повного успіху-прозріння.

— Хм, тут є про що подумати, - сказав я. — Але як мені конкретно розпочати розвиток макроздібностей?

Рана відповіла:

— Ти почнеш розвивати не макроздібності, а макросвідомість. Ці здібності з'являться у тебе з розвитком макросвідомості.

— Проте, - додала Керол, - тобі треба запам'ятати, що є два фактори, необхідні для будь-якого успішного навчання: достатнє бажання та достатня віра.

— Наприклад, — пояснила Рана, — уяви собі людину, яка хоче навчитися плавати, але не вірить, що в неї це вийде, і тому

боїться потонути. Зрозуміло, він не навчиться плавати, бо не вірить, що це можливо.

— Або навпаки, — підхопила Керол, — він вірить, що зможе навчитися плавати, але натомість воліє грати в теніс. Тепер йому не вистачає бажання, і він знову-таки не навчиться плавати.

— Таким чином, - підсумувала Рана, - немає нічого неможливого за достатнього бажання і достатньої віри.

— Виявляється, так просто, — сказав я. Вони обидві засміялися, і Рана сказала:

— Тобі це здається простим, бо ти вже почав розвиватися: ти глянув на світ ширше. Всесвіт влаштований неймовірно просто. Він здається складним лише людині з обмеженим кутом зору. АЛЕ! Для того, щоб чогось навчитися, треба не лише говорити, а й робити.

Тому йдіть у свою Альфу і бажайте зростання, і приймайте будь-який життєвий досвід як обрану вами можливість для цього зростання. — Рана ніжно посміхнулася і додала: — Якщо людині вдалося здійснити подорож у часі на 174 роки вперед і отримати нове тіло, йому має бути важко сумніватися в будь-чому — особливо у своїх майбутніх успіхах!

Перед нашим виходом Керол з Раною кілька хвилин говорили про щось, незрозуміле для мене, а я гарячково намагався запам'ятати все, що сказала Рана, і зробити з цього правильні висновки.

Потім Керол торкнулася мого плеча і ми мовчки пішли до дверей. Вже біля порога я взяв Рану за руку і ніжно торкнувся її обличчя на знак вдячності. Потім ми вийшли. Я назавжди

запам'ятав електричні очі Рани, що збентежили щось, приховане дуже глибоко у моїй свідомості.

На шляху назад до Альфи я запитував Керол, чому Рана захотіла виглядати жінкою середнього віку: адже, наскільки я розумію, вона має достатню силу розуму, щоб набути будь-якої тілесної форми. Керол відповіла, що задавала Рані це питання, але у відповідь отримала лише одне слово — різноманітність.

Коли ми повернулися до нашої Альфа-кімнати, Керол пояснила, що, хоча вечірні години присвячуються Макро-наставництву, остання година перед сном виділена для Макро-контакту. Вона пояснила, що це звільнення від мікро-особистості та усвідомлення загальної макрокосмічної єдності.

Після розслаблюючої ванни ми лягли оголені на ліжко, і Керол попросила СІ надати нам «стимуляцію для макроконтакту». На відеоекрані відразу ж з'явилися геометричні візерунки, що то розширюються, то звужуються. Кімната наповнилася заспокійливими плавними звуками, яким, здавалося, вторило все моє тіло та розум.

Спочатку я з підозрою намагався чинити опір дивним відчуттям, викликаним цими візуальними і слуховими подразниками. Але Керол зашепотіла: «Бажай і вір... переживай і приймай... все відпусти, давай рости!» Зрештою я перестав чинити опір і відчув, як пливу по ніжній річці різноманітних відчуттів, що впадає в нескінченний океан непередаваної єдності, цілісності та рівноваги, наповнюючи мене почуттям неймовірної гармонії.

Коли я повернувся до стану, який тепер вважав за своє нормальне обмежене усвідомлення, я почув, як Керол сказала, що вже ранок і що це був мій перший Макро-контакт. Коли я обернувся, щоб подивитися на її гарне оголене тіло, то побачив,

що її очі все ще заплющені і вона лежить так тихо, начебто все ще спить.

Я засумнівався, чи справді вона зі мною говорила, і раптом, не відкриваючи рота, вона сказала:

— Доброго ранку, Джоне. Ось ти і навчився макроздатності телепатії.

— Боже мій! - сказав я вголос. — Мабуть, я сплю. Керол весело розреготалася і радісно кинулася мені в обійми. Я переконався, що вона вже повністю прокинулася.

— Ти не спиш, - сказала вона, притиснувши свої губи до моїх.
— Ти просто починаєш розвивати свої макроздібності. Тепер натисни на кнопку, щоб побачити ранкове світло.

Я почав підніматися, але вона зупинила мене словами:

— Зроби це своїм розумом, Джоне, а не тілом.

— Як? - здивувався я.

— Уяви собі, як твій палець дотягується до кнопки і натискає її, - відповіла вона.

Я зробив, як вона сказала, і до кімнати увірвалося яскраве ранкове світло.

— Ось бачиш, - засяяла Керол, - це твій перший досвід психокінезу. Тепер знову натисніть на цю кнопку.

Я так і зробив, і ми знову опинилися в темряві.

— Виходить! — сказав я, знову натискаючи кнопку і впускаючи ранкове світло. - Але як я це роблю?

— У тебе колись раніше був Макроконтакт? - Задала Керол риторичне запитання і сама відповіла: - Ну от. Це відбулося. Тепер ти більше ніколи не будеш таким обмеженим.

— Ти хочеш сказати, що я розвинув у собі макроздібності завдяки тому, що звільнився від своєї мікроособи цієї ночі?

— Так, - відповіла Керол. — Будь-хто може здійснювати Макро-контакт, але мікро-людина, яка добровільно відокремлюється від інших людей і страждає від цього, не пам'ятає наяву своїх відчуттів і, таким чином, не здобуває з них користі. Ти вибрав інший шлях: ти запам'ятав свою єдність, а отже, і макроконтат. Твоє Макро-усвідомлення та сили, яке воно в собі несе, знаходяться у прямій залежності від того, наскільки ти пам'ятаєш своє Макро-походження.

— Я почуваюся велетнем! — вигукнув я, покрив її поцілунками, які невдовзі призвели до повного зближення наших тіл. Потім Керол попросила СІ «ще раз дати індивідуальні ноти наших душ». Ті ж звуки, які я чув учора ввечері під час підготовки до Макроконтатку, знову наповнили кімнату.

— Як ти сказала? Індивідуальні ноти душ? Що це таке? — спитав я, і явно під впливом мого голосу звуки затихли.

— Так, — відповіла вона, — кожна душа має свою власну унікальну вібрацію. Ваші з Лією вібрації абсолютно однакові. Моя вібрація дуже схожа на твою. Це одна з причин, через які мене вибрали твоєю першою Альфа-партнеркою. СІ знає ноту, або вібрацію душі кожної людини, і, програючи обидві наші ноти одночасно, вона може допомогти нам досягти повного

занурення одна в одну та відчути єдність з усім, що є, було і буде у світі.

— Це Макро-контакт?

— Ні, - відповіла вона. — Макроконтакт досягається при повному злитті наших свідомостей, а не лише тіл. Секс, використаний як макро-спонукання, допомагає нам досягти макро-занурення (злиття один з одним) або макро-контакту (злиття з Макрокосмом). Але якщо використовувати його як мікро-спонукання, то отримаєш усі мікророзділення та нещастя, які приносить мікро-секс.

— Значить, секс сам по собі — не мікро- і не макро-явище? - Запитав я.

— Все залежить від спонукання, — відповіла Керол. — Секс — це така сама частина природного ритму мікрокосму, як решта. У нього є маса корисних функцій для людей різного віку. Його можна використовувати для розслаблення, для зняття напруги, для вираження любові або просто заради задоволення, він збагачує життя. Якщо ж використовувати його для підпорядкування, примушення іншої людини робити щось проти її бажання, то секс створює негативні вібрації, які дуже складно врівноважити.

Чи буде секс або будь-яка інша думка чи дія «мікро» або «Макро» - це залежить від спонукань даної людини в даний час і в цьому місці. Керол попросила СІ дати нам макростимуляцію, і наша кімната знову наповнилася хвилюючими звуками: цього разу одна і та ж дивовижна нота повторювалася нескінченно, постійно розвиваючись, поки моє тіло і розум не почали вібрувати в дивовижній радості єдності, яка поступово наростала, знову викликаючи в мене відчуття, що і я — могутня річка. Але цього разу я почував себе єдністю двох річок, що

злилися в одну. Буде не зовсім точно, якщо я скажу, що ми влилися в нескінченний океан, але інакше складно описати це приголомшливе відчуття.

Коли наші бурхливі річки злилися в одну величезну могутню хвилю, я міцно притис Керол до себе і застогнав в екстазі, а вона скрикнула. Звуки наших душевних нот поступово затихали, поки в кімнаті знову запанувала тиша.

Коли ми мовчки лежали в обіймах один одного, я подумав про те, що тепер весь час хотітиму тільки Макросексуального союзу. Я внутрішньо почув слова Керол про те, що тепер я, мабуть, захочу вступати в сексуальні стосунки лише з жінками, чії душевні вібрації схожі на мої. Усі інші союзи будуть лише жалюгідною імітацією того що трапалося.

— Але скільки таких жінок може бути? - Запитав я.

— З усіх людей Макро-товариства приблизно тисяча могла б досягти Макро-контакту з тобою. Тут, у нашій Дельті, лише п'ять тисяч жінок. З них лише у Лії, однієї з твоїх близнюкових душ, вібрації ідентичні твоїм, а в мене, семи інших жінок і двох чоловіків душевні ноти досить близькі до твоєї для досягнення макроконтакту.

— Двоє чоловіків? — Я не міг уявити, що б я робив, зустрівши тут, у культурі 2150 року, чоловіка, який викликав би в мене такі ж почуття, як Лія і Керол.

— Звичайно, Джоне. Ти ж знаєш, що ми можемо втілитись у жіночому чи чоловічому тілі. Але це не змінює нашої душевної вібрації. Сі ретельно перевіряє Альфа-партнерів на подібність душевних нот. Остаточне рішення у виборі партнера залишається за людьми.

Завжди можна впізнати споріднену чи близнюкову душу за гармонійними вібраціями. Проте тільки з близнюковими душами ти завжди можеш досягти повної гармонійної рівноваги.

— А в тебе тут є близнюкова душа? - Запитав я. Керол усміхнулася і сказала:

— Не хвилюйся. Ти не віддаляєш мене від моєї близнюкової душі. Взагалі близнюкові душі рідко втілюються одночасно в тому самому місці. Вони зазвичай вирішують, що швидше навчатимуться у цьому вимірі, живучи порізно. Розлука підштовхує їх докладати більше зусиль, щоб знову возз'єднатися.

Мені стало цікаво, чому Лія, моя близнюкова душа, перенесла мене в свій час. Хіба те, про що говорила Керол, не поширюється на нас?

— Вас це, звичайно, вас теж стосується, - відповіла Керол на мої думки. — Ви знаходитеся разом тому, що це найкращий спосіб прискорити ваш розвиток. Ти зустрівся з нею і знаєш, що не зможеш стати її Альфа-партнером, доки не закінчиш свого навчання в макро-суспільстві. Щоб повністю розірвати тілесний зв'язок із 1976 роком, ти маєш досягти третього рівня усвідомлення, і на це у тебе має піти не більше трьох місяців за вашим часом у 1976 році.

— Усього три місяці! Але це неможливо!

— Ми сподіваємося, що це можливо, — відповіла Керол. — Але тобі доведеться багато працювати над собою, і ти маєш пройти цей розвиток за три місяці.

— Чому? - Запитав я. - Чому мені раніше ніхто нічого не сказав про це?

— Відповідь на друге запитання проста, — відповіла Керол. — Якби тобі раніше повідомили про це, то ти до свого першого Макроконтакту вважав би це абсолютно неможливим. Тобі треба встигнути розвинутись до третього рівня всього за три місяці, тому що Лія витрачає дуже багато енергії не тільки для того, щоб переміщати тебе сюди, а й щоб утримувати тебе тут. Цієї ночі вона вперше відпочила після твого прибуття сюди. Поки ти перебував у Макро-контакті, ти був вільний від усіх просторово-часових обмежень, а тому не потребував допомоги для підтримання твого переміщення у просторі-часі.

— Ти хочеш сказати, що коли я досягну третього рівня усвідомлення, то зможу допомогти їй утримувати мене тут?

— Правильно. І СІ розрахувала, що без твоєї допомоги Лія зможе долати просторово-часові бар'єри лише протягом трьох місяців.

— Боже мій! Ось так завдання! А що станеться, якщо я не зможу досягти третього рівня усвідомлення за три місяці? - Запитав я.

— Ти повернешся до свого часового періоду до кінця нинішньої інкарнації. Лія використовує для тебе всю свою енергію цієї інкарнації, яку тільки можна, щоб не розвтілитися, тобто не вмерти. Якщо ж вона продовжуватиме долати просторово-часові бар'єри самостійно або спробує знову встановити з тобою контакт пізніше, вона помре.

— Але хіба хтось на дев'ятому чи десятому рівні усвідомлення не може їй допомогти? - Запитав я.

— Їй допомагають, - відповіла Керол. — Усі люди на дев'ятому та десятому рівнях усвідомлення, які живуть на цій планеті і на

сусідніх, і навіть кілька розвтілених людей, допомагають їй. Однак тільки близнюкова душа має останню сполучну енергію, а поки ти втілений, кількість цієї енергії обмежена. Ти маєш три місяці для того, щоб продемонструвати третій рівень усвідомлення. Це все.

— Я радий, що не дізнався про це раніше, — сказав я. — Моєю першою реакцією на поставлене мені завдання була впевненість у її нездійсненності. Але після того, що трапилося сьогодні вранці, я розумію, що немає нічого неможливого.

— Тепер ти знаєш, чому ми перенесли тебе сюди, - сказала Керол. — Ми також вважаємо, що немає нічого неможливого.

Вона подивилася на свій міб і сказала, що через 15 хвилин у перерахунку з метричного часу ми маємо снідати зі своєю Альфа-групою.

Ми вмилися, одягнулися і увійшли до їдальні нашої Альфи якраз у той момент, коли решта членів Альфа-групи сідала за стіл. Вони подивилися на нас і, не відкриваючи рота, сказали: «Вітаємо тебе, Джоне, з новими макроздібностями».

За сніданком я запитав у Керол, звідки всі інші дізналися про мої макроздібності. Вона запропонувала мені самому у них спитати, але не встиг я поставити запитання, як вісім пар очей уже дивилися на мене, передаючи відповідь: «Усі ми підтримуємо телепатичний контакт, а тепер і ти приєднався до нас».

Потім вони запевнили мене, що зроблять все, що в їх силах, щоб допомогти мені досягти третього рівня усвідомлення за три місяці. Ми говорили про способи прискорення мого розвитку та збільшення кількості та частоти моїх уроків. Все це закінчилося обговоренням того, як у звичайні заняття сьомої тріади

включити більше можливостей для макроконтактів. Алан виклав мені деякі з вимог для подолання мікросвіту.

Він почав з того, що оскільки два основні фактори успішного навчання, бажання і віра розвиваються завдяки накопиченню досвіду провалів і успіхів, то чим більше буде в мене такого досвіду, тим швидше я вчитимуся. А Макро-контакт настільки приємний для учнів-початківців, що вони схильні «чіплятися» за нього, щоб втекти від неприємних мікро-переживань. Зрештою, це загрожує припиненням власне контакту на вищих рівнях, тому що такий можливий лише при радісному сприйнятті всіх життєвих уроків та їх наслідків, а не при тіканні від них. Всі люди майбутнього визнали, що їхні Макро-контакти були дуже обмеженими, оскільки це високе переживання вимагає повного прийняття всього, що відбувається у світі: не тільки позитивного, а й негативного.

Тут Керол сказала, що наш недавній Макро-контакт був лише п'ятим у її житті після того, як вона досягла цього рівня усвідомлення, хоча вона прагнула до нього щодня з того часу, як потрапила до другої тріади у віці трьох років. Алан сказав, що, хоча він дійшов до шостого рівня усвідомлення і мав більше макроконтактів, ніж інші члени нашої Альфи, навіть він вступав до макроконтакту всього десять разів у житті.

Справа була в бажанні, а не у вірі. Оскільки всі вони хоч по разу вступали до Макро-контакту, то вже не сумнівалися в тому, що він можливий. Однак їхнє бажання було обмеженим і вибіркоvim, а не всеприймаючим, як вимагалось. Як не парадоксально, з кожним входженням до Макро-контакту все складніше було досягти наступного контакту. Чим нижче усвідомлення людини, тим більше вона прагне відхопити собі — бажано назавжди — частину Макрокосму. Іноді потрібно пройти через безліч дрібних провалів, щоб досягти одного великого успіху.

— Загалом, — сказав я, — якщо для того, щоб продемонструвати третій рівень усвідомлення, потрібна тисяча «провалів-успіхів», а зараз я пройшов лише через п'ятсот, то мені залишається пройти ще через п'ятсот «провалів-успіхів», причому швидко.

— Саме так, — відповіла Керол, — але насправді йдеться про тисячу градусів «провалів-успіхів». Розумієш, що це означає? Один великий «провал-успіх» може дорівнювати сотні дрібних.

— Це вселяє надію. Я не думаю, що за ці три місяці встигну пройти через п'ятсот дрібних провалів. Але я до самого кінця не втрачатиму надію на якийсь гігантський провал, який повністю покриє мій борг.

Вони всі засміялися і сказали, що почуття гумору завжди ознака розширеного усвідомлення. Потім Алан сказав, що вони зазвичай проводять ранок у центрі СІ або у своїх власних кімнатах перед терміналами СІ та навчаються. Вдень вони грають в ігри з іншими тріадами, а вечори проводять зі своїми наставниками з Особистої Еволюції.

Я дізнався, що цей розклад не був гнучким, а суворо дотримувався всіма тріадами. Однак старші тріади, особливо восьма, дев'ята та десята, проводили більше часу з молодшими тріадами, зокрема з першою та другою. Вважається, що перші роки навчання - найважливіші, тому що в цей час людина отримує найбільшу кількість досвіду, що розвиває, і корисних уроків.

Стів використав у своєму поясненні аналогію: чим вищий будинок, тим міцнішим має бути фундамент. Таким чином, фундамент визначає висоту та надійність майбутньої будови.

Пояснення продовжила Джойс. Як вона сказала, те, що мікро-душі вибирають для народження мікро-сім'ї і отримують ранні мікро-уроки, серйозно обмежує їх здатність до навчання в подальшому житті. Таким чином, для мікро-людини, з її ж власної мікро-точки зору, немає буквально жодної надії. Лише Макро-погляд життя, який передбачає радісне прийняття людиною повної відповідальності за все, що відбувається в його житті, забезпечує йому успіх і надію.

Після сніданку Керол запропонувала прогулятися до центру СІ, де ми могли зайняти окремі кімнати для роботи над конкретними проблемами. Коли ми вийшли з Гамма-корпусу, я побачив, що погода знову стоїть чудова, і згадав, як СІ говорила мені, що вона в них під контролем. Мені стало цікаво, чи можуть тут бути дощі чи йти сніг, але я зрозумів, що знаю надто мало про наше географічне положення та про нову географію світу 2150-го року загалом. У мене ще стільки незаданих питань, і мені ще стількох речей треба навчитися! Я заздрих тому, що Керол виростає в Макро-товаристві і стільки років користувалася Службою Інформації.

Ми прийшли до центру СІ, і я знову зайняв кімнату з видом на озеро, а Керол — сусідню. Наступні чотири години я, забувши про все навколо, із захопленням ставив СІ питання з різних галузей знання. Я почав з географії і дізнався, що однією з причин глобальних змін карти світу 2150 було зміщення полюсів.

За словами СІ, втручання мікро-людини в екологічний та геологічний баланс Землі призвело до незворотних ланцюгових реакцій, внаслідок яких величезні шматки суші опустилися на дно океану, а великі ділянки океанського дна, навпаки, піднялися. Через це змістилися північний та південний полюси планети, що, у свою чергу, викликало глибокі кліматичні зміни. Дельта 927, в якій я жив, знаходилася в тому місці, де раніше

була північ Канади, а тепер клімат став субтропічним; втім, температура контролювалася і утримувалася в межах від плюс п'ятнадцяти за Цельсієм уночі до максимум тридцяти вдень.

Лія мала рацію, коли сказала, що я не впізнаю карту світу 2150-го року. Усі материки радикально змінилися, і з'явилися навіть два нових континенти розміром з Австралію — на півночі Атлантичного океану та на півдні Тихого. Всі ці глобальні зміни відбулися на початку XXI-го століття, і тепер я зрозумів, чому так сильно поменшало населення Землі. (Як згадувалося, в 2150-му році Землю населяло лише триста з гаком мільйонів)

Проте я, як соціальний психолог, найбільше цікавився питаннями життя. Мене здивувало те, що у цьому світі немає бізнесу у звичних мені формах. Оскільки Макро-суспільство над усе цінує розвиток розуму та розширення усвідомлення, багато матеріальних цінностей — таких, як тисячі видів мила, туалетного паперу, зубної пасти чи корми для котів та собак — просто перестали існувати. (До речі, вже скажу, що Макро-людина не заводить домашніх тварин, тому що живе з усіма тварями в гармонії і не бажає робити їх рабами своєї їжі, даху чи дружби). Люди тут не потребують продавців і реклами, тому що у них немає конкурентної економіки, яка забруднює навколишнє середовище і марно витрачає ресурси нашої планети. А оскільки на всіх заводах роботу людей виконують сервомеханізми, то вони не мають і поділу на робітників і начальників; відповідно, немає і профспілок.

Оскільки в макро-суспільстві немає законів, то немає ні юристів, ні судів. Оскільки немає хвороб, непідвладних силі розуму Макро-людини, то немає потреби в лікарях і лікарнях. Оскільки всі люди в Макро-суспільстві живуть за принципами любові та співробітництва, їм не потрібні складні бюрократичні інститути уряду.

Думка про відсутність уряду ніяк не вкладалася в мене в голові, поки я не усвідомив, що Макро-суспільство не потребує уряду, який виконує функції, властиві мікро-суспільству. У них немає поліції та збройних сил, тому що немає мікророзділення та нерівності. Вони не мають грошей і приватної власності, тому що всі фізичні потреби задовольняються безкоштовно. Вони не мають податків, тому що кожен володіє всім і робить свій внесок у розподіл матеріального багатства. Вони не мають урядових установ, які займаються соціальним забезпеченням жертв мікро-конкуренції та байдужості. Вони не мають законодавчих органів, члени яких у нескінченних уїдливих дебатах відстоюють свої суперечливі мікро-проекти. Вони не мають лобістів, які захищають інтереси великого бізнесу чи робітничого класу. Їм не потрібні політики, ЦРУ, ФБР та вся мікро-бюрократія загалом!

Потім я подумав про суперництво між релігіями та про свою власну країну — США 1976 року, яка сповідує християнство, але при цьому практикує мікроподіл. Я згадав десятки тисяч церков, збудованих за величезні гроші, та сотні тисяч священиків, які намагаються допомогти мікро-людині знайти порятунок та громадське визнання — кожен у своїй вузькій релігійній секті. У світі 2150 немає ні церков, ні священиків, ні равинів.

Чи можна уявити час, коли не буде більше релігійних фанатиків і сепаратистів? Час, коли не буде людей, які заявляють, що вони «обрані Богом»? Мікророзділення завдали найбільш руйнівного впливу на релігію, яка відіграє таку важливу роль у цінностях людини та її ставленні до життя. Тільки філософія макрокосмічної єдності, яка радісно приймає все суще, здатна надовго об'єднати людей.

Я знав, що Карла вразить розповідь СІ про знищення расових відмінностей. До 2150-го на Землі відбулися глобальні фізичні зміни, що призвело до глобальних погодних змін; це, своєю чергою, призвело до глобальних економічних змін; що зрештою

призвело до глобальних соціальних та духовних змін. У результаті відбулося повне змішання всіх рас, завдяки чому людина стала ментально і фізично здоровішою, сильнішою і красивішою. Отже, немає расових відмінностей, тому що немає значних варіацій у фізичних характеристиках людей, включаючи колір шкіри. У світі 2150-го року залишилася лише одна раса — Макро-людина, комбінація найкращих генетичних якостей усіх попередніх рас.

Я не здивувався, коли дізнався, що дещо видозмінена англійська стала єдиною, універсальною мовою Макро-суспільства, бо вже 1976 року освічені люди у всьому світі вивчали її. Макро-суспільство виникло біля англійської Північної Америки наприкінці ХХІ століття. А більшість людей, які вижили після глобальних катастроф кінця ХХ — початку ХХІ століття, знали англійську хоча б як другу мову.

Макро-рух мав успіх з двох причин: він приваблював до себе розвинені душі з Макро-потенціалом, а крім того, мікро-людина, яка відмовилася жити в гармонії та співпраці, практично вимерла.

Раннє Макро-суспільство приймало в свої ряди людей, що палять, п'ють і навіть наркоманів, але ті, хто хоча б один раз свідомо вступали у Макро-контакт і, таким чином, знаходили хоч якесь Макро-усвідомлення, більше не потребували своїх допінгів. А завдання максимум було — звільнитися від будь-якої фізичної залежності. Але в Макро-суспільстві ніхто з тих, хто піднявся вище за другий рівень усвідомлення, не засуджував жодну мікро-залежність і не намагався навести інших до макро-філософії. Їх цікавила якість членів суспільства, а не кількість.

Я подумав про провал всіх утопічних проектів, породжених уявою людини, і знову здивувався неймовірному успіху

Макро-суспільства. СІ нагадала мені про те, що всьому свій час, у тому числі й Макро-людині. З точки зору макро-суспільства, душі людей еволюціонують назад до повної макросвідомості. На мікрорівні еволюції, суспільство, яке живе за принципами любові та співробітництва, було неможливим. Але незабаром достатня кількість душ розвинула в собі макро-потенціал, і макро-суспільство стало можливим. Для душ, що знаходяться в 2150-му все ще на мікро-рівні еволюції, існують інші планети, схожі на Землю, - як у фізичному Всесвіті, так і в інших, нефізичних вимірах.

Основні проблеми, з якими зараз стикається людина, знаходяться не у фізичному, а в різних вимірах нефізичного Всесвіту. СІ видала мені багато інформації про ці виміри, але я мало що зрозумів і вирішив перейти до питань, які стосувалися моєї власної проблеми.

Я вирішив запитати у СІ, як мені досягти третього рівня усвідомлення за три місяці, і тут Нарешті наткнувся на область, в якій СІ була необізнана.

Виявилось, до мого великого розчарування, що ніхто ще не розвивав своє усвідомлення до третього рівня всього за три місяці. Однак СІ запевнила мене, що про неможливість цього говорити не варто, бо зараз з'явився зовсім новий чинник, якого раніше не було. СІ назвала його «переміщенням близнюкової душі в просторі-часі». За словами СІ, сам той факт, що вдалося перенести моє астральне тіло в 2150-й рік і помістити його в спеціально створене фізичне тіло, вказує на мій макро-потенціал. Іншими словами, цього не сталося б, якби я не був «досить розвинений в м-М (мікро-макро-космічному) еволюційному континуумі».

Більше того, оскільки Лія, моя близнюкова душа, вже продемонструвала дев'ятий рівень усвідомлення, велика

ймовірність того, що я зможу незабаром розвинути усвідомлення щонайменше до третього рівня. Питання лише в тому, скільки часу у мене на це піде. СІ не може відсунути граничний термін мого переходу на третій рівень – три місяці. Але те, що я пов'язаний з Лією, а вона, в свою чергу, — з ментальними силами решти «дев'ятих» і «десятих», було оцінено як величезну перевагу в посиленні мого бажання і віри в Макро-контакт.

Крім того, мій перший макроконтакт стався через дуже короткий час, завдяки чому ймовірність швидкого переходу на третій рівень значно збільшувалася, і СІ порадила мені якнайшвидше спробувати встановити ще один макроконтакт. З хвилину я це обмірковував, а потім запитав, чи не вважає вона, що мені варто спробувати зараз. Відповідь була позитивною. У цей момент у кімнату ввійшла Керол.

Мені не довелося розповідати їй про пропозицію СІ, тому що вона телепатично прочитала мої думки і прийшла допомогти мені.

Вона сіла поряд зі мною і одразу висловила бажання здійснити спробу ще одного Макро-контакту. Я попросив СІ дати нам макростимуляцію, і на екрані знову з'явилися гіпнотичні лінії та різнокольорові візерунки, а в кімнаті зазвучали дуже хвилюючі, але при цьому і розслаблюючі ноти, які, здавалося, проникали всередину мене, розширювали кожную клітинку мого тіла і кожную думку мого розуму.

Незабаром я знову відчув себе бурхливою річкою, сповненою відчуттів миру, радості та задоволення.

Раптом хвилі почали відкочуватися у зворотний бік, течія ослабла, вода потемніла. Ноти стали віддалятися, ніби річка забирала мене від них. Мене кинуло в холодний піт страху, і я

жадібно ловив утихаючі ноти. Але що більше мені хотілося їх чути, то швидше вони затихали.

З якогось затишного куточка моєї свідомості прийшов спогад про конфуціанське визначення кохання: щось про дві риби в одному озері. Озеро висохло, а дві риби, з'єднавшись разом, переповзли через сушу та знайшли інше. Діставшись води, вони відпустили один одного і попливли в різні боки. Говорилося, що ця здатність відпустити і була любов'ю.

Навіщо я подумав про це? Як це стосувалося мого теперішнього стану? Можливо, здатність відпустити іншу людину — це певною мірою прийняття того, що є, як досконалості? Адже це характерна ознака десятого рівня...

Я швидко втрачав впевненість у собі і зрозумів, що скоро мені вже не буде чого втрачати. Я вирішив зосередитися, добровільно прийняти те, що відбувається, перестати фізично, розумово й емоційно чинити опір потоку, що несе мене, розслабитися і зрадіти абсолютній досконалості всього, що є, було і буде.

Якась частина мого «я» сміялася з мене: як я наважився думати, що щось у житті можна втримати, відчайдушно чіпляючись за це? Цей сміх розслабив мене. Я перестав чинити опір потоку і почав милуватися його силою та красою.

Він закрутив мене на гребені своїх хвиль і поніс уперед. Річка знову стала спокійною, чистою, блискучою та сильною.

Так завжди раніше було? Мій розум грав зі мною? Чи відбувалася ця зміна лише всередині мого власного розуму та була продуктом моєї тривоги?

Я знову відчув, як сміється мій розум. Я завжди любив філософські загадки, але ця була просто диво!

Цілком підкоряючись ементальному руху, я з радістю плив через нескінченну кількість вимірів.

Невдовзі я потрапив у якийсь безкрайній океан і відчув неймовірну радість Макроконтакту.

Коли я зрештою розплющив очі, то побачив сяюче від щастя обличчя Керол.

— Тобі щойно вдался другий Макро-контакт, Джоне, менше ніж через день, — радісно констатувала вона.

— Але в мене таке почуття, — сказав я, — що я мало не зіпсував.

І тут я зрозумів, що у самої Керол Макро-контакт не вийшов. Я був зворушений її радістю за мене.

— Усьому свій час, Джоне. Ми повинні навчитися розуміти та приймати це. Не можна квапити річку. До речі, я страшенно зголодніла!

З цими словами вона витягла зі свого міба дві крихітні пігулки і простягла мені одну з них.

— Що це? - Запитав я.

— Це наш ланч!

— Що наше? — недовірливо перепитав я.

Керол підійшла до стіни і повернулася з двома прозорими, на вигляд невагомими склянками з водою.

— Це чарівні пігулки! Якщо ти проковтнеш одну і зап'єш цілою склянкою води, обіцяю, що тобі до вечора не захочеться їсти.

Вона проковтнула пігулку і залпом випила свою склянку.

Я наслідував її приклад і через хвилину відчув себе таким ситим, ніби щойно щільно поїв. Керол пояснила мені, що речовина таблетки має поживну цінність, якої вистачить людському тілу на шість годин нормальної роботи. Я спитав, навіщо, маючи таку речовину, вони готують такі складні страви, як біфштекс із морських водоростей, який мені так сподобався. Вона відповіла, що, перебуваючи у своїх Альфах, вони насолоджуються смаком їжі, а коли вони чимось зайняті в інших місцях, використовують для задоволення голоду ці таблетки.

— До речі, про інші місця та заняття, — сказала вона, — настав час тобі познайомитися з іншими тріадами.

Ми вийшли з будівлі, де знаходилися бібліотека та лабораторія, і неквапливо помчали в інший корпус, гріючись на теплому приємному пообідньому сонці. Ми зійшли зі стежки і пройшли під тінистими деревами до учнівської зони відпочинку. Вдихаючи запашне свіже повітря і захоплюючись пишною рослинністю, яка мене оточувала, я думав про те, як мені пощастило, що маю можливість насолоджуватися такою красою, спокоєм та радістю.

За допомогою свого міба Керол поговорила з Аланом про те, яку відпочинкову зону нам відвідати першою. Це нашттовхнуло мене на запитання:

— Навіщо користуєшся браслетом, якщо можеш спілкуватися з іншими телепатично?

Вона засміялася:

— З моїми обмеженими телепатичними здібностями я можу надсилати та приймати лише дуже прості повідомлення. Якщо людина, з якою я спілкуюся, далеко від мене, моїх сил недостатньо для того, щоб підтримувати чіткий телепатичний зв'язок.

— Ти хочеш сказати, це все одно як налаштовувати радіо чи телевізор на певну хвилю чи канал? - Запитав я.

— Так, це хороша аналогія. Якість передачі залежить від того, наскільки відправник сильний, а отримувач чутливий. — Керол помовчала, а потім продовжила: — Загалом люди на дев'ятому і десятому рівнях усвідомлення можуть спілкуватися один з одним повністю телепатично.

— А як щодо інших макроздібностей — таких, як ясновидіння, передбачення, ретросвідомість та психокінез? - Запитав я.

— Як правило, — відповіла вона, — на низьких рівнях усвідомлення макроздібності обмежені. Насправді навіть люди, які досягли третього та четвертого рівнів, краще розвивають у собі такі макро-атрибути, як любов, лідерство і мудрість, ніж сім макро-здібностей.

— Отже, доведеться почекати, — зробив я висновок, — досягнення дев'ятого чи десятого рівня усвідомлення для того, щоб повністю опанувати всі макроздібності?

— Правильно, — відповіла вона. - Тепер ти розумієш, чому я не намагалася телепортувати склянки з водою. Самі склянки не є

великою складністю для мене, але якщо їх наповнити, мені доводиться прикладати багато зусиль, щоб перенести їх, не проливши води. Це зайняло б багато часу і сильно мене втомило.

— Я й не підозрював, що ти від цього втомлюєшся, — здивувався я.

— Ти вже засвоїв, що в добровільному прийнятті дійсності, бажанні та вірі полягає справжня сила. Коли ми починаємо використовувати макроздібності, всі ми, без винятку, віримо, що в нас все вийде, якщо ми краще намагатимемося. І ці нестримні старання забирають дуже багато енергії.

— Тобто, — сказав я, — це питання практики. Вона посміхнулася і сказала:

— Так, практики та ементальної дисципліни. Наша проблема в тому, що ми живемо надто щасливим спокійним життям і не відчуваємо бажання часто тренувати свої макроздібності.

— Хм, — зауважив я, — можливо, ви, які вирости в Макро-суспільстві і мають у своєму розпорядженні цілу вічність для досягнення своїх цілей, можете дозволити собі не поспішати, але в мене є лише три місяці, за які я повинен або досягти свого, або повернутися у двадцяте століття і прожити залишок своїх днів там.

— Саме так, - відповіла Керол. — І тому люди рівнів 9 і 10 вирішили перенести тебе сюди. Ти втратиш набагато більше, ніж ми, якщо зазнаєш невдачі, а тому в тебе мотивація має бути сильнішою, ніж у будь-якого члена Макро-суспільства.

— Гаразд, - сказав я, - я готовий приступити до практики. З чого я маю почати?

— Чудово! Цього я й чекала. Ти повинен був сам це запропонувати, ми не можемо змушувати тебе практикуватись.

З цими словами вона стиснула мене в обіймах і обсипала моє обличчя поцілунками.

— Ну-ну, — дражнив я, — сам товариш Б. Ф. Скіннер, батько теорії оперантного кондиціювання, похвалив би техніки впливу, які ти використовуєш!

— Не знаю про Скіннера, але я рада, що ти почувашся винагородженим, — сказала вона. — А тепер почнемо працювати над твоїм ПК. Подивимося, чи зможеш телепортувати камінчик, який лежить у мене під ногами.

Я подивився на камінчик, на який вона вказувала, і вирішив, що такий маленький пересунути буде — нікчемна справа. Я уявив, як мої пальці піднімають його, але він не зрушив з місця.

— Ти дуже стараєшся, — сказала Керол. — Розслаб свій розум, а для цього згадай свій Макро-контакт.

Згадавши пару хвилин про Макро-контакт, який ледь не закінчився невдачею, я перестав напружуватися і відчув, як блаженно-безтурботна моя свідомість. Я спокійно дотягся до камінця і з легкістю підняв його до рівня очей. Потім я навіть змусив його потанцювати в повітрі перед нами. Мене переповнювала невідома до цього радість: я так легко навчився користуватися психокінезом!

Я б перейшов і до важчих предметів, якби не втома, яка раптом охопила все тіло. І зрештою я впустив камінчик.

Керол сумно посміхнулася:

— Тепер ти розумієш, що я мала на увазі, коли говорила про втому. Оскільки ти порівняно недавно зазнав Макро-контакту, ти, напевно, зможеш протистояти втомі, згадавши про нього. Спробуй це зробити.

Я вирішив, що занадто втомився для того, щоб продовжувати стояти, тому ліг на м'яку, запашну траву і спробував дослухатися поради Керол. Спочатку моя втома явно заважала мені згадати Макро-контакт, але незабаром зосередженість на ньому взяла гору і я відчув потужний приплив сил.

Я повільно підвівся на ноги.

— Гарзд, — підбив я підсумок, — от я й засвоїв свій перший урок: не перестарайся з практикою макроздібностей.

Керол пильно подивилася на мене, а потім поцікавилася:

— Як ти себе відчуваєш? Тепер коли ти відновив свої сили, хочеш спробувати ще раз?

— Ні, - похитав я головою, - краще я трохи почекаю.

У цей момент я усвідомив: спогад про макроконтат був таким приємним і заспокійливим, що в мене зникло всяке бажання продовжувати тренування макроздібностей.

— Так і є, - сказала Керол, телепатично прочитавши мої думки.
— Спогад про Макро-контакт може відновити твої сили, але ж він так приємно пресичує тебе, що тобі вже не хочеться докладати якихось зусиль для покращення Макроздібностей.

— Боже мій! - вигукнув я. — Ось чому ви сказали, що чим більше людина відчуває макроконтатів, тим слабше його бажання зростання і змін!

— Правильно, — відповіла вона, — але це справедливо лише для низьких макрорівнів. Це правило навряд чи стосується дев'ятого рівня, а на десятому ти будеш настільки вільний від мікро-бажання ухилитися від «провалів-успіхів», що ніщо не перешкоджатиме твоєму зростанню та навчанню.

Я знову змусив себе взятися за камінчик і почав підкидати його перед собою, поки ми йшли дорогою.

Керолвзяла мене за руку і ніжно доторкнулася до неї губами:

— Бачиш, вони мали рацію. У тебе справді більше бажання, ніж у всіх інших. — Потім вона засміялася і сказала: — Ти так добре впливаєш на мене, що я хочу допомогти тобі у твоїй практиці. Тоді ти не так швидко втомлюватимешся.

З цими словами вона почала перехоплювати у мене камінчик, продовжуючи підкидати його.

Наступні кілька хвилин ми продовжували це просте розслаблене тренування ПК, і, хоча я знову відчув втому, вона вже не пригнічувала мене так, як раніше. Піднявшись на невисокий пагорб, ми припинили своє тренування і пройшли через живопліт із широколистяного чагарника. Ми опинилися перед зоною відпочинку першої тріади, яка, як я потім зрозумів, знаходилася за Гамма-корпусом на відстані близько чотирьохсот метрів.

Величезна зона відпочинку була оточена закрутом річки, на якій були і тіщини з невеликими водоспадами, і широкі заплави з піщаними пляжами. Тут і там виднілися дитячі ігрові

майданчики з гойдалками, сходами та гірками, і мені відразу ж захотілося зменшитися разів на чотири, щоб знову відчувати давно забуту радість цих розваг.

Мене дуже здивували слова Керол про те, що в кожній Гамі є подібні ігрові майданчики і для дорослих, тому що тут надають особливого значення насолоді, яку дорослі отримують від фізичних ігор.

На майданчиках були також м'ячі, кубики та безліч інших іграшок, що розвивають, різних форм і розмірів, яких я ніколи раніше не бачив.

Тут було близько ста дітей віком від шести тижнів до трьох років, і я був здивований тим, що дорослі чисельно перевищували дітей майже вдвічі.

Відчуваючи моє здивування, Керол нагадала мені, що всі члени перших чотирьох тріад мали старших "братів і сестер", призначених ним старшими тріадами. У третій і четвертій тріаді Альфа-партнери мали одних і тих самих «брата і сестру», які між собою зазвичай були Альфа-партнерами. Але в першій і другій тріадах кожній дитині призначалося п'ять старших братів і сестер з восьмої, дев'ятої та десятої тріад або зі старших добровольців, що не навчаються.

Коли ми йшли майданчиком, я згадав, що навіть у середині ХХ століття психологи знали, що для максимально здорового ментального та фізичного розвитку дитині потрібне гарне харчування. Проте в нашому столітті від поганого харчування страждала кожна третя дитина. Однак, крім їжі, існують і три психологічні потреби: 1) сприйняття дитини з любов'ю такою, як вона є, 2) мовленнєве стимулювання з боку дорослих і більш розвинених старших дітей та 3) необмежені можливості для вивчення світу. Останні дві потреби зазвичай поєднували,

називаючи їх «багатим розмаїттям ментальних та фізичних стимулів».

Так, подумав я, вже в ХХ-му столітті були відомі основні принципи макро-розвитку, але мікро-людина не вірила або не хотіла вірити в його можливість. Навіть психологи та психіатри не могли сприймати своїх власних дітей такими, якими вони є. І все тому, що вони беззаперечно приймали мікро-теорію про те, що ми, дорослі, є заручниками своїх ранніх переживань.

Я з усмішкою згадав наш університетський афоризм про те, що кожна людина, яка отримала ступінь доктора наук, повинна по-справжньому ненавидіти себе, якщо була готова так довго сьорбати лайно. Зрозуміло, людина в нас могла отримати вчений ступінь, але так і не знати практично нічого про здорове і врівноважене життя. Більше того, здобувши ступінь доктора, можна було уникнути не дуже приємної психотерапевтичної практики, до кінця свого життя читаючи студентам теорію. Я згадав ще одну крилату фразу: “Хто може, той робить; хто не може – вчить робити”.

Двадцять з лишком років формальної мікроосвіти змусили мене переконатися в її істинності.

Блукаючи ігровим майданчиком, я отримав телепатичні привітання від усіх старших братів і сестер. І здивувався розумовим здібностям та фізичній спритності учнів першої тріади.

— Важко повірити, — сказав я Керол, — що цим дітям ще немає трьох років.

— Так, — кивнула Керол, — ми довели, що при гарному харчуванні та повному задоволенні трьох психологічних потреб, про які ти щойно думав, ментальний і фізичний розвиток може

відбуватися набагато швидше, ніж вважала мікро-людина. Тепер давай підемо в зону відпочинку другої тріади, — запропонувала вона.

Ми знову пробралися через густий живопліт, що оточував ігровий майданчик першої тріади, і пройшли метрів сто по парку, поки не опинилися перед ще одним, здавалося непрохідним, живоплотом. Знайшовши вхід, ми увійшли до зони відпочинку другої тріади, яка була як мінімум вдвічі більшою за ігровий майданчик першої тріади.

Мене знову вразила кількість різних ігрових пристроїв, розкиданих по цій величезній зоні відпочинку. Звичайно, іграшки там були набагато більш хитромудрими, ніж у першої тріади. Особливо мені сподобалися різні конструктори, з яких можна було збудувати все — від мініатюрних гамма-корпусів до дуже складних ляльок. Величезні рукотворні джунглі були усіяні дітьми. Вони спритно, як мавпи, тинялися по всіх цих жердинах, поперечинах і сходах, що сягають метрів п'ятнадцять в висоту.

На такій великій території учням другої тріади і двомстам їх старшим братам і сестрам вистачало місця для ігор. Прогулюючись цим ігровим майданчиком, я був приємно здивований тим, що цього разу мене вітали не лише старші, а й молодші учні.

— Чому так багато дітей можуть спілкуватися телепатично? — спитав я Керол, почувавши себе більш відсталим, ніж ці обдаровані діти.

— За останні десять років Макро-суспільство не прийняло до себе жодної душі, яка не продемонструвала хоча б другий рівень усвідомлення до кінця третьої тріади.

(Отже всі дев'ятирічні діти, без винятку, були на вищому рівні, ніж я!)

— А коли ти досягла третього рівня усвідомлення? — спитав я Керол.

— Тільки до кінця п'ятої тріади, - відповіла вона. Потім, пустотливо посміхаючись, додала: — Не хвилюйся, я впевнена, що з таким Альфа-партнером, як ти, я швидше всьому навчатимуся і скоро досягну четвертого рівня.

— А чи є люди, які застрягають на другому рівні до кінця свого життя? - Запитав я.

— Насправді, — відповіла вона, — за останні п'ятдесят років у нас не було жодної людини, яка б не досягла третього рівня до кінця десятої тріади.

— Ви притягуєте до себе найрозвиненіші душі, — сказав я. Коли вона кивнула у відповідь, я вказав на кілька груп дітей, які змагалися між собою індивідуально та в групах, і сказав:

— Не розумію... я думав, що Макро-суспільство виступає проти конкуренції та суперництва між людьми.

— Ми виступаємо лише проти такого суперництва, яке завдає шкоди благу інших людей.

— Але хіба програші в іграх не позначаються негативно на їхній самооцінці? - Запитав я.

— Зовсім ні, — знизала плечима Керол. — Насправді для розвитку макро-уявлень просто необхідно навчитися з радістю приймати всі успіхи та поразки. А ось мікро-суперництво, яке розграбувало природні ресурси і забруднило планету в ХХ-му

столітті; яке дозволило обраній меншості купатися в розкоші, а більшості населення Землі страждати від нестачі предметів першої необхідності — це руйнівне суперництво. Це і є та сама егоїстична поведінка, яка зруйнувала ваше суспільство і породила бажання створити нове, краще Макро-суспільство.

Послухавши розмови між учнями старших тріад і переможцями змагань, я зрозумів, що і переможці, і ті, що програли, були однаково заохочувані і люблені, але переможці отримували більш позитивні психологічні стимули.

— Ми визнаємо, - продовжувала Керол, - що життя було б смертельно нудним, якби ми відмовлялися від успіхів, боячись поразок. Це проблема мікро-людини, але не макро-суспільства.

Поки я обмірковував останні слова, ми підійшли до великого басейну. Я відразу ж звернув увагу, що всі діти в басейні чудово плавають і сказав про це.

— Усі учні першої тріади, — пояснила Керол, до двох років уже вміють плавати, а на той час, коли переходять у другу тріаду, вони почуваються як в своїй стихії і у воді, і на суші. Кожен із них плаває хоча б по разі щодня на протязі всього року, так що у них багато практики.

— Усьому навчаються на практиці, — прокоментував я. До речі, про практику: над якими ще макроздібностями я можу почати працювати?

— Якщо вже ти запитав, — відповіла Керол, — я думаю, настав час починати розвивати твоє Макробачення — ясновидіння. Подивися на дітей і скажи мені, чи бачиш ти кольорову ауру, яка оточує кожне з цих маленьких голеньких тіл.

Я подивився на всі боки, перевіряючи своє сприйняття, і сказав:

— Наче ні, але, мабуть, я просто не знаю, на що дивитись.

— Я думаю, ти не бачиш ауру людини без туніки яка її відбиває та збільшує, — уточнила Керол, — і, мабуть, це тому, що тобі не вистачає необхідної віри. Зараз я тобі дещо про це розповім.

Насамперед треба сказати, що аура створюється електричними випромінюваннями людської душі, які ясновидець бачить як кольори. За кольорами аури людини можна визначити, якого рівня усвідомлення вона досягла і який її емоційний баланс. Наприклад, коли хтось починає дивитися на світ з мікропозицією, кольори його аури змішуються і каламутніють. Якщо людина сердиться, її аура стає яскраво-червоною. Якщо вона починає заздрити чи свідомо бреше заради якихось егоїстичних цілей, аура стає зелено-жовтого болючого кольору.

— Якщо ти бачиш аури, то, може, опишеш мою? - Запропонував я.

— Добре, Джоне, - відповіла Керол. — Твоя аура поширюється на тридцять сантиметрів навколо твого тіла. Ця відстань буде збільшуватися в міру того, як ти розвиватимеш своє усвідомлення. Зараз твоя аура чудового кольору морської хвилі з фіолетовими, жовтими та зеленими переливами. Коли я побачила тебе вперше, до твого першого Макро-контакту, кольори твоєї аури не були такими яскравими та чіткими, було більше сірих та оранжево-рожевих тонів. Тепер у тебе почали з'являтися відтінки білого — основного кольору десятого рівня, який символізує абсолютну рівновагу.

— Цікаво дивитися на себе твоїми очима. Дякую. То як же мені навчитися бачити ауру без допомоги туніки, що її відображає? - Запитав я.

— Спочатку спробуй згадати свій останній макроконттакт: це підвищить твої вібрації, або рівень усвідомлення, і ти зможеш використати те, що стародавні містики називали «третім оком». Воно пов'язане із шишковидною залозою і дозволить тобі побачити високочастотні вібрації, коли ти все ще перебуваєш у низькочастотному фізичному тілі. Потім спробуй дивитися довкола людей, а не прямо на них: можливо, тоді ти побачиш кольори, які випромінюють їхні голови та плечі.

Мені дуже хотілося поставити їй кілька запитань, але Керол запропонувала мені дізнатися про подробиці СІ, а зараз присвятити час практиці. Я послухався її і почав згадувати свій останній Макроконттакт.

Менше ніж за хвилину я був готовий тренувати ясновидіння. Я повернувся до Керол і спробував дивитися "навколо неї", а не "на неї". Спочатку все якось розпливалося, але, придивившись, я побачив чудові яскраві кольори, які вона випромінювала.

— Ти маєш рацію, - сказав я, - я бачу відблиски навколо твоєї голови і плечей, але вони то стають чіткішими, то знову згасають. Ти теж їх так бачиш?

— Ні, Джоне, - відповіла вона, задоволена моїм безперечним успіхом, - але, трохи попрактикувавшись, ти будеш бачити їх чіткіше.

— Зрозуміло, — сказав я. Я вибрав старшого учня, що плив поруч з одним з малюків, і спробував сфокусуватися на його аурі. Я зміг досить чітко побачити основні тони його аури. Потім, подивившись на малюка, я описав Керол його ауру, щоб перевірити, чи правильно їх бачу.

— У тебе дуже добре виходить, - сказала вона, - але зараз я хочу, щоб ти спробував щось інше. Подивися перед собою на відстані шести метрів і скажи мені, що ти бачиш.

Я пильно подивився в тому напрямку, який вона мені вказала, але, незважаючи на якесь тепле приємне відчуття всередині нічого не побачив.

— Знов згадай свій Макро-контакт, — порадила вона, — але не відводь очей.

Тридцять секунд я придивлявся, і раптом мені вдалося направити різкість; я побачив сліпучо-біле марево, що оточує тіло сильної гарної людини.

— Я його бачу! — вигукнув я схвильовано. - Це Елі. Чому я його одразу нормально не побачив?

Вона засміялася моєму «нормально» і відповіла:

— Тому що цього разу він використовує своє астральне тіло, відвідуючи тисячу дельтів свого Кейтона. Пам'ятаєш, коли ти прибув сюди вперше, ти займав лише своє астральне тіло, а потім увійшов до фізичного тіла, яке для тебе спеціально приготували?

— Так, - замислився я. — І деякі з учнів не бачили мене, поки я не зайняв цього фізичного тіла.

— Насправді, — сказала Керол, — тільки дев'яті й десяті рівні завжди яснозорі, а решта членів нашої Альфи можуть іноді й не помітити астрального мандрівника.

— А в чому переваги пересування в астральному тілі? - Запитав я.

— Ну, — відповіла Керол, — це єдиний спосіб потрапити до нефізичного виміру. Але найвищі рівні так часто ним користуються, тому що воно вимагає значно менше енергії, ніж пересування фізичного тіла. Астральна подорож дозволяє миттєво переміщатися в будь-яке місце без особливої напруги.

— Дозволь, Керол, — заперечив я. — Я не пам'ятаю нічого миттєвого, коли вперше потрапив сюди. Хоча... коли ми з Лією бігли до центру досліджень, я не міг за нею встигнути!

Керол засміялася.

— Це тому, що ти думав, що перебуваєш у фізичному тілі, і твоя віра обмежувала тебе. Ти знав, що твоє фізичне тіло не може бігти швидше, тому ти й переміщався так повільно. Все дуже просто.

— Тобто, — міркував я, — якби я зрозумів, що в своєму астральному тілі, то міг би пересуватися швидше?

— Набагато швидше! - відповіла вона. — Швидше за швидкість світла. Зрозуміло, якби ти вірив у те, що це можливо. Розумієш, астральне тіло не має маси і тому воно не обмежене швидкістю світла. Інакше кажучи, на астральному плані твоєму розуму не перешкоджає незграбна щільна фізична матерія, тому думка миттєво реалізується. Ти просто уявляєш собі щось, і це миттєво відбувається. Десяті рівні роблять те саме з фізичними тілами, але це вимагає набагато більше розумової енергії.

Я похитав головою і, повернувшись до Керол, вигукнув:

— Це дивовижно! Мені дуже хотілося б цього навчитися!

— Давай спочатку освоїмо телепатію, - сказала Керол, дивлячись туди, де стояв Елі, а потім знову на мене.

Я теж подивився на те місце, де щойно був наш Кейтар, але він уже зник.

— Куди він так швидко пішов? В іншу Дельту?

— Тобі треба ще потренуватися, Джоне, — сказала вона. — Ти не почув його привітання і не зрозумів, що він іде на зустріч із Лією.

Мене збентежило те, що я не почув слів Елі. Я думав, що в мене вже все добре виходить, але цей інцидент поставив мене на місце. «Я також дуже хотів поговорити з ним. Думаю, мені справді треба ще потренуватися», — дійшов я неприємного, але очевидного висновку.

У цей момент ще одна думка мені спала на думку, і я запитав:

— Слухай, ти сказала, що він Кейтар. Цікаво, а чи всі ваші лідери — на десятому рівні усвідомлення?

— Найголовніші - так, - відповіла Керол. — Три наші Мутари, тобто лідери Мутонів, які налічують по сто мільйонів людей, і тридцять Кейтарів, лідерів Кейтонів, у яких по десять мільйонів людей, — усе на десятому рівні. Інші 127 «десятих» - Зітари.

— Це означає, — перебив я, згадавши свою розмову з СІ, — що вони лідери ваших Зітонів, які складаються з мільйона членів кожен, правильно? — Вона кивнула, і я додав: — А оскільки Зітарів триста, то решта Зітарів — на дев'ятому рівні.

— Правильно, — підтвердила вона, — а оскільки зараз у нас 3 306 «дев'ятих», то на посаді всіх трьох тисяч Ейтарів, або лідерів-стотисячників, обіймають решту «дев'ятих».

— Із цього логічно випливає, що або всі Дельтари — на восьмому рівні, або серед них є кілька дев'ятих, які ще не Ейтари.

— Так, — відповіла вона, — оскільки восьмого рівня досягло 39 000 осіб, то їх цілком вистачає, щоб заповнити решту 30 000 місць Дельтарів та частину місць Гамма-лідерів.

— Але оскільки існує 300 000 Гаммарів, — захопився я арифметикою, — то решта Гаммарів — «сьомі». — Я помовчав, даючи ідеї, що спала мені на думку, розвинутися і оформитися. — Добре, — вів я далі, — тоді скажи мені, будь ласка, який ранній вік демонстрації дев'ятого і десятого рівнів усвідомлення.

— Мені доведеться звернутися за допомогою до СІ, - відповіла Керол і забурмотіла щось у свій міб. За кілька хвилин вона сказала: — Найраніший вік демонстрації десятого рівня — 39 років, а середній вік усіх людей, що нині живуть, на десятому рівні — 107 років. Що стосується «дев'ятих», то наймолодшій людині, яка досягла дев'ятого рівня усвідомлення, було 33 роки, а їхній середній вік — 93 роки. Найраніший вік досягнення восьмого рівня - 27 років, а середній вік "восьмих" - 77 років.

— Отже, — сказав я, — якщо я пройду три рівні за три місяці, то це буде непоганий результат.

— Непоганий для новачка, Джоне, - піддражнила мене вона і додала: - Я рада, що ти налаштований оптимістично, тому що якщо ти не віритимеш у те, що це можливо, у тебе, зрозуміло, нічого не вийде. Підемо до третьої та четвертої тріади, щоб ти

познайомився зі своїми молодшими братом і сестрою, — змінила тему Керол.

— А я не займатиму чуже місце — у сенсі, хіба вони ще не мають старшого брата? - Запитав я.

— Його вже немає, — запевнила мене Керол. — Це був мій попередній Альфа-партнер, але він пішов до іншої Дельти, щоб там закінчувати Альфа-навчання.

Я зрозумів, що нічого не знаю про попереднього партнера Керол насамперед тому, що не хотів про нього питати, боявся, що я когось витіснив. Потім, коли я дізнався Керол краще, я відчував легкі ревності при думці про те, що хтось був її Альфа-партнером до мене. Тепер я ретельно проаналізував свій стан і зрозумів, що все ще відчуваю залишки провини та ревностей. Я спитав у Керол, чи не сумує вона за ним.

— Не дуже, - відповіла Керол. — Бачиш, ноти наших душ практично ідентичні, тому я можу легко зв'язатися з ним телепатично будь-коли. Я дуже рада, що він також задоволений своєю новою Альфа-партнеркою, як я тобою.

— Але я думав, що твоя сила телепатії дуже обмежена, — сказав я, здивувавшись, що вона може легко зв'язатися з іншою Альфою.

— Ти побачиш, Джоне, що найлегше телепатично спілкуватися з тими душами, чиї ноти близькі до твоєї. Візьмемо, наприклад, Стіва. Нота його душі дуже відрізняється від моєї, тому мені довелося б докласти дуже багато зусиль, щоб отримати від нього повідомлення навіть через озеро. Але чим ближче вібрації ваших душ, тим легше спілкуватися з людиною і тим більша відстань, на яку ти зможеш надіслати повідомлення.

— Це звучить переконливо, — відповів я і додав: — Скажи, а як вийшло, що у вашій Альфі з'явилося вільне місце, коли я прибув? Хтось помер?

— Ні, - відповіла вона, - у сьомій тріаді вже три роки не було смертей. Але часто бувають добровольці, які бажають кілька місяців попрацювати на Мікро-острові. Тоді в Альфі звільняється одне чи два місця.

— Яку роботу вони виконують?

— Ми пропонуємо мікро-людям послуги наставників з Особистої Еволюції, — відповіла вона. — Деякі їхні діти, а іноді й дорослі, потребують такої допомоги.

— Якщо люди, які населяють ваш Мікро-острів, схожі на мікро-людей ХХ століття, то хіба ви не ризикуєте, перебуваючи там?

— Звісно, ризикуємо, — визнала вона. — Принаймні ті, хто ще не досяг високих рівнів усвідомлення. Розумієш, для «дев'ятого» чи «десятого» не проблема впоратися з хуліганом, грабіжником чи вбивцею, тому що їхні сили передбачення та телепатії попередять їх про небезпеку, а своїм психокінезом вони зможуть телепортувати людину, яка їм докучає, на іншу частину острова за частку секунди.

— Гарний спосіб вирішення проблем, — засміявся я. — І чи часто вони нападають на своїх наставників?

— Так, - відповіла Керол. — Той, хто вб'є члена Макро-суспільства, автоматично стає чимось подібним до героя для багатьох мешканців Мікро-острова.

— І як ви з цим боретесья? - Запитав я. — Як ви їх караєте? І взагалі, чому їм хочеться вбити вас?

— Спочатку я відповім на твоє останнє запитання. Вони ненавидять нас через те, що ми живемо не так, як вони. Щодо покарання, то, звичайно, ми їх не караємо. Тому ми намагаємося бути обережними і посилати на Мікро-острів тільки тих, хто досягнув хоча б другого рівня усвідомлення, і навіть тоді вони захищені телепатичним спілкуванням із «дев'ятим» чи «десятим».

— Ти сказала, що востаннє член сьомої тріади помер три роки тому. Це сталося тут чи на Мікроострові? - Запитав я.

— На Мікро-острові, - відповіла вона. — Іноді це трапляється, але найчастіше зі старшими учнями, які відмовляються від захисту «десятих» та «дев'ятих».

— Да ти що! - вигукнув я. — Але чому вони це роблять?

— З тієї ж причини, через яку великий макрофілософ і наставник Ісус дозволив себе розіп'яти. Щоб показати мікролюдям, що душа людини більша за її тіло, — пояснила вона.

Я похитав головою:

— Ніколи не міг збагнути, як люди можуть йти на смерть заради того, щоб показати іншим, що вони її не бояться.

— Я думаю, тут глибша ідея, — відповіла Керол, — але краще скоріше знайдемо твоїх молодших брата і сестру.

Поки ми вийшли до зони відпочинку третьої та четвертої тріад, я думав про те, навіщо це треба було — призначати малюкам старших братів чи сестер.

Керол вловила мої думки:

— Зараз це, напевно, вже не так потрібно, бо ми й без цього можемо подбати про всіх. Але на зорі Макро-суспільства було не так багато розвинених душ, які могли телепатично відчувати потреби інших людей, тому щоб ні про кого не забути, всім учням призначали братів і сестер. Потім, у міру зміцнення системи наставництва з Особистої Еволюції, старших братів і сестер стали призначати лише першим чотирьом тріадам.

— До речі, про наставництво, — сказав я, — як ця система працює? У чому різниця між наставниками та вчителями?

— Насамперед, — пояснила Керол, — ми, люди 2150-го року, не визнаємо стародавньої форми навчання, коли учні пасивно слухають або судомно записують те, що вчитель намагається нав'язати їм. Тож у нас немає вчителів.

Ми вважаємо, що навчання має бути активним процесом, коли одна людина шукає знань і бере їх у ході взаємного спілкування з людиною-джерелом.

— Тобто ви теж вважаєте, що «знання не можна дати, їх можна лише взяти», — підсумував я.

— Абсолютно вірно. Тепер йдемо далі. Людина-джерело — це фахівець у певній галузі знання, — наприклад, у сільському господарстві, екології чи біофізиці. А наставник з Особистої Еволюції займається всім знанням та всіма людськими проблемами.

— Звучить так, начебто люди-джерела знають усе про щось одне, а ОЕ-наставники все про все. Ви справді вважаєте, що таке можливо? - Запитав я.

Керол моє скептичне ставлення розсмішило.

— Це залежить від того, що для тебе означає знати все про все. Оскільки наші наставники переживали моменти повного макроконтакту і відповідного усвідомлення, тому вони знають все про все. Але знати відповіді на всі запитання і жити за цими відповідями — не те саме.

Навіть Макро-людина не може жити абсолютно збалансованим Макро-життям, — додала вона. — Ми ще не досягли стану повної макросвідомості. Коли ми дійдемо до цього стану, то переростемо потребу в будь-якому фізичному тілі, навіть Макро-тілі!

— Добре, - сказав я, - ти хочеш сказати, що у вас є наставники, які знають відповіді на всі ваші запитання, але справжня проблема полягає не в тому, щоб знати всі відповіді, а в тому, щоб втілювати їх у життя, жити відповідно до них. Ця проблема стара як світ.

Якщо у вас є лише 127 «десятих» і 3 306 «дев'ятих», — продовжував я, — і якщо всі вони є вашими лідерами, то у вас має бути сильна нестача наставників.

— Ні-ні, - заспокоїла мене Керол, - у нас немає ніякої нестачі, тому що наставниками можуть бути всі, хто досягнув шостого рівня і вище. А це тридцять мільйонів «шостих», три мільйони «сьомих» та тридцять дев'ять тисяч «восьмих».

Я швидко склав ці цифри в умі.

— Отже, у вас 33 039 000 наставників, і на кожного припадає, грубо кажучи, десять учнів. І якщо кожен учень захоче зустрічатися зі своїм наставником щодня, то у «шостих», «сьомих» та «восьмих» не залишиться; часу ні на що, окрім наставницької роботи. І що це за життя? Вони не втомлюються від цього?

— У вас це було б справді втомлююче, — відповіла вона. — На щастя, все негаразд. Тільки учні зустрічаються зі своїм наставником щодня, і навіть це не обов'язково. Переважна більшість членів Макро-суспільства зустрічається зі своїми ОЕ-наставниками не частіше рази на тиждень.

Коли вона вимовила останню фразу, ми увійшли до зони відпочинку третьої і четвертої триад. Я був просто вражений; кипілою в ній активністю. Тут було не менше тридцяти: тенісних кортів, три футбольні поля, безліч гімнастичних снарядів, а ще бігові доріжки та плавальні басейни, і скрізь проходили ігри та змагання. Повернувшись до Керол, я помітив:

— Здається, що тут набагато більше триад, ніж третя четверта.

— Це тому, що п'ята та сьома триади прикріплені до третьої, а шоста — до четвертої, — пояснила вона.

— Ага, система братів і сестер, — відповів я. — Але чому до третьої прикріплено одразу дві триади? Їм що, з якоїсь причини потрібно більше уваги?

— Насправді, - відповіла Керол, - тільки дві перші триади отримують максимум уваги. Третя і четверта триади допомагають п'ятій, шостій і сьомій розвивати вміння піклуватися про тих, хто молодший за них.

— Наскільки я бачу, допомога іншій людині — це найбільше досягнення макро-суспільства, — сказав я.

Керол кивнула і сказала:

— Ось чому ОЕ-наставники займають найвище становище у суспільстві та керують ним.

— У ХХ столітті, — сказав я, — ми, мабуть, найбільше цінуємо людей шоу-бізнесу. У нас зірки кіно, телебачення та спорту отримують найбільшу грошову винагороду та найбільшу славу.

— Адже життя мікро-людини таке нещасливе, що він шукає віддушину в усяких видовищах, — пояснила Керол. — Звісно, зіркам шоу-бізнесу і платять більше за всіх інших.

— Ти знаєш, — подумав я, — це доводить, як ми низько цінуємо освіту. Вчитель - це одна з найбільш низькооплачуваних професій.

— Це правда, Джоне, - відповіла Керол. — Мікро-людина зовсім не цінує освіти. Тому у ваших школах часто працюють некомпетентні викладачі, які навчають дітей запам'ятовувати непотрібні факти та деталі, а не творчо мислити. Дуже багато часу витрачається на вивчення предметів, які середньостатистична людина рідко використовує в житті, таких як іноземні мови та вища математика. Зате вкрай мало уваги приділяється вивченню людської поведінки та філософії життя. Я поєдную їх разом, тому що поведінка людини є результатом її переконань або, іншими словами, життєвої філософії.

Коли Керол закінчила свою думку, підбігли хлопчик і дівчинка і міцно обійняли її. Вони виглядали сильними та здоровими і, як усі діти Макро-суспільства, неймовірно красивими фізично. Я подумав, що їм було років по десять, але Керол телепатично

сказала мені, що їм всього сім. Потім вона телепатично піддражнила мене, сказавши, що я вже майже почав мислити категоріями 2150-го року, а потім представила мене їм як свого нового Альфа-партнера, а отже, їх брата.

Коли наші погляди зустрілися, я зрозумів, чому члени Макро-суспільства вітали один одного мовчки. Вони використовують це мовчання для того, щоб зосередитися на дивовижних нюансах телепатичного контакту, що виключає будь-яку можливість страху та недовіри. Я дізнався, що хлопчика звать Ніл, а дівчинку Джин, але. Найважливіше те, що я відчув невимовну радість від нашої зустрічі, ніби вони були моїми нерозлучними друзями, з якими я довгий час був у розлуці. Керол пояснила це тим, що я знав їх у попередніх життях, де ми справді були дуже близькими людьми.

Джин продемонструвала свою макросвідомість, сказавши, що теніс був моїм улюбленим спортом до того, як я втратив ногу, і запропонувала всім нам зіграти «пара на пару»: Керол і Ніл проти мене і Джин.

Це була чудова думка, тільки я ніколи раніше не грав у теніс з дітьми і боявся, що мій стиль гри видасться їм занадто грубим. Але, вже взявши відповідальність за роль старшого брата, я висловив своє захоплення з приводу цієї ідеї, і, обравши відповідні ракетки, ми попрямували до найближчого вільного корту.

Спочатку я намагався уникати сильних ударів, але через п'ять хвилин найкращої в моєму житті гри зрозумів, що я граю в теніс набагато гірше, ніж Керол та діти.

Потім я зрозумів: діти не пропускають ударів, тому що використовують психокінез. Значить, якщо я хочу бути хорошим партнером Джин у грі, я маю теж задіяти свій ПК. За півгодини я

усвідомив, що ПК дітей набагато краще розвинений, ніж мій. Вони все ще здавались повними сил, як і на початку гри.

Я вирішив попросити їх перепочити. Коли ми посідали в тіні дуба, я запросив дітей ще колись пограти зі мною в теніс, бо мені, схоже, потрібно багато практики. Вони обоє погодились.

Ніл радісно посміхнувся і сказав:

— Ми відчули, що теніс сильно розвиває наші макроздібності, особливо ПК.

— Спочатку ми боялися, що ти ще недостатньо володієш психокінезом і що ми нечесно граємось з тобою, — додала Джин. — Ми не використовуємо ПК, коли граємо в теніс із людиною, яка ще не розвинула в собі цю здатність.

Я засміявся і відповів:

— А я боявся, що дуже добре для вас граю, але, використовуючи свій ПК, ви подарували мені найцікавішу і найкориснішу гру в моєму житті. Я хочу подякувати вам, що ви дали мені можливість потренуватися в ПК.

Керол схопилася і сказала:

— Я піду поплаваю, Джоне. А ти залишся тут і відпочинь, щоб зміг встигнути прибігти до нашої Альфи якраз до Макро-танцю.

— Дякую, — сказав я, — мені справді треба відпочити. Цей танець потребує не менше енергії, ніж ваш психокінетичний теніс!

До того часу, як діти та Керол дійшли до найближчого басейну, мої очі заплющились.

Розділ 9. Не спробуєш - не дізнаєшся

Я прокинувся свіжим та бадьорим і виявив, що проспав майже десять годин. На столі лежала записка від Карла, де говорилося, що обідати вдома він не буде, але в другій половині дня повернеться раніше. Я вирішив якнайшвидше записати все у свій щоденник.

Карл повернувся до четвертої години і насамперед запитав про мій сон. Я сказав йому, що він усе може прочитати в моєму щоденнику, а я збираюся прогулятися свіжим Повітрям, бо весь день просидів під замком. Він сказав, що це гарна ідея, і сів читати мій щоденник, а я вдягнув пальто, чоботи, хутрянну шапку, обв'язався теплим шарфом і був готовий вийти на мороз і сніг.

Пройшовши кілька кроків по заметах снігу, що випав, і затремтівши від мінусової температури, яка посилювалася пристойним вітром, я зрозумів, що ніхто в 2150-му році так не оцінить їх «керований клімат», як я. Потім я почав думати про всі довгі століття, коли людина боролася з всякими примхами природи в пошуках їжі, даху та захисту від диких тварин і свого ж брата людини. Скільки ще потрібно часу для того, щоб навчитися співпрацювати і перемогти хоча б цю проблему? Співпраця завжди була вирішенням усіх проблем, відповіддю на всі питання. У вузькому мікророзумінні світу людина може

отримати блага, лише суперничаючи з іншими людьми, — вона має вийти з цього змагання переможцем та залишити суперників у програвші. Цей конфлікт, це суперництво, відсутність співпраці неминуче тягне за собою поділ окремих людей і цілих країн на дві групи — «заможних» і «незабезпечених».

Прокинувшись від задуму, я побачив, що пройшов далі, ніж планував, і студентський клуб залишився у кварталі позаду. Я перетнув вулицю і пішов назад. У клубі я відігрався в компанії сотні студентів, що зібралися тут. Більшості було від дев'ятнадцяти до двадцяти двох років, але було тут і кілька моїх ровесників, можливо, навіть старших. Я подумав, як відрізнялися ці студенти від учнів 2150-го року. Фізичні відмінності у зрості та зовнішності були очевидні, але мене більше займали відмінності психологічні.

Обличчя студентів 1976 року випромінювали весь букет якостей, властивих їхній культурі: страх, підозрілість, агресивність, невігластво, відчуженість, байдужість... Проте майже всі вони досягли у своєму розвитку такого рівня, що стали набагато дружелюбнішими і відкритішими за своїх батьків, і аури у студентів теж були яскравішими і чіткішими, ніж у дорослих американців.

"Ух ти! Я бачу аури! — зрадів я. Але тут же подумав, що, напевно, я з усіма моїми внутрішніми тривогами та упередженнями ХХ століття виглядаю для людей 2150 приблизно так, як ці студенти для мене. Ця думка викликала в мене гірку усмішку. Я вирушив додому і зайшов по дорозі до супермаркету — поповнити наш запас яєць та бекону.

Незважаючи на хуртовину, в магазині було повно народу. У жінках середнього віку та у літніх чоловіках вже не було енергії та веселості студентів. Ті ж страхи та невпевненість у собі, але

тут вони не компенсувалися радістю та дружелюбністю. Ці люди були схожі на безбарвні зношені автомати, що проклали собі звичну вузьку колію, яка з кожним роком усе поглиблюється і незабаром стане їхньою могилою.

Мікро-людина створює собі вузькі та жорсткі життєві рамки, щоб уникнути невдач. Але в результаті вони лише доводять йому, що він не в змозі впоратися зі світом за межами його добровільної психологічної тюремної клітки.

Я йшов між полицями, заставленими продовольчими товарами, занурившись у свої думки, і тут дівчинка років чотирьох-п'яти вибігла з-за рогу, спіткнулася об мою ногу і впала.

Не думаючи, я машинально підняв крихітну дитину, взяв її на руки і почав втішати. Плач затих, і тільки тут я цілком усвідомив, що тримаю на руках тепло укутану маленьку дівчинку. У відповідь на мою широку усмішку вона теж почала мені сором'язливо посміхатися, але тут звідкись вибігла дуже стомленого вигляду жінка з тонкими губами та примруженими від злості очима. Вона грубо вирвала у мене дитину і заволала:

— Як ти смієш хапати мою дівчинку своїми брудними руками! Ах ти маньяк!

— Але, мадам... — почав я, — я лише...

— Я знаю, що ти «лише», — голосно оголосила вона, притискаючи дитину до себе. — Ти чіплявся до моєї дівчинки! Це розбещення малолітніх! Я це все бачила. Але знай, що в цій країні на таких, як ти, знайдеться управа!

Її пронизливий вереск привернув увагу багатьох інших покупців, які дивилися на мене з підозрою.

Мати дівчинки продовжувала вигукувати прокляття та погрози на мою адресу, і я відчував, що вже не зможу сказати нічого розумного на своє виправдання. Все, що я міг робити, - це дивитися на неї і на її огидну ауру, Аура була схожа на жахливий яскраво-червоний вогонь, вкритий нудотними жовто-зеленими плямами.

У цей момент у залі з'явився менеджер магазину. Оцінивши ситуацію, він схопив мене за рукав і потяг у підсобні приміщення. На ходу він обіцяв покупцям, що в усьому розбереться і відправить мене куди слід.

Коли ми опинилися в його кабінеті, я показав йому свій аспірантський квиток і вкотре пояснив, що просто хотів заспокоїти дитину. Тим не менш, менеджер все ще дивився на мене з підозрою. Зрештою, очевидно, просто не бажаючи зв'язуватися з поліцією, він випустив мене через чорний хід, але попередив, щоб я тут більше не з'являвся.

Цей інцидент дуже наочно продемонстрував різницю між 1976-м та 2150-м роками. У мікро-світі 1976 року кожен незнайомець був потенційною загрозою крадіжки, зґвалтування, вбивства чи якогось іншого страшного злочину. Оскільки мікро-людина часом не розуміла своїх власних мотивів, вона завжди боялася злих намірів інших людей. Якби тільки вони могли побачити мою ауру або прочитати мої думки, вони зрозуміли б мої наміри і не стали б мене боятися. Але, позбавлені таких здібностей, вони судять про інші лише за зовнішніми ознаками і все бачать через призму своїх страхів, тривоги і провини.

Цікаво, як би повернулася справа, якби я був довговолосим, бородатим і одягнений у потерті джинси, такі популярні серед нинішніх студентів. Напевно, я б уже сидів у в'язниці без

будь-якої надії переконати літнього суддю чи журі присяжних, що я не сексуальний маніяк, не анархіст і не комуніст.

Я пішов додому так швидко, як тільки дозволяв мій протез, вирішивши, що сьогодні з мене вистачить мікро-людей та їхніх супермаркетів. Холодна гіркота природи краща за дику параної мікро-людини.

Повернувшись додому, я автоматично зачинив двері на замок. Боже мій, подумав я при цьому, чи мені говорити про «параної мікро-людини»?

На жаль... У 1976 році я не відчував себе в безпеці і шалено сумував за чудовими незайманими пейзажами, щасливим спокоєм і люблячою добротою Дельти 927, від якої мене відокремлювало 174 роки.

Коли я вмостився на улюблений стілець з твердою спинкою, Карл відклав мій щоденник і запитав, що сталося. Коли я розповів йому про свої відчуття у студентському кафе та пригоди в супермаркеті, він похмуро посміхнувся і сказав:

— Я дивлюся, твої макроздібності не так допомагають тобі тут, в 1976-му році, як у твоєму світі-2150. А може, тут він зробив паузу і уважно на мене подивився, вони взагалі в 1976 році не діють?

Це вже стосувалося нашого договору про перевірку на реальність всього, що зі мною відбувалося у світі-2150. Чи зможу я, прокинувшись у 1976 році, продемонструвати макроздібності, яким навчився у «ілюзорному» майбутньому?

Я вже бачив ауру, але зовсім забув про телепатію чи уникав нею користуватися.

Я подивився на свій щоденник, що лежав на столі поруч із Карлом. Чи можу я телепортувати його до себе, використовуючи ПК? Можливо, варто спробувати спочатку якийсь дрібніший предмет? Ні, краще не спрощувати цю перевірку — навіть якщо я зможу лише зіштовхнути щоденник зі столу на підлогу, це буде доказом мого ПК.

Я уявив, як мої руки торкаються щоденника, але нічого не сталося.

Щось не так? Невже мені лише здалося, що я бачу ауру, у студентському кафе та супермаркеті? Невже мені не вдасться продемонструвати свій психокінез — єдину фізичну здатність, яку можна показати іншим людям?

Я подвоїв зусилля, відчайдушно намагаючись штовхнути, потягнути на себе або зрушити щоденник зі столу, але, до мого все зростаючого занепокоєння, зошит взагалі не рухався.

— Розслабся, - сказав Карл. — По твоєму виразу обличчя я бачу, що ти не можеш скористатися своїми макроздібностями тут, у холодній жорстокій реальності 1976 року.

— Я бачу аури, - запевняв його я. - Навіть твою!

— Ну досить, Джоне, ти чудово знаєш, що ні я, ні ти, ні будь-яка інша людина з усіх, кого ми знаємо, не бачить аур, тому твої галюцинації навряд чи можна вважати доказом.

— Але, Карле, — заперечив я, — це несправедливо. Може, мені просто треба більше часу. Я почав використовувати тільки три з семи макроздібностей. Можливо, доведеться розвинути їх усі, перш ніж я зможу їх тобі продемонструвати.

— Я згоден прийняти лише дві, — відповів Карл, — які піддаються перевірці. Це передбачення і психокінез, причому психокінез — найпереконливіший доказ. Джоне, ти сам запропонував продемонструвати мені їх у 1976 році. А тепер відмовляєшся від власної ідеї про перевірку на реальність.

— Але ж я розвинув у собі ці здібності! Я їх час від часу там використовував! Якби ти тільки бачив гру в теніс, Карле!

— Та я знаю, знаю, — відповів Карл. - Ти все це описав у своєму щоденнику. Але річ у тому, що все це відбувалося у твоєму світі мрій, а не в реальності, в якій я живу.

— Мені потрібен ще час, Карле, — повторив я.

— Добре, - погодився він, - не хочу здатися надто вимогливим, але це не тільки твоя, а й моя перевірка. Ти встановлюєш правила. Я суддя. Якщо тобі потрібно більше часу, будь ласка.

Карл відчув мої розчарування та пригніченість, а я зрозумів, що він щиро здивований тим, що я не зміг зрушити щоденник зі столу. Намагаючись мені допомогти, він спитав, чи все я правильно робив і чи не забув нічого важливого.

— Ні, ні, ні, — відповів я. — Чорт забирай, Карле, я все роблю, як раніше. У мене просто не виходить!

Карл засміявся:

— Слухай, психе, ти подивися на мене! Я вже захопився цим, не менше, ніж ти! — Він пройшовся по кімнаті, потираючи підборіддя, потім повернувся до мене, підняв вказівний палець і сказав: — Здається, маю ідею! Давай спробуємо відтворити «сцену злочину» і пошукати твою помилку. Дивись, уперше ти використав свій ПК, коли ви з Керол підкидали камінчик, йдучи дорогою... — Він осікся, плюхнувся на ліжко і зареготав. — Я

так безглуздо почуваюся, Джоне! Слава Богу, що ніхто з нашої професури не бачить цієї вистави!

Уявивши собі цю картину, ми покотилися зі сміху.

Вдосталь насміявшись, я сказав:

— Гарзд, годі. Повернемося до справи. Ти мав непогану ідею. Давай повернемося до того моменту, коли я вперше використав свій ПК.

— Ну, як я вже казав, ви з Керол підкидали камінчик.

Я перебив його:

— Ні, Карле. То було не вперше. Це вже було після того, як я навчився цього трюку. Вперше я просто намагався підняти камінчик із землі. У мене це не виходило, і Керол сказала, щоб я згадав свій останній макроконтат. Я послухався, і після цього в мене вийшло.

Карл відразу ж спитав:

— Може, тобі й зараз треба згадати цей макроконтат? Може, в тебе через це не виходить? А що це взагалі таке?

— Що це таке? — я міркував, як найкраще описати його Карлові. — Ну, найвірніше буде сказати, що ти ніби зупиняєшся на якийсь час і уявляєш себе повністю, цілком на молекулярному рівні, уявляєш собі повітря навколо себе та весь навколишній світ. Ти відчуваєш простір між атомами, з яких створено твоє тіло, і розумієш, що все досконале і єдине. Я розумію, що це не дуже добре пояснення, але інакше не скажеш.

— Те, що ти описав, я краще назвав би Макро-ступором. Ще один термін 2150-го нам не завадить! — в'їдливо сказав Карл.

Мені більше не хотілося поєднувати два наших світу словесними поясненнями, і я вирішив натомість зробити ще одну спробу ПК.

— Гаразд, Карле. Дай мені кілька хвилин, я хочу спробувати ще раз. Стеж за моїм щоденником: якщо вийде, я телепортую його зі столу до стільця, на якому сиджу.

Карл усміхнувся:

— Якщо в тебе зараз вийде ПК, то це одночасно доведе, що ти розвинув у собі і передбачення.

Я пропустив його слова повз вуха, бо був зайнятий спогадом про свій останній Макро-контакт, який уже почав наповнювати мене спокоєм і безтурботністю. Страх і занепокоєння, спричинені пригодою в супермаркеті та невдалою спробою продемонструвати Карлу мої макроздібності, потонули в океані мудрості, який знову наповнив мене радісною надією і добровільним прийняттям усього суцього.

Я уявив, як мої руки легко піднімають щоденник на кілька дюймів над столом.

— Ах ти сучий син! - Вигукнув Карл. - У тебе виходить, Джоне! Боже мій, у тебе виходить!

Я підняв зошит на два добрі фути над столом і почав притягувати його до себе. Через кілька секунд щоденник подолав дев'ятифутову відстань від столу до мого стільця і тепер лежав у мене на колінах.

Карл схопився. Явно стримуючи сльози радісного подиву, він схопив мене за плечі і закричав:

— Ти це зробив, Джоне! Боже мій, у тебе вийшло! Чесно, Джоне, я думав, що в тебе вже дах з'їжджає, з розуму ти божеволієш від якихось безглузких снів. Але в тебе це справді вийшло!

— Тепер я переконав тебе, Карле? — спитав я, безглуздо посміхаючись.

Карл усміхнувся мені у відповідь і відпустив мене. Однак коли він відійшов від мене, його посмішка зникла.

— Стривай хвилинку, — сказав він, потираючи підборіддя. — Може, я також маю галюцинації, бо мені дуже хотілося побачити те, що я побачив. Тобто, можливо, мені так хочеться, щоб ти не божеволів, що я йду на будь-які крайнощі, аби повірити, що це не так. Може, у мене галюцинації. Можливо, цей щоденник потрапив до тебе в руки якимось звичайним способом, а я був у трансі і не зрозумів цього. Може, ти мене загіпнотизував, Джоне, чи я сам себе.

— Тепер ти почав сумніватися в нашій перевірці на реальність, — почав глузувати з нього я. — Можливо, твоя ідея запросити сюди наших професорів не була такою вже дурною. Може нам дійсно покликати сюди людей, щоб я їм це продемонстрував?

— Ні, - сказав Карл, хитаючи головою. — Якщо в тебе нічого не вийде, то все вирішать, що ти з глузду з'їхав, а я, як твій брат, теж потраплю під підозру. Але з іншого боку, якщо тобі вдасться цей трюк, ти станеш скандально знаменитим, начебто в тебе дві голови вирросло. Крім того, тебе все одно можуть звинуватити у гіпнозі – лише в масовому. Тож це не рішення.

— Що ти тоді пропонуєш? - Запитав я. — Я виконав нашу угоду. Я продемонстрував тобі свій ПК і навіть запропонував повторити це за інших свідків. Що ще можу зробити?

— Дай мені обміркувати, — сказав Карл. — Зараз щось придумаємо, щось придумаємо...

За двадцять секунд він вигукнув:

— Евріка! Я все це сфотографую. Так, панове, я сфотографую все це у всіх ракурсах, потім піднімуся нагору, ненадовго орендую у Снаффі Болдуїна темну кімнату і проявлю там плівку. Уловлюєш?

— Хм-м, - засумнівався я, - а ти не думаєш, що Снаффі, захоче подивитися на ці важливі плівки, які тобі так, не терпиться проявити? Крім того, я пам'ятаю, як ти казав йому, що твій час надто цінний, щоб самому поратися з фотографіями.

— Зі Снаффі я розберуся, — запевнив мене Карл. - Ти просто підзаряди свої батарейки, або що ти там робиш, і підготуйся до наступної демонстрації ПК перед об'єктивним оком мого фотоапарата.

З цими словами Карл витяг з шафи фотоапарат, який він колись купив за кордоном. Спочатку він весь час щось фотографував, проявляв свої плівки та друкував знімки, іноді величезних розмірів. Я тоді думав, що це для нього щось на кшталт компенсації за втрачене око. Однак його пристрасть до фотографії поступово пішла на спад, і за останні шість місяців він зробив лише кілька знімків, продав свій фотозбільшувач, а всі хімікалії та обладнання подарував нашому приятелю Снаффі Болдуїну. Тепер мені здалося, що в Карла знову вселився колишній ентузіазм.

Поки він порався з фотоапаратом, я готував ще одну демонстрацію ПК, зосереджуючись на чудових спогадах про Макро-контакт. Я відчув, як моя втома розтанула в цьому нескінченному океані енергії всесильного і всезнаючого вічного розуму. Я знову почував себе свіжим і готовим телепортувати щоденник.

— Все, - сказав Карл, налаштувуючи лампу-спалах, - я готовий до зйомки. Коли будеш готовий, починай піднімати.

Я подивився на щоденник, що лежав у мене на колінах, потім уявив, як мої руки піднімають його високо, до самої стелі. Зблищали спалахи — Карл почав старанно знімати щоденник з усіх боків. Я пересував зошит у різні частини кімнати, а Карл скакав за нею, залишаючи за собою хвіст використаних спалахів.

Зрештою я відчув, що надто втомився, тоді я спритно підніс щоденник назад до столу, де він спочатку й був. Я відпустив зошит, коли він був на відстані десяти дюймів над столом, і вона впала з різким хлопком. Я знову сів на стілець, почувавши себе знесиленішим, ніж після першого піднятого камінця в 2150-му році. Тепер залишалося тільки сподіватися на те, що фотографії вийдуть і доведуть, що я справді маю здатність психокінезу, а отже, все, що відбувалося зі мною уві сні в Макро-товаристві 2150-го року, — правда.

— Відпочинь, — сказав Карл, — поїж чогось. А я піду до Снаффі, проявлю фотографії.

Він вийшов, а я протягом наступних півгодини відновлював свої сили, згадуючи про Макроконтат.

Потім я зробив собі пару бутербродів і повільно з'їв їх, думаючи про те, як демонстрація ПК може вплинути на ставлення Карла

до моїх пригод уві сні. Невже навіть ці фотографії не зможуть переламати скептицизм Карла, що глибоко укорінився? Зрештою, подумав я, якщо він прийме їх як доказ реальності моїх переміщень у 2150 році, це підірве його мікро-переконання про природу людини та дійсність загалом.

Йому буде нелегко відмовитися від своїх психологічних, соціологічних та антропологічних переконань, що людина — це високорозвинена тварина, чия поведінка визначається впливом сім'ї, в якій він народився і виховувався, та решти оточення.

Доївши бутерброди, я вирішив дописати до свого щоденника те, що зі мною сталося тут, у 1976-му році. Описуючи ці події, я час від часу зупинявся, щоб подумати про те, як мені допомогти людям з мікропоглядом на самих себе і навколишній світ. Я згадав, як деякі з викладачів психології та соціології пишались своєю науковою об'єктивністю. Проте вони відмовлялися розглянути будь-який доказ парапсихологів, що підтверджує існування таких неймовірних явищ, як ясновидіння, телепатія, ПК та передбачення, які біхевіористська наука 1976-го вважала єрессю. Чи можна переконати цих людей, подумав я, чи вони мають померти, а їм на зміну прийти високорозвиненіші душі? СІ відповіла саме так, але чекати, поки ціле покоління вимре, здавалося мені блюзнірським рішенням.

Коли я Нарешті записав нові події у свій щоденник, настав час знову лягати спати. Мені було цікаво, де це так затримався Карл. Можливо, він зіпсував плівку? Я вже збирався піти до Снаффі, коли двері відчинилися і в кімнату вбіг Карл, розмахуючи купою фотографій.

— Ось доказ, — вигукнув він, хитаючи головою. — Ось переконливий доказ твого психокінезу, а отже, як я вважаю, і реальності всього, що з тобою відбувалося уві сні.

— Чому тебе так довго не було? - Запитав я.

— До того часу, як я надрукував усі знімки, - повідомив Карл, - Снаффі пішов кудись, і я міг посидіти в його квартирі і спокійно поміркувати. Крім того, він мені залишив трохи смажених курчат. Так що я доїдав його вечерю, розглядав фотографії і думав про те, чи повинен я так само скептично ставитися до того, що ти писав у своєму щоденнику.

— І що ти вирішив? - Запитав я.

— Це найскладніше рішення, яке мені потрібно було ухвалити за все моє життя, — відповів він. — Насправді, якщо я погоджуся з тим, що Макро-суспільство справді існує і все, що з тобою відбувалося у 2150-му році, — правда, то мені доведеться або змінити професію, або ретельно приховувати свої переконання від колег-біхевіористів.

— Ти не думаєш, що я маю продемонструвати свої здібності перед іншими вченими-біхевіористами? - Запитав я.

— Ха! - фиркнув Карл. — Мені на думку можуть спадати будь-які шалені ідеї, але я не настільки шалений, щоб розраховувати, що хтось інший повірить у них. Наприклад, за останні двадцять п'ять років із досить достовірних джерел надходило безліч переконливих доказів існування НЛО, але шановні наукові організації відмовляються приймати їх всерйоз. А тепер я, без п'яти хвилин доктор наук, серйозно розглядаю ще неймовірніші речі, ніж НЛО! Слухай, Джоне, хрінові мої справи!

— Вітаю, Карле! - Сказав я. — Ти ще в мене станеш Макро-філософом!

Стати Макро-філософом означає вірити в ідеї, які інші вважають шаленими? - Запитав Карл.

Іноді так, - відповів я. — Але набагато важливіше те, що Макро-філософ ні на що не заплющує очі. Він розуміє, що розуміння істини завжди залежить від кута зору людини. Тому, чим ширший твій кут зору, тим швидше ти досягнеш істини.

Я лягаю спати. Подумаю в ліжку про твої слова та про ці фотографії, — помовчавши, сказав Карл. — Мав складний день. Моїй життєвій філософії було завдано серйозного удару, а можливо, вона навіть зазнала повного краху.

Я теж вирушив у ліжку, сподіваючись скоріше знову опинитися у 2150-му році.

Однак, лежачи в ліжку, я не міг не думати про сьогоднішні події, особливо в супермаркеті. Як не намагався, я не міг забути свій страх, хвилювання та занепокоєння під час зіткнення з сердитою матір'ю та менеджером магазину. Мені довелося визнати, що, якби я справді дивився на світ з макропозиції, то не відчував би цих негативних емоцій. Я б прийняв цей негативний життєвий досвід із радістю. Як я можу досягти третього рівня усвідомлення, якщо відповідатиму на погрози так, як сьогодні вдень?

Я похитав головою і зрозумів, що єдиний справжній доказ високого рівня макросвідомості — здатність приймати з любов'ю не тільки всіх членів макросуспільства (це якраз було легко), але і всіх мікро-людей. Ось це справжній виклик!

Заповідь філософа-наставника Ісуса про любов до ближнього і навіть до ворога завжди здавалася мені нездійсненною та абсурдною. Мікро-людині це було не під силу — тільки люди, які досягли найвищих макрорівнів, могли так ставитися до мікро-людей, живучи серед них. Тепер я розумів, чому багато членів Макро-суспільства добровільно погоджувалися

місіонерствувати на Мікро-острові. Може, мені також треба це спробувати? Я подумаю про це пізніше, вирішив я, коли мій розум почав поступово розслаблятися та піддаватися сну.

Розділ 10. Минулі життя Джона

Я прокинувся і побачив, що Керол та діти заходять у басейн. Отже, в 2150-му році минуло всього кілька секунд, а в 1976-му я пережив цілий день з ранку до вечора. Цікаво, чи я зрозумію колись повністю закони суб'єктивного синхронного часу?

На мій подив, кілька секунд сну в 2150-му зняли мою втому. Я вирішив приєднатися до Керол та дітей і теж трохи поплавати.

Підійшовши до краю басейну, я зняв свою туніку і кинув її в спеціальну лійку, яка, як мені вже розповіли, вела до підземної пральні. Там туніку виперуть, висушать, а потім повернуть до цієї зони відпочинку. Стоячи оголений на краю басейну, я був радий, що більше не соромлюся своєї наготи навіть перед дітьми. Всі плавали оголені, і я б швидше відчував дискомфорт, якби я був одягнений.

У басейні, за сто метрів від мене, я побачив Керол. Я пірнув і поплив до неї. Мені завжди більше подобалося бігати, ніж плавати, але після втрати ноги, коли бігати стало неможливо, я почав отримувати величезне задоволення від плавання. Плавати ж із двома сильними здоровими ногами було вдвічі приємніше, тому, підпливши до Керол, я почував себе вже набагато бадьоріше.

Я пограв у доганяйки з Нілом та Джин. Вони були вражаюче вправні у воді. Як два молоді морські котики, вони однаково

добре плавали на поверхні і під водою, тому без допомоги Керол я не зміг би впоратися з ними в грі. Після п'ятнадцяти хвилин приємної фізичної активності я виліз із води і ліг на м'які мати, розкладені біля басейну. Незабаром до мене приєдналася Керол, і ми лежали поряд під теплим сонцем, що голубить, дивлячись на невтомну гру дітей.

Раптом я відчув поколювання і почув легкий дзвін мого макро-ідентифікаційного браслета. Я глянув на нього, потім на Керол, і вона сказала:

— Тебе викликає СІ.

Я приклав міб до вуха. СІ повідомила, що мені потрібно зустрітися з Лією в інформаційній кімнаті з видом на озеро. Потім я почув м'який звучний голос Лії, який каже, що вона вже чекає на мене в центрі СІ.

— Зараз буду, Ліє, - сказав я, встаючи, щоб скоріше бігти до дослідницького корпусу, але Керол зупинила мене.

— Можна дістатися туди швидше, — сказала вона, — ходімо зі мною.

Ми зупинилися біля полиці для свіжого одягу, де Керол вибрала для нас потрібні туніки. Ми одяглися, і вона повела мене до виходу із зони відпочинку.

Дорогою я отримав телепатичні прощання дітей і відповів, що щасливий був познайомитися і сподіваюся побачити їх знову.

Керол сказала, що ми, мабуть, бачитимемося з ними щодня. Коли ми підійшли до виходу із зони відпочинку, вона вказала мені на червоний триметровий квадрат на землі — на вигляд

металевий. Ми ступили на нього, Керол за допомогою ПК натиснула кнопку, і ми буквально провалилися під землю.

Під час будівництва всіх будівель тут не використовувалися ні метал, ні бетон. Те, що було схоже на метал, бетон чи мармур, було насправді якимось синтетичним матеріалом, якому можна було надати практично будь-якої форми та величезної міцності. Наш червоний квадрат виявився ще одним проходом і дуже швидко опустив нас під землю на глибину близько 100 метрів.

Поки ми спускалися, Керол встигла сказати, що ми скористаємося двомісною підземною машиною, яка домчить нас до дослідницького корпусу, за п'ять кілометрів звідси, менше ніж за дві хвилини.

Ми підійшли до бульбашки торпедоподібної форми, всередині якого було два зручні сидіння. Коли ми вмостилися, сидіння одразу якимось обволокли нас. Керол повернула ручку управління на позначку «СІ» і натиснула кнопку, після чого наша машина, здавалося, піднялася на стовпі повітря і кинулася в тунель, що відкрився попереду. Потім у темряві я відчув, як машина прискорює, а потім уповільнює хід, і через кілька миттєвостей ми вже з неї виходили.

Ступивши на ще одну червону платформу, ми піднялися на поверхню землі перед входом до навчального центру. Все сталося так швидко, що навіть розповісти про поїздку мені більше нічого.

Керол сказала, що ми побачимось у нашій Альфі, а я поспішив увійти до будівлі і піднявся до кімнати СІ, яку вже вважав «своєю». Відчинивши двері, я побачив біля вікна мою прекрасну близнюкову душу, яка, почувши, як я зайшов, з усмішкою обернулася. Моє серце стислося, подих почастишав, з очей потекли сльози.

— Ліє, — вигукнув я, — ти — найчудовіша, найкрасивіша жінка у світі! Я не можу знайти слів, щоб описати, що я відчуваю до тебе!

— Ти — це я, Джоне, — відповіла вона, — ти — моя близнюкова душа, тобі не треба мені пояснювати, що ти відчуваєш. Я відчуваю те ж саме.

Ми стояли мовчки, потім подумки простягли один до одного руки і розділили дивовижні відчуття ментального контакту.

Поки ми поступово виходили з цього стану, я намагався порівняти світлу красу Лії та темну чарівність Керол. Лія була схожа на сонце, а Керол - на місяць. Вони були різні, як сонце та місяць, але я любив їх обох.

Бачачи вогники, що танцюють у блакитних очах та дивляться на мене, я знав, що Лія поділяє мої почуття.

— Я рада, - сказала Лія, - що ти зрозумів: Макро-любов не обмежується однією людиною.

— Я все ще не зовсім розумію, Ліє, - відповів я, - як я можу так однаково і водночас так по-різному любити вас обох. Я знаю, що ти відчуваєш і не можу зрозуміти, як ти можеш спокійно дивитися, як я порівнюю твою фізичну красу з красою Керол.

Лія кивнула своєю гарною білявою головою.

— Я знаю, — сказала вона, — що ти не повірив би в можливість цього, якби не розвинув у собі телепатію. Близнюковим душам легше в цих питаннях — не можу я ревнувати саму себе.

— О Лія, - вигукнув я, укладаючи її в обійми, - як я зможу все це зробити? Адже в мене всього три місяці. Я не витримаю, якщо втрачу тебе. Я більше не хочу жити у розлуці з тобою.

— Але, Джоне, - тихо засміялася вона, - хіба ти не чув про те, що краще спробувати кохання і втратити кохану людину, ніж взагалі нікого не любити?

— Як ти можеш так спокійно говорити про це? - обурився я.

— Джоне, — відповіла вона, — я знаю, що розлука існує тільки на мікро-, але не на макрорівні. Нас може розділяти простір-час, але в макроглибинах наших розумів ми — єдині.

— Добре, — підсумував я. — Нехай це буде моєю найсильнішою мотивацією для розвитку макросвідомості — я не хочу більше жити в розлуці з тобою.

— Я покликала тебе сюди, — сказала Лія, — бо Рана і я вважаємо, що ти вже готовий згадати кілька своїх минулих життів.

— Чудово! — зрадів я. - Коли почнемо?

— Прямо зараз, — відповіла вона, — сідай, і ми попросимо СІ дати тобі стимуляцію для макроконтракту.

Вона вловила мої думки і сказала:

— Макро-контакт можна встановити без допомоги сексуальної близькості та дотиків. Адже якби ми зараз поєдналися сексуально, то це зменшило б твоє бажання наступного Макро-контакту і ти не зміг би досягти третього рівня усвідомлення за виділені тобі три місяці.

— Ти хочеш сказати, що ми не зможемо випробувати макрозанурення, поки я не досягну третього рівня? - Запитав я.

— Ми не зможемо подолати тимчасового бар'єру, який розділяє нас зараз, — відповіла вона. — Але це означає лише те, що нам треба почекати лише три місяці, а потім ми все життя будемо разом у Макро-товаристві.

Коли вона промовила ці слова, на екрані з'явилася вже знайома мені «відеостимуляція» і кімната наповнилася звуками, які допомагали мені значно розширити свій розум. Незабаром я знову відчув, як я течу, немов річка, через нескінченний простір, тоді як Лія приєднується до мене і ми стаємо одним єдиним розумом і душею.

Раптом я почув слова Лії про те, що ми повертатимемося назад у часі, доки не досягнемо періоду, коли моя душа жила в одній доісторичній китайській культурі.

Я раптово відчув себе в тілі тридцятирічного китайського работоргівця і водночас ніби спостерігав за цим тілом збоку. Я знав, що я безжальний і злий чоловік і мені доставляє насолоду жорстоко поводитися з рабами, якими я володію та торгую. Після кількох огидних сцен нелюдського поводження з іншими людьми мене переповнювали сором і ненависть до себе. Потім я помер і тягнув жалюгідне існування на нижчому астральному плані з такими ж аморальними людьми як і я сам, поки не втілювався знову в Стародавньому Єгипті, в епоху однієї з перших династій.

Я знову одночасно переживав особисто і бачив своє життя в тілі величезного чорного нубійського раба, який працював у каменоломнях фараона. На жаль, я був надзвичайно міцний фізично, тому прожив багато років, щодня каторжно працюючи, а жорстоким рабовласникам, здавалося, приносило велике

задоволення нещадно хльостати батогами по моїй потужній спині і плечах. Зрештою, до свого великого полегшення, я помер.

Як мені здалося, між цією та наступною інкарнаціями були й інші життя, проте ми їх пропустили, і я потрапив у пізніший період Стародавнього Єгипту. Я став фараоном, якому за часи правління вдалося домогтися звільнення рабів на своїй землі. Я бачив збоку, як мудро я намагався правити, але мені постійно заважали продажні та віроломні жерці. Зрештою я вже не міг стримувати свій праведний гнів і стратив товстого пихатого верховного жерця, а разом і безліч жерців нижчого рангу, які попалися мені під руку. Але ця кривава розправа розколола країну і мене самого вбили наприкінці громадянської війни.

Потім ми знову пропустили кілька життів, і я побачив себе у сутані кардинала Римської церкви епохи раннього Ренесансу. Я був релігійним фанатиком і наполягав на тому, щоб людське тіло звільняли від гріхів за допомогою тортур. В екстазі «святої помсти» я розробляв нові, дедалі витонченіші способи тортур, наприклад відсікання частинами кінцівок жертви. Спалення живцем я зазвичай залишав для відьом, тобто жінок, які відмовляли мені в інтимних стосунках. Оскільки папа був слабкий, а я багатий і нещадний, я став наймогутнішим обличчям у Церкві. На щастя для людей Італії, на яких я постійно наганяв жах, чума загнала мене в могилу раніше.

Після тієї смерті був жахливий період існування на найнижчому астральному рівні. Мої егоїстичні бажання не дозволяли мені піднятися на більш високий рівень, тому довелося співіснувати з мерзенними та потворними особистостями.

Потім перед моїм розумом промайнув цілий ряд інших життів, і я дуже ясно усвідомив свою інкарнацію в тілі дочки іспанського каменотеса, який жив у постійному страху перед свавіллям

Інквізиції. Я була старшою дочкою в дуже бідній, але великій сім'ї, де, крім мене, було ще сім дочок. Я багато працювала, щоб підтримати старіючих батьків і молодших сестер, і, напевно, прожила б довге життя, годуючись монотонною низькооплачуваною працею, якби не виникла раптово єретична «одержимість»: я відмовлялася прийняти ідею вічного пекла. У сім'ї мене довгі роки вмовляли зректися цієї єресі, а потім, щоб врятувати мою бідну душу, сестри закликали на допомогу Інквізицію. Моя одержимість була сильнішою за біль, який завдавали багато хитромудрих винаходів для тортур, і останньою відчайдушною спробою церковників врятувати мою душу було спалення на вогнищі біля ганебного стовпа, на очах у сестер, які молилися за мене.

Біль і страх цієї жахливої смерті так потрясли мене, що я прокинувся в 1976-му році з криком. Було чотири години ранку, і Карл спитав, чи все зі мною гаразд. Переконавши його, що тепер уже все нормально, я знову заснув і прокинувся у своєму кріслі у кімнаті СІ у 2150 році.

Лія схилилася наді мною, витираючи вологою тканиною піт з мого обличчя. Побачивши, що я розплющив очі, вона нахилилася і поцілувала мене в губи. Потім сказала:

— Тепер ти знаєш одну з причин, чому мікро-людина не хоче пам'ятати про свої минулі життя.

— Господи, - вигукнув я, - якщо всі вони такі жахливі, як мої, то як я можу звинувачувати людей за те, що вони не хочуть пам'ятати!

— Ні, вони не всі такі жахливі, - заспокоїла мене Лія. — У тебе багато життів, які пройшли досить спокійно і не були багаті на події. Але з них ти не зробив для себе жодних уроків. Ті ж п'ять інкарнацій, які ти зараз побачив, навчили тебе тому, які

трапляються наслідки жорстокого поводження з іншими людьми. Твоя душа вибирає можливості для розвитку. Якщо ти не користуєшся обраною можливістю в одному житті, то душа компенсує це протилежною можливістю в іншому житті.

— Жорстокий спосіб навчання, — поскаржився я. — І що, всі навчаються так само круто?

— Усі, хто обирає духовну деволюцію, що веде до ілюзорної амнезії. Вони не пам'ятають свого минулого і, відповідно, у них немає макросвідомості того досконалого порядку, який підтримує душа, обираючи можливості для розвитку. Якщо ти не пам'ятаєш своєї макрокосмічної єдності з усім, тобі буде потрібна мікро-сила для полегшення страху перед самотністю і слабкістю. Мікро-людина поводить жорстоко та егоїстично з іншими людьми для того, щоб посилити відчуття влади, самодостатності та впевненості у собі.

— Гарзд, Ліє, — сказав я, — сподіваюся, що ці страхіття мене чомусь навчили. Чи можна тепер побачити приємні моменти зі своїх минулих життів?

— Звісно, - відповіла Лія, - тобі вже немає потреби звертатися за допомогою до СІ. Ми відкрили шлях до минулого. Надалі ти зможеш згадати фрагменти багатьох інших своїх минулих життів, увійшовши до стану глибокої медитації. А зараз розслабся в кріслі, і я допоможу тобі почати практикувати ретропізнання.

Я послухався її поради, і її розум допоміг мені розслабитися і звільнитися від усіх розумових мікро-тривог. Невдовзі, з її допомогою, я знову відчув, що пливу крізь час повз віддалені спалахи інших своїх життів. Лія не хотіла, щоб ми розглядали їх докладно, тому ми продовжили свою подорож по могутній річці часу.

Незабаром я чітко сфокусувався на житті, яке пройшло на теплому острові Тихого океану. Я жив спокійно та мирно у нечисленній полінезійській громаді. Там пройшло моє дитинство, там я виріс і став дорослим чоловіком. Я одружився з прекрасною темноволосою дівчиною, в якій відразу ж впізнав Керол, хоча виглядала вона зовсім не так, як у 2150-му році. У нас народилося кілька дітей, з яких двоє були дуже схожі на Ніла та Джин.

Життя на тихоокеанському острові будувалося на принципах співробітництва та кохання. Нашу громаду очолювала дуже мудра і терпляча людина, яка, здавалося, могла вирішувати проблеми, коли вони перебували ще в зародковому стані. До того часу, як я досяг середнього віку, він був дуже старий, проте я впізнав у ньому душу Рани. Після його смерті мені запропонували стати головою громади, і я прожив багато щасливих літ до приходу білошкірих торговців.

Я був уже старим, коли на наш острів припливли величезні судна з жорстокими і жадібними білими людьми на борту. Я намагався попередити своїх людей про агресію, яка, як я відчував, переповнювала цих незнайомців, але острів'яни, як цікаві діти, не могли встояти перед дивною привабливістю цих істот.

Проте захоплення білими людьми тривало недовго: відпливаючи, вони почали забирати із собою наших молодих чоловіків та жінок. Настав день, коли, побачивши вдалині білі вітрила, що наближалися до острова, ми всі намагалися сховатися. Але наш острів був маленьким, а білі люди почали висилати загони на пошуки тих, хто ховався. Тоді я вирішив організувати втечу на інший острів, але нас спіймали, а мене, як зачинщика, стратили.

За цим життям було дуже приємне перебування на найвищих рівнях астрального плану, де я зустрівся з усіма своїми старими друзями і на короткий час з'єднався з Лією. Ми разом планували нові втілення, завдяки яким змогли б продовжувати боротьбу з тими мікро-бажаннями, які ще розділяли нас. Лія першою покинула нас і втілилася чоловіком із британської знаті кінця XVII-го століття. За нею і я залишив свій астральний притулок, і моя душа втілилася в північноамериканського індіанця, який жив на початку XIX століття.

У тому житті я присвятив себе філософії та цілительству і став шанованим шаманом. Постарівши, я більшу частину часу вчив дітей жити в коханні і з вдячністю приймати весь негативний та позитивний життєвий досвід. Незважаючи на те, що моє вчення зустріло опір більш войовничих членів племені, ніхто відкрито мені не перечив, тому що моя репутація цілителя була дуже сильною. Я переконаний, що тоді міг би повністю змінити життя свого народу, якби не завадили білі завойовники. Одного разу, коли майже всі чоловіки пішли на полювання, до нашого поселення увірвалися солдати, які вбивали всіх, хто попався їм під руку, не шкодуючи ні жінок, ні дітей, ні старих. Я загинув, захищаючи своїх учнів (у деяких із них та частина мене, яка була «стороннім спостерігачем», впізнала членів моєї Альфи у 2150-му році)

Коли моя свідомість знову повернулася до кімнати СІ, я запитав у Лії, чому я мав перенести стільки трагедій і розчарувань. Вона трохи подумала, а потім відповіла на запитання.

— З тих семи життів, які ти зараз побачив, Джоне, - запитала вона, - який найважливіший урок ти виніс?

— Точно не скажу, Ліє, - відповів я. — Рано чи пізно всі мої надії та добрі починання щось руйнувало, і я вмирав розчарованим та незадоволеним.

— Лише твоє мікро-я було розчароване й незадоволене, — підказала Лія, — і тільки твої мікронадії та мікропочинання не знаходили втілення в реальності. Іншими словами, погане насіння, посаджене тобою, принесло врожай розчарувань і горя, а насіння хороше і здорове принесло тобі відчуття щастя і задоволення.

— Але в останніх двох життях я помер, захищаючи інших, — запротестував я.

— Не в цьому річ, - відповіла Лія. — Твоє розчарування було спричинене мікроопором. Ти відчував, що те, що відбувається з твоїм народом, є поганим і несправедливим. Ти відмовився прийняти це як досвід, необхідний для подальшого зростання, який давався в потрібний час у потрібному місці і який свідомо вибрала кожна душа, з якою це сталося.

— Ти хочеш сказати, що я мав вітати вбивство своїх одноплемінників у цих життях? - Запитав я.

— Тільки розвивши в собі макросвідомість, ти зміг би прийняти мікро-жорстокість, хіть і жадібність з розумінням і любов'ю.

— Але шляхетна людина має боротися з несправедливістю, — наполягав я.

— У мікроперспективі, — пояснила Лія, — побачивши несправедливість, ти маєш з нею боротися. Але в макроперспективі несправедливості не існує. З нами відбувається лише те, що ми самі собі створили. То чому ж ти чинив опір, з чим ти боровся?

— Думаю, з уроками, які я вибрав для свого розвитку, — відповів я.

— Правильно, — усміхнулася вона. — У Макро-перспективі космічної єдності ми бачимо, що будь-який опір обертається проти нас. Ми розуміємо, що нам доведеться прийняти наслідки своїх власних думок та дій як позитивних, так і негативних. Тільки людині, що дивиться на світ з мікропозиції, здається, що існує ще якась несправедливість чи якийсь ворог, крім неї самої.

— Людині знадобиться не одне життя для того, щоб це зрозуміти, — сказав я.

— Так, для людини це складно, — погодилася вона, — але в нашому розпорядженні необмежену кількість життів. На відміну від мікро-релігії, ми не вважаємо, що є якесь вічне пекло, де нас карають за наші нескінченні помилки. Це справді було б дуже несправедливо.

— Мені здається, — сказав я, — що поки я не контактую з іншими мікро-людьми, я не маю проблем.

— Окрім нудьги, — кивнула Лія. — Але коли ти уникаєш інших, ти повільно вчишся, бо не бачиш своїх власних вад.

— Що ти хочеш цим сказати? - Запитав я.

— Тільки те, що ти почуваєшся незручно і невпевнено з іншими людьми, коли не знаєш, як поводитися з ними, тобто коли вважаєш, що вони становлять загрозу для тебе. Наприклад, якби в двох своїх останніх життях тобі вдалося перемогти ворогів або забрати одноплемінників у безпечні місця, ти був би задоволений собою. Але це мікрозадоволення тільки віддалило б момент, коли ти неминуче мав би отримати необхідний життєвий урок і продовжити свій розвиток.

— Тобто якби це не сталося в одному житті, то обов'язково чекало б мене в наступному, — думав я.

— У цьому житті, Джоне, тобі не подобається бачити, як з людьми погано поводяться і змушують їх страждати. Еволюціонуючи далі, ти зрозумієш, що те, чого люди бояться або що ненавидять в інших, — це лише їхнє власне негативне минуле. Ти, наприклад, у своїх минулих життях жорстоко ставився до рабів, а в цьому житті не терпиш жорстокості в інших людях, — пояснила Лія.

— Ти хочеш сказати, що ми почуваємося незручно з іншими, боїмося чи ненавидимо їх лише тому, що бачимо в них своє власне минуле «я».

Лія поцілувала мене і сказала:

— Ти дуже швидко навчаєшся, Джоне.

— Ну, — пробурчав я, — якби ти дивилася на все це в Макро-перспективі, то була б щасливою, навіть якби я був найнездарнішим учнем у світі.

Лія дзвінко засміялася і визнала:

— Ти маєш рацію, Джоне. Я підтримую макроперспективу лише протягом коротких проміжків часу. Але я пам'ятаю про ці моменти, і це допомагає мені боротися з мікроперспективою, яка може наповнити мене стражданням та нещастям.

— Значить, — зробив я висновок, — основна різниця між мікро- і макролюдиною — це здатність до ретропізнання, або здатність пам'ятати своє минуле.

— Правильно, - відповіла Лія, - ми страждаємо від страху, розчарувань і неповноцінності лише настільки, наскільки забули про своє минуле. Добровільна амнезія завжди є наслідком наших відчайдушних спроб віддалити уроки-випробування, які нам не вдалося пройти в минулому.

— Отже, єдиний вихід — пам'ятати, — сказав я.

— А коли ми пам'ятатимемо про все, в тому числі про ілюзорність своєї відокремленості, — пообіцяла Лія, — ми розвинемо в собі повну макросвідомість.

— Отже, згідно з Макро-філософією, вчитися — це просто згадувати, — підбив я підсумок.

— Так і є, - відповіла Лія, - але тільки в макро-, а не в мікро-перспективі. За сьогоднішній день ти дуже багато всього згадав. Тепер тобі час повертатися до своєї Альфи.

— Коли ми знову побачимось? - Запитав я.

Лія посміхнулася, в очах блиснули іскорки, і вона сказала:

— Ми знову побачимось, коли будемо готові до цього.

На цей раз мені було легше прийняти таку відповідь. Я залишив Лію в центрі СІ і пішов назад до своєї Альфи. Спочатку я хотів скористатися тим же «метрОм», але ранній вечір був таким чудовим, що я вирішив пройтися. Крім того, прогулянка давала змогу спокійно обміркувати останні події.

Коли я прийшов до нашої Альфи, інші її члени вже закінчували вечеряти, тобто я пропустив Макро-танець та плавання. Вони тепло вітали мене без настирливої цікавості та розпитувань про те, що я робив. Я швидко вибрав собі страву і із задоволенням

послухав розповіді членів Альфа-групи про відвідани Мікроострова. Невдовзі я дізнався, що всі вони планували добровільно поїхати працювати на Мікроострів. Вони говорили про те, чого там можна буде навчитися і в якій тріаді чи на якому рівні усвідомлення найкраще набути того чи іншого досвіду.

Я розповів їм про свої сім минулих життів і про те, що впізнав їх у дітях, яких намагався навчати в одному зі своїх життів. Вони пам'ятали не тільки це, а й інші минулі життя, в яких ми знали одне одного, але тих втілень я ще не згадував. Я із захопленням слухав оповідання своїх товаришів про ті життя і про те, як їм вдалося розвинути в собі ретропізнання настільки, що вони вже бачили еволюційний сенс не лише своїх окремих інкарнацій, а й усієї їхньої послідовності.

Вони нагадали мені про криву макро-навчання, яка то піднімалася, то опускалася хвилеподібно, причому кожен пік і кожен спад були трохи вищі за попередні. Мікро-людина зі своїм обмеженим баченням часу не помічає цього накопичувального ефекту і тому часто падає духом і журиться про марність і безнадійність своїх зусиль.

Вся Альфа залишалася за столом, поки я їв, щоб скласти мені компанію, а після вечері кожен пішов до свого ОЕ-наставника.

Тут я хочу на якийсь час відволіктися і звернути увагу на те, що після кожного прийому їжі ми промивали роти якимось спеціальним водним розчином, який не тільки очищав зуби, а й захищав їх від гниття. У макро-суспільстві немає стоматологів, як і інших лікарів. Звільнення від дискомфорту частих хвороб і поступового розкладання тіла здалося мені одним із найбільших досягнень макро-суспільства. Думка про те, що люди тут помирають лише за власним бажанням, викликала в мене захват. Після того, як решта пішла, Керол сказала, що

сьогодні ввечері ми спілкуватимемося не з Раною, а з іншим наставником, Віктором. Поки ми йшли на одинадцятий поверх, де були кімнати для настанов, Керол пояснила, що вона бачиться з Раною лише раз на три-чотири дні. Зазвичай же в Особистій Еволюції їй допомагає Віктор, а іноді — й інші «Макро-радники», яких Керол ніколи не бачила раніше і рідко зустрічала потім.

Я не очікував, що Віктор буде таким величезним. Він був найвищим із усіх, кого я бачив у 2150-му році. При зрості 218 сантиметрів та вазі за 130 кілограмів Віктор виглядав дуже переконливо! У його туніці переважали відтінки яскраво-зеленого кольору зцілення. Він був чудово складений, і його фізична краса являла собою поєднання найкращих рис усіх членів Макро-суспільства, яких я досі бачив.

Я спитав його про вік і дізнався, що йому 71 рік, хоча на вигляд йому не можна було дати більше 30 років.

Першу частину нашої зустрічі Віктор приділив обговоренню проблеми Керол, пов'язаної з досягненням макроконтакту. Поки вони говорили, я звернув увагу на терпіння, гумор та доброту цього могутнього гіганта. Я зрозумів, чому його вважали добрим макро-радником, — з ним було дуже легко спілкуватися. Він умів знаходити правильні слова та приклади, щоб стимулювати ваш розум до активного пошуку нового розуміння.

Керол і Віктор обговорили різницю між бажанням (визначеним як радісне та спокійне прийняття того факту, що у твоєму житті відбувається те, чого ти найбільше хочеш) та тривогою (страхом, що те, чого ти найбільше хочеш, не станеться).

Потім я оголосив про своє рішення деякий час пожити на Мікро-острові, щоб подолати бар'єр свого мікро-минулого та продовжити свій рух уперед, до Макро-майбутнього. Віктор це

схвалив, але запропонував мені краще розвинути макроздібності, а вже потім вирушати на Мікро-острів працювати «людиною-джерелом» або наставником.

Ми обговорили, чи має Керол їхати зі мною, і вирішили, що її присутність допоможе мені розвинутись набагато швидше, ніж якщо я буду один. Сама Керол була в захваті від того, що я хотів узяти її із собою.

Коли ми йшли, я сказав Віктору, що, напевно, зустрічався з ним раніше. Він засміявся і відповів, що пам'ятає, як я, будучи італійським кардиналом-фанатиком, замучив його до смерті, але одразу ж запевнив мене, що ми зустрічалися і в інших життях за приємніших обставин.

Повернувшись до своєї Альфа-кімнати, ми з Керол викупалися, а потім розтяглися на нашому величезному ліжку.

Ми обговорили наш день, і я здивувався тому, що потрапив саме в такий час, де живе стільки моїх друзів і ворогів з минулого.

Керол запевнила мене, що це не випадковість. Потім вона пояснила, що всі душі подорожують групами, поперемінно змінюючись ролями, як актори у трупі, що гастролює. Вони грають безліч різних ролей у різних п'єсах та різних містах, доки не закінчиться їхній контракт. Дійові особи різні, а актори — одні й ті самі.

Я галантно заявив, що якби Керол завжди була моєю партнеркою по ролі, я підписав би контракт навічно. Вона розреготалася, а я згріб її в обійми.

Потім Керол попросила СІ дати нам макростимуляцію, і ми знову почали звільняти свій розум від усіх мікрохвиль, щоб прийняти макрокосмічну єдність всього суцього.

Я знову відчув себе могутньою річкою, що тече через початок і кінець буття і впадає в нескінченний макрокосмічний океан. Я летів уперед і вперед, але цього разу я відчував опір своєму руху. Замість того, щоб розтікатися великими потоками, моя течія слабшала, і це провокувало в мені напруження і тривогу. Я боровся із зростаючим опором, але чим більше зусиль я докладав, тим сильнішим був тиск, поки мій розум не звело від судомного болю. Зрештою я скрикнув, і макростимуляція зникла — разом із болем у моїй голові.

Я глянув на Керол і побачив, що її очі були заплющені, але обличчя зрошене сльозами. Тоді я зрозумів, що мої очі теж мокрі від сліз.

— Що сталося? - Запитав я. - Що було не так? Керол розплющила очі, подивилася на мене, потім, сумно і ніжно посміхнувшись, промовила:

— Вибач, що я не змогла тобі допомогти, Джоне. Нам знову завадила моє занепокоєння про Макро-контакт.

— Хтось мені, здається, казав, що всьому свій час. Не можна квапити річку, — пожартував я, щоб підняти їй настрій.

— Знати і робити це дві різні речі! — відповіла Керол і додала:
— Для того, щоб застосувати на практиці те, чого ми навчилися сьогодні вдень, ми маємо звільнитися від усіх мікро-бажань, за які чіпляємось для підтримки свого мікро-его.

Я похитав головою і сказав:

— Це звучить настільки нездійснено, що я дивуюся, як мені вдалося досягти хоча б одного Макро-контакту, не кажучи вже про два.

— Тоді ти міг менше втратити, ніж зараз, Джоне, і тобі треба було менше позбуватися, — пояснила Керол. — Зараз твої мікро-задоволення сильніші, і вони переважають те задоволення, яке тобі принесе Макро-контакт, а отже, і зменшують твоє бажання встановити його. Це, своєю чергою, збільшує твою тривогу!

— Нічого собі! - Простогнав я. — Чим більше щастя мені приносять союз з тобою і життя в макросуспільстві, тим менше мені хочеться все це втратити. А чим менше мені хочеться все це втратити, тим складніше встановити Макроконтакт. Але якщо у мене більше не буде макроконтків, я не розвину свого усвідомлення і все це втрачу!

Раптом ми сплелися в пристрасних обіймах, покриваючи один одного поцілунками і намагаючись подолати страх перед можливою розлукою. Я попросив Сі дати нам ще раз макростимуляцію, і незабаром кімната наповнилася поступово наростаючими вібраціями нот наших душ. Тепер ми могли сфокусувати свої уми і тіла на макрозануренні, яке не вимагало повної відмови від усього і вдячного прийняття всього суцього, як макроконткт. Можна було зосередитись на злитті наших двох бурхливих пульсуючих річок бажання в одну велику річку мирного союзу та задоволення, що нам цілком вдалося.

Коли ми тихо лежали поруч, відпочиваючи, я подумав про себе, що Макро-занурення, якого вдалося досягти нам з Керол, було настільки приємніше за будь-який фізичний союз, який я випробував за все своє життя, що я б ні за що від нього добровільно не відмовився.

Коли мені спала на думку ця ідея, я почув у своєму розумі голос Керол, який говорив:

— Але, Джоне, ти ж знаєш, що те, що приносить нам зараз задоволення, — лише тимчасово і триває не більше кількох хвилин, та хоч би й годин! Те ж, чого ми обидва прагнемо, - це нескінченна, неминуча радість повної макросвідомості. Наше занепокоєння про можливу втрату того, що у нас є зараз, лише заважає нашому розвитку.

Ми повинні постійно прагнути до того, щоб повністю насолоджуватися сьогоднішнім днем, не сподіваючись, що завтра на нас чекають ті самі приємні переживання і відчуття. Не відмовившись від безпеки першої сходинки, нога не зможе відчувати висоти та нової безпеки наступної сходинки. Я зітхнув:

— Я знаю, ти маєш рацію, Керол. Кожна маленька дівчинка розумом розуміє, що колись вона підросте і перестане грати у ляльки. Але їй все одно складно уявити собі, що колись це справді станеться.

— Це найприємніша частина всього процесу. Необов'язково відмовлятися від того, від чого тобі відмовлятися не хочеться. Просто те, від чого тобі хочеться відмовитись, і те, що тобі хочеться залишити, змінюється залежно від рівня, якого ти досяг. Наприклад, я знаю, що тобі більше не хочеться вступати в сексуальні стосунки з людьми, чиї душевні вібрації не дуже схожі на твою. Але ж це не тому, що тобі хтось сказав: треба від цього відмовитися! Це природний та неминучий розвиток твоєї душі. Тільки відмовившись від недорозвиненої частини свого «я», від мікровантажу, ми зможемо піднятися на наступний щабель розвитку.

Ми знову пристрасно поцілувалися, і в цьому поцілунку був присмак смутку. Потім я м'яко відсунув від себе Керол і деякий

час ми просто лежали, дивлячись один на одного. Зрештою я сказав:

— Керол, я не готовий відмовитися від тих почуттів, які відчуваю до тебе. Я хочу мати тебе і бути з тобою разом. Я розумію, що це не макро-, а мікро-почуття.

— Я відчуваю себе так само, — зізналася вона. — Я ще ніколи в цьому житті не відчувала таких сильних почуттів щодо іншої людини. Але це також дуже розвиває. Кожна любов готує нас до більш гострих відчуттів наступного кохання, яке чекає нас попереду, якщо ми лише досягнемо такого рівня розвитку, коли захочемо далі ризикувати і любити знову і знову до кінця своїх днів.

— Усього два життя тому ми разом жили на тихоокеанському острові і любили одне одного так само, як зараз, — згадав я.

— Ти думаєш про те, що якби ти не згадав це своє минуле життя, то твої почуття до мене не були б такими сильними?

— Так, — сказав я, — але я дуже радий, що я згадав тебе, бо те життя було найщасливішим з усіх, незважаючи на трагічний кінець.

— О Джоне, — сказала вона, — я дуже сильно тебе кохаю, але я пам'ятаю життя багато років тому, коли я любила свою близнюкову душу, і я знаю, що колись з'єднаюся з нею знову, так само, як ти коли-небудь воз'єднаєшся з Лією.

Я трохи подумав і посміхнувся:

— Ти, як завжди, маєш рацію. Коли я з Лією, я відчуваю, що вона для мене є абсолютною досконалістю. Я знаю, що люблю її всіма фібрами душі, кожною думкою розуму та кожною

клітиною мого тіла. Але, Керол, я також знаю, що люблю тебе любов'ю такої ж сили, якщо не такої самої природи.

— Це та сама проблема, - відповіла Керол, - вирішивши яку ти зможеш досягти найвищих рівнів усвідомлення.

— Ти хочеш сказати, - відповів я, - що Лія вже вирішила цю проблему?

— Звичайно, — кивнула Керол, — її туніка не була б кольором морської хвилі, якби вона не відмовлялася багато разів від своїх мікробажань. Зрозуміло, здатність віддати тебе мені, щоб ти відчув Макро-занурення і Макро-контакт зі мною, а не з нею, свідчить про дуже високорозвинене усвідомлення та велику рівновагу.

Потім Керол знову припала до мене, і я поклав її у свої обійми.

— Лія пам'ятає, — продовжувала вона, — життя, прожите з тобою, яке ти ще не згадав. Коли вона вела тебе по сторінках твоїх «хронік Акаші», тобто записів твоїх минулих життів, було дуже важливо не показати тобі життя, в якому ви з нею жили разом.

— Чому ж? - здивувався я.

— А ти не розумієш, що, якби вона показала тобі лише щасливі моменти вашого злиття, ти не побачив би мікроперешкод, які тобі ще треба подолати?

— Наприклад, відмовитись від бажання бути з тобою?

— Так, - відповіла вона, - якби вона показала тобі тільки ті життя, де ви були з нею разом, ти б не згадав свого минулого

життя зі мною і не відчував цього непереборного бажання мати мене.

— Боже мій! - вигукнув я. — Отже, вона навмисне посилює моє бажання бути з тобою. Вона навмисно підлаштувала цю проблему.

— Точніше було б сказати, що ти навмисно створив цей урок для себе, щоб допомогти собі позбутися мікростосунків та бажань, — поправила Керол. — Лія знає, що, якщо вона не допоможе тобі вирішити цю проблему, ти не досягнеш третього рівня усвідомлення і ви ще принаймні одне життя житимете в розлуці. Вона пам'ятає радість Макро-занурення з тобою, зі своєю близнюковою душею. Проте вона вирішила відмовитися від цього заради того, щоб ти досяг вищої мети — союзу з нею та перебування в Макро-суспільстві до кінця цього життя.

— А якщо я не продемонструю третій рівень, — зітхнув я, — її жертва виявиться марною.

— Ні, Джоне, не марною. Заради зростання. Але не заради себе самої. Вона втратить лише кілька днів, тижнів чи місяців одного життя. Вона знає, що вона має ще багато часу або, переводячи з нашого синхронного часу на ваше лінійне, вона матиме ще багато часу. Крім того, кожен провал — це успіх, і я впевнена, що Лія не забуває про це.

Я кивнув:

— Навіть якщо я зазнаю поразки, вона зможе сприйняти її як те, що вона змогла так близько підвести мене до успіху. Я ж поки не досягну досить високого рівня усвідомлення, так і не зможу спокійно прийняти свою поразку, хоча розумом розумію, що саме так і слід.

— Давай перед сном ще раз проговоримо і цим ементально підтвердимо план нашого життєвого зростання, — запропонувала Керол.

— Добре, - погодився я. — Я розумію, що ми отримуємо те, чого ми найбільше внутрішньо бажаємо, тому вважаю за корисне конкретизувати наші наміри.

— По-перше, — почала Керол, — ми з радістю прийматимемо все, що відбувається, знаючи, що це наш власний досконалий витвір.

По-друге, кожен день свого життя ми проживатимемо вільно, ні за що не чіпляючись.

По-третє, ми використовуватимемо кожну можливість для зростання і намагатимемося засвоювати всі уроки, які нам пропонують.

По-четверте, ми житимемо у постійній радості нашої макрокосмічної єдності з усім суцям — або, у вашому розумінні часу, з усім, що було, є і буде.

Давай будемо, засинаючи, радісно і легко пам'ятати про ці наміри і цей шлях.

Засинаючи, я сподівався, що Керол краще, ніж мені, вдається переконати себе в тому, що ми маємо достатньо сил і розуміння, щоб вирішити нашу спільну проблему. Я хотів упоратися з перешкодою, але не хотів за це платити. Як не переконував себе, я не міг позбутися занепокоєння про те, що мені доведеться втратити Керол.

Зрештою, виснажений внутрішньою боротьбою, я заснув.

Розділ 11. Неда

Мене розбудив звук дверей, що грюкнули, коли Карл йшов на свої ранкові заняття. Було ще зовсім рано – без чверті вісім. Я лежав у ліжку, шкодуючи про те, що зі мною поряд немає Керол. Як шкода, що мені не під силу подолати ці 174 роки і перетягнути її сюди, до цієї кімнати!

Я посміхнувся, уявивши собі, який фурор справила б Керол, якби я привів її до студентського клубу. Її чудове тіло на зріст шість футів три дюйми, її обличчя неймовірної класичної краси, дивовижна життєрадісність і енергійність нарobili б багато галасу. Ото почалася б метушня! Я уявив, як наші мікро-люди пересваряться за можливість просто наблизитися до неї.

А як я почував би себе? Ну, подумав я, зі своєю мікроперспективою я, напевно, не захотів би ділити її ні з ким. Тож не дозволяв би їй навіть виходити з дому!

У результаті я дійшов висновку, що це навіть добре, що я не можу перемістити Керол у 1976-й рік. Люди сімдесятих не готові правильно її сприйняти, і поки я перебуваю в 1976 році, я теж, напевно, не готовий до її прибуття.

Ця остання думка навіяла на мене роздуми про те, що сталося б, якби ми з Керол поїхали на Мікро-острів. Зрозуміло, що жителі острова вже звикли бачити членів Макро-суспільства, але часто намагалися їх убити. Як би я поставився до того, що хтось намагається вбити Керол? Мені не довелося довго думати, щоби відповісти на це запитання. Я б бився і вбив іншу людину, якби це було необхідно для її захисту.

Чудово, подумав я, тепер я збираюся на Мікроострів, щоб, як середньовічний мандрівний лицар, шукач пригод, захищати життя і честь своєї дами серця.

Я похитав головою, здивувавшись своїй обмеженості. У всьому, що стосувалося Керол, я дозволяв собі опускатися до мікровідчуттів. Я вирішив, що сьогодні спробую використати свої макроздібності у спілкуванні з мікро-людьми і перевірю, чи зможу я вирішувати конфлікти краще, ніж у тій ситуації в супермаркеті. Було б непогано навчитися правильно поводитися з мікро-людьми, перш ніж я поїду на Мікро-острів. Зрештою, 1976-й рік – найкраще місце для таких тренувань!

За сніданком я вирішив, що, записавши всі останні події в щоденник, я вийду на вулицю, пошукаю конфліктних ситуацій та перевірю, чи зможу їх вирішити.

Через три години я сидів за столом у студентському кафе, де завжди було повно народу, і пив гарячий шоколад, намагаючись телепатично прочитати думки людей, які мене оточували.

Спочатку я розрізняв лише типові мікро-тривоги та занепокоєння з приводу іспитів наприкінці семестру, баскетбольного матчу що відбудеться сьогодні чи любовного побачення. Хтось переживав через грошові проблеми, хтось через свою непопулярність серед інших студентів. Останнє занепокоєння дуже часто мало сексуальний характер — зокрема, у групи хлопців, які сиділи за сусіднім столиком і тужно витріщалися на студенток, що проходили повз. Їхні презирливі зауваження щодо однієї з них змусили мене підняти очі і придивитися до об'єкту глузування.

Це була висока дівчина майже дистрофічної худорлявості. Пряме волосся невизначеного кольору спускалося на плечі неохайною масою. Обличчя з гострим хрящуватим носом було

чи не найвідразливішим з усіх дівочих облич, які я бачив. Довге безформне вбрання висіло на ній, як брезентовий мішок на швабрі.

Я на мить встановив контакт із її розумом, але одразу ж відключився. Ніколи ще я не відчував такої туги та гіркої безнадійності. Я потряс головою, щоб звільнитися від почуття огиди, яке ця дівчина в мене викликала, а потім знову глянув на неї.

Вона похмуро шукала очима вільний столик, де могла б усамітнитися. Але було майже опівдні і всі місця були зайняті. Хоча за моїм маленьким столиком цілком помістилася б ще одна людина. Я вирішив запросити негарну дівчину підсісти до мене. Я спрямував на неї сили свого розуму, бажаючи змусити її подивитися на мене. Вона глянула на мене, і я відповів їй усмішкою, жестом показуючи на вільне місце поряд із собою. Вона озирнулася, щоб переконатися, що я не звертаюсь до когось іншого, і відповіла мені здивованим, зворушливо невпевненим поглядом. Я надіслав їй потік теплих оптимістичних думок. Вираз її обличчя повільно змінився: я побачив у ньому слабкий, недовірливий промінь надії.

Коли дівчина підійшла до столу, я допоміг їй поставити тацю, на якій вона важко утримувала в рівновазі миску з супом і склянку молока. Вона пошепки подякувала, швидко вместилася і негайно взялася за свій суп, використовуючи миску як стіну, за яку можна сховатися.

Я продовжував бомбардувати її свідомість найніжнішими і заспокійливими думками, на які тільки був здатний.

Після п'яти хвилин напруженої боротьби з її розпачом та хронічною підозрілістю я почав брати гору. Дівчина вже почувала себе зі мною комфортніше і навіть крадькома

поглядала мені в обличчя. Тоді я вирішив спробувати заговорити.

— Я - Джон Лейк, - сказав я. — Пишу докторську з психології.

Дівчина зацьковано дивилася на мене. Я відчував, що вона не знає, що відповісти. Я посміхнувся найчарівнішою зі своїх усмішок і сказав:

— Думаю, ви не знаєте, як поставитися до того, що я заговорив з вами, — ми ж незнайомі. Просто мені здалося, що вам самотньо, а зі мною таке теж бувало.

Вона мовчки кивнула і втупилася в свою порожню миску.

Я проник у її розум глибше і виявив там величезне бажання мені відповісти, але в той же час анітрохи не менший страх бути відкинутим або здатися дурним. Два найпоширеніші страхи мікро-людини. Я продовжував випромінювати позитивну, довірчу енергію.

Мені було цікаво, як її звать, і я хотів, щоб вона сама мені представилася. Після недовгої внутрішньої боротьби вона здалася.

— Мене звать Неда Крикслі, — прошепотіла вона так тихо, що, якби я не прочитала ім'я телепатично, мені довелося б перепитати.

— Неда, - сказав я, - мені подобається ваше ім'я і ви самі. Сказавши це, я відчув, що з якоїсь причини мені справді подобається ця дівчина. Я зміг проникнути крізь непривабливу оболонку і встановити контакт із її душею, яка здалася мені дуже приємною. Не замислюючись, я простяг руку і взяв її худу кістляву долоню у свою.

Її обличчя знову набуло переляканого виразу, але я хотів, щоб вона прийняла цей жест як доказ доброти та щирої участі. Я відчув, як напруга в її руці і тілі повільно слабшає, і вирішив, що настав час зробити наступний крок.

— Розкажіть мені про себе, Недо, — попросив я. - Я хочу знати про вас усе. — Я відчув її здивування: чого це раптом я зацікавився її життям? — Бо ви мені подобаєтесь, — відповів я на цю невимовлену думку. — І я гадаю, що можу допомогти вам вирішити ваші проблеми.

— Звідки ви знаєте, що я маю проблеми, які ви можете допомогти вирішити? - Прошепотіла Неда.

— Ну, — відповів я, — кожен має свої проблеми, і одна з цілей мого життя — допомогти якомога більшій кількості людей позбутися проблем.

Вона думала цілу хвилину, а потім сказала:

— Дякую за те, що ви такі добрі до мене. Я ніколи ще не зустрічала таку людину, як ви. Не знаю чому, але я переконана, що я вам справді чимось подобаюся, і ви хочете мені допомогти. Я... Я дуже вам за це вдячна.

— У такому разі ви принесете мені задоволення, якщо дозволите пригостити вас десертом, — сказав я. - Як щодо морозива? Шоколадне чи полуничне?

Вона сором'язливо посміхнулася і не відповіла, проте я вловив її думку про те, яким смачним має бути полуничне морозиво.

— Добре, - сказав я. - Зроблю вам сюрприз. А ви постережіть моє місце.

Вставши з-за столу, я послав дівчині за прилавком з морозивом найсильніший мислеімпульс, на який був здатний, і доки я йшов до неї, вона вже готувала дві порції — шоколадне і полуничне. Я почекав, поки вона закінчить, подякував, що прочитала мої думки, і розплатився. Повертаючись, щоб йти до свого столика, я відзначив вираз обличчя морожениці і відчув її подив — як це вона прочитала мої думки?

Полуничне морозиво зробило Неду повністю розкутою, і вона почала розповідати мені про себе. Їй двадцять років, вона студентка гуманітарного факультету, але живе не в студентському містечку, а з матір'ю та вітчимою. Хоча вона не сказала про це ні слова, я прочитав у її думках, що Неда просто мріє втекти від деспотичної матусі, яка ненавидить дочку за її потворність, і грубого глузливого вітчима, який обожнює знущатися над її зовнішністю.

Неда не знала, що робитиме, закінчивши університет, і, хоча вчилася вона чудово, заняття були для неї справжньою мукою через її сором'язливість. Спеціалізувалася вона з англійської мови та літератури, читанням книг тікала від світу і вже сама пробувала писати.

Я уважно слухав про те, як Неді подобається писати розповіді, і помітив, що чим більше вона про це говорила, тим більше оживало її обличчя. Темні очі заблищали, голос здійнявся від шепоту до майже нормального звуку. Я прочитав у її думках, що я друга людина, якій вона розповіла про своє письменство. Першою була літня шкільна вчителька англійської, яка померла невдовзі після того, як Неда закінчила школу. Оскільки ця жінка похилого віку була єдиним другом Неди, дівчина дуже важко перенесла втрату.

Як я зрозумів, Неда повністю погодилася з думкою матері про те, що вона - потворна пляма, що отруює життя батьків. В результаті її переповнювала огида до себе та гостре почуття власної марності та неповноцінності. Не дивно, що Неда уникала спілкування з людьми, адже вона вірила, що така зовнішність відразу відштовхує всіх, хто її бачить.

І чим я міг їй допомогти? Щоночі я отримував доступ до всіх знань Макро-суспільства, що зберігаються в Службі інформації. А мої макроздібності? Як вони могли змінити життя Неди? Добре, подумав я. Почнемо з чого: що мені хотілося б зробити?

Я хочу, подумав я, допомогти їй розпочати нове життя, в якому вона навчилася б любити себе та навколишній світ. Але хіба мені не знадобилася б вся сила і мудрість Рани, щоб зробити таке диво? Потайки розглядаючи обличчя і тіло Неди, я сумнівався, що навіть макроздібностей десятого рівня усвідомлення вистачило б, щоб змінити її самооцінку. Але все ж таки вирішив спробувати.

Запитавши у Неди, чи вміє вона друкувати, і дізнавшись, що вона дуже хороша друкарка, я запропонував їй роботу: передруковувати матеріали нашої з Карлом дисертації. Коли вона зрештою повірила, що мені справді потрібна її допомога і що вона надасть мені величезну послугу, якщо погодиться на цю роботу, я вирішив зробити ще один рішучий крок.

— Неда, — сказав я, — я хочу, щоб ви переїхали з дому своєї матері в одне з помешкань будинку, в якому я живу; Так, — продовжив я перед тим, як вона встигла заперечити, — я знаю, що у вас не так багато грошей, але оскільки будинок, у якому ми живемо, належить нам з Карлом, то орендна плата може відніматися від вашої місячної зарплати. А оскільки ми з Карлом житимемо зовсім поруч з вами, ви зможете працювати не тільки друкаркою, а й лаборантом-дослідником.

Я говорив дуже швидко все, що спадало на думку, а потім зробив паузу, щоб подивитися на реакцію Неди. Я настільки щільно обклав її запевненнями та аргументами, що опір був зламаний. Я відчував, що вона вже сприймає добру і любовну енергію думок, які я посилав їй уже цілу годину. Щоправда, з іншого боку, яка людина, що знемагає в пеклі, відмовиться від запрошення до раю? І я сказав, що прямо зараз допоможу їй перебраться до нової квартири.

За п'ятнадцять хвилин ми на таксі приїхали до неї додому. Сім'я жила у двоповерховому неохайному будинку у замизганому районі. Я попросив таксиста почекати і пішов за Недою до будинку. Перед дверима вона завагалася, але я сам спокійно і впевнено відчинив двері і ввів її всередину. І моментально зрозумів, чому вона вагалася: з кухні вилетіла на нас стара карга найстрашнішого вигляду, який тільки можна уявити. Це була мати Неди. Вона почала кричати, лаючи Неду за запізнення і підозріло поглядаючи на мене.

Всі пояснення Неди перекривав пронизливий крик її матері, і я вирішив узяти розмову до своїх рук. Я велів дівчині піти до себе в кімнату і зібрати речі і навіть трохи підштовхнув її в потрібному напрямку. Потім я обірвав матусю на півслові і, вдавшись до ПК, підштовхнув її так що вона голосно плюхнулася на диван.

— Заспокойтесь, місіс Крикслі, — сказав я, — і вислухайте мене.

Вона сиділа з відкритим ротом і витріщеними очима, поки їй не вдалося вимовити:

— Ти штовхнув мене!

— Ви чудово знаєте, місіс Крикслі, - відповів я, - що я вас і пальцем не чіпав. Подивіться, де стою я, а де ви. Тепер прошу трохи уваги. Я запропонував вашій дочці роботу друкарки та лаборантки у мене та мого партнера. Ми займаємось психологічними дослідженнями в університеті. Я попросив Неду переїхати до квартири неподалік університету, щоб вона жила ближче до роботи. Першу зарплату я виплачу їй вперед, щоб вона змогла заплатити за квартиру та мала гроші на життя. У вас є до мене якісь питання?

Місіс Крикслі явно не звикла вислуховувати заперечення, тим більше висловлені таким рішучим тоном. Вона кілька разів відкрила і закрила рота, чимось нагадавши мені потворну камбалу, витягнуту з морського дна на берег. Я вирішив не послаблювати тиск, щоб вона не встигла перейти в контратаку.

— Зрозуміло, — вів я далі, — це звільнить вас від тягаря утримання дочки та оплати її освіти. Її зарплати вистачить на те, щоб оплатити курси, що залишилися в університеті.

Я вирішив йти до кінця. Оскільки ми з Карлом вклали свою спадщину в будинок, в якому жили, у нас було достатньо коштів, щоб задовольняти свої скромні потреби та здійснити мій проект з Недою без особливих труднощів.

Місіс Крикслі здивовано хитала головою. Все відбувалося надто швидко для її розуміння. «Невже справді можна сплавити цю потвору?» - думала вона. Я легко вловив її думки. Однак мені було неприємно читати в думках цієї жінки. Ніяка фізична потворність навіть зрівнятися не могла з її внутрішньою потворністю. Її голова була вируючим котлом злості, жадібності, ревнощів і ненависті. Я зі здриганням і огидою розірвав уявний зв'язок з нею.

Тут якраз у кімнату зайшла Неда з маленькою потертою валізкою в руках — у ній помістилося все її майно. Коли матуся почала кричати, що валіза їй сама потрібна, я швидко всунув їй двадцятидоларовий папірець «у відшкодування цього збитку». Поки вона жадібно розглядала купюру, я відібрав у Неди валізку і ми поспішили до таксі, яке чекало на нас.

Ми вийшли біля супермаркету (у іншого!), де накупили на сорок доларів різної їжі, а за півгодини я вже закладав її в холодильник у новому будинку Неди. Це була досить велика, добре мебльована квартира, що складалася зі спальні, вітальні та кухні. Неда у щасливому подиві блукала кімнатами, весь час повторюючи:

— Навіть не знаю, що й сказати, не знаю, як і дякувати вам. містер Лейк.

— Будь ласка, називай мене Джоном, — поправив я, розкладаючи продукти по полицях холодильника. — І запам'ятай, я живу всього поверхом вище, в 303-му. Це на випадок, якщо тобі щось знадобиться. Завтра в нас встановлять телефон, так що ти зможеш зателефонувати мені в будь-який момент.

Неда оговталася від першого подиву і запитала:

— Але коли й де я почну працювати?

— Завтра, — сказав я, — ти почнеш тут працювати у своїй квартирі. Сьогодні ввечері я зайду до тебе з портативною електричною друкарською машинкою. Вона залишиться в тебе і користуватися нею дуже легко.

Потім я вмовив її посидіти зі мною в її новій зручній вітальні. Наступні півгодини ми розмовляли. Почавши з письменницького

хобі Неди, я плавно перейшов до університету і переконував її закінчити всі розпочаті курси, бо відчував, що вона дивиться на свою нову роботу як на можливість кинути навчання. Весь час, поки я був з нею, я намагався постійно підтримувати потік позитивної життєстверджуючої енергії, яку я посилав їй телепатично. Коли я йшов, Неда сяяла від щастя, і обличчя її було вже не таким негарним.

Повернувшись до своєї квартири, я відчував потребу у відпочинку. Практичне застосування моїх нових здібностей забирало енергію, і мені було дуже приємно нарешті сісти. Перепочивши кілька хвилин, я оновив свій щоденник.

Коли Карл прийшов додому, я вручив йому щоденник і подався на кухню приготувати пару біфштексів.

Жаль, що я був позбавлений кулінарних зручностей 2150-го року!

Залишивши Неду одну, я що п'ятнадцять хвилин встановлював з нею уявний контакт, передаючи їй заряд люблячого розуміння і впевненості в собі. Це непогано працювало.

За вечерею ми з Карлом обговорювали мій проект, пов'язаний з Недою, і я попросив у нього допомоги. Він охоче погодився з тим, що ми повинні їй допомогти, і сказав, що буде радий більше не залежати від машинописного бюро університету. Я не став розкривати перед ним своїх намірів, які передбачали формування у Неди абсолютно нової самооцінки. Я вирішив познайомити Карла з Недою, а потім обговорити з ним подальші плани.

Близько восьмої години вечора ми з Карлом спустилися до Неди, взявши з собою друкарську машинку. Неда трохи сором'язливо привіталася, але досить жваво обговорила з

Карлом вимоги до друку наших матеріалів. Я дозволив йому говорити за нас обох, і майже через годину, коли ми йшли, я поздоровив себе з прогресом у вирішенні проблем Неди. Однак Карл повернув мене на землю.

«Так, Джоне, — сказав він, коли ми повернулися додому, — ти не жартував, коли сказав, що вона некрасива».

— Тобто вона на вас не справила враження? - Запитав я. Карл засміявся:

— Вразила, та ще й як! Слухай, Джоне. Вона може бути дуже хорошою людиною, але ти дивився на неї? Боже мій, це ходяче лихо!

— Гм, - сказав я. — Ти справді думаєш, що все так погано?

Карл похитав головою:

— Знаєш, якщо ти ходив з нею за продуктами і дава їй квартиру, то міг би заодно купити їй і пристойний одяг.

«Так, я знаю, Карл, — погодився я, — вона погано одягнена». Я хотів би знайти для неї щось краще, але я абсолютно не розбираюся в жіночій моді. Може якась із твоїх подруг допомогла б тобі вибрати щось більш пристойне, а ти б їй подарував?

— Ти хочеш, щоб я це зробив? — спитав Карл здивовано.

«Звичайно, — пояснив я, — чим більше позитивної чоловічої уваги вона отримує, тим швидше її ненависть до себе зміниться впевненістю».

«Але... але, Джоне, — пробурмотів Карл, — ти не можеш дати їй нового обличчя й фігури, тому обманювати її таким чином несправедливо».

«Я не обманюю її», — запевнив я. «Вона цінна і гідна людина, як би вона не виглядала, і я хочу їй довести, що принаймні ми з тобою так думаємо».

— Так, а що з усіма іншими? - Заперечив Карл. «Як ти допоможеш їй звикнути до того факту, що всі інші все ще будуть бачити в ній її старе потворне я?» Лише через це вона житиме з низькою самооцінкою до кінця своїх днів.

«Я думаю, що вона може стати фізично привабливою», — сказав я. «Зрештою, коли вона набере більше ваги, вона більше не виглядатиме такою худю!»

— Це так, - відповів Карл. «Ми її добре нагодуємо». Але навіть якщо вона набере вагу і стане пишнішою, де ти сховаєш цей ніс?

«Хм, — подумав я, — напевно, ти маєш рацію щодо носа». Думаю, маленька пластична операція їй не зашкодить. Ми можемо собі це дозволити, як ти думаєш?

Карл злякано подивився на мене:

— Так, хлопче, ти зовсім з глузду з'їхав! Звичайно, ми всі можемо собі це дозволити, Джоне, але ти розумієш, що говориш? Чи знаєш ти, скільки коштуватиме цей твій «проект»? Тож я тобі скажу: це коштуватиме нам цілу купу грошей!

«Я не зміг би використати ці гроші краще, Карле», — сказав я. «І крім того, якщо мені це вдасться, то через три місяці гроші мені більше не будуть потрібні».

— Але якщо не вийде, — пробурчав Карл, — то в тебе на банківському рахунку буде порожньо.

Песимізм Карла мене розсмішив.

— НЕ сумуй! - Сказав я. — Якщо мікро-людина може заробити мільйон своїм егоїзмом, то за допомогою макроздібностей я напевно зароблю мільйон безкорисливо.

— У тебе ще якісь проекти на думці? — спитав Карл саркастично.

— Не знаю точно, - сказав я, - можливо, варто спочатку подивитися, як здійсниться цей, перш ніж висувати інші ідеї.

— Оце в біса правильна думка, — полегшено зітхнув Карл.

Ми ще трохи поговорили про 2150-й рік; потім я сказав, що хочу раніше лягти спати, щоб якнайшвидше повернутися до СІ і поставити їй кілька питань — в основному про те, як мені краще здійснити те диво, яке я задумав.

Розділ 12. Стрибок із п'ятнадцятиметрової висоти

Я прокинувся від ніжного дотику теплих губ до моїх губ і від звуків наших душевних нот, які починали резонувати у мене в голові. Я охоче відповів на поцілунок Керол, і незабаром ми злилися в екстазі фізичної та ементальної близькості. Ця насолода все наростала, поки ми не відчули радість, що об'єднує Макро-занурення.

Коли ми тихо лежали, все ще переплітаючись в обіймах, я знову подумав про те, наскільки сексуальні стосунки з Керол відрізнялися від досвіду мого мікро-минулого. До зустрічі з Керол і Макро-занурення інтимна близькість не приносила мені нічого, крім почуття провини, страху чи просто незадоволеності. Мені було цікаво, чи досягав хтось макро-занурення до появи макро-суспільства.

— Всього кілька разів, — відповіла Керол на мою думку, — і майже завжди це відбувалося між близнюковими душами.

— Але оскільки близнюкові душі дуже рідко втілюються разом, — міркував я, — це чудово пояснює причину сексуальної незадоволеності мікролюдини.

— Сексуальні стосунки, в яких немає макрозанурення, приносять лише швидкоплинне задоволення, — пояснила Керол.

— Зачекай хвилинку, — сказав я, — але ж це означає, що переважна більшість сексуальних стосунків до появи Макро-суспільства не приносила людям задоволення.

— Так, звичайно, - кивнула Керол, - такі відносини зазвичай залишають у партнерів таємне бажання почати все наново, тому що їхнє справжнє бажання не задоволене.

— Тобто ти хочеш сказати, що ми не отримуємо задоволення від будь-якої сексуальної близькості, яка не закінчиться макрозануренням?

— Так і є, - підтвердила Керол. — Тепер ти можеш оцінити, наскільки самовіддано дівчата нашої Альфи погоджувалися на сексуальні стосунки з тобою.

— Вони знали, — сказав я, — що ноти наших душ настільки несхожі, що ми не зможемо досягти макрозанурення, але щоб допомогти мені це зрозуміти, вони були згодні на союз, який не приніс би їм задоволення.

— Однак, — зауважила Керол, — якщо ти самовіддано жертвуєш собою заради блага іншої людини, це не такий уже неприємний досвід.

Я похитав головою.

— Це пояснює, чому у мікро-людей секс викликає таке почуття провини, тривоги та розчарування. Вони завжди використовують секс для задоволення своїх егоїстичних потреб, тому не дивно, що це закінчується лише ефемерним задоволенням.

— Правильно, — відповіла Керол, — і навіть мікро-погляд про те, що секс священний, якщо його мета — лише відтворення потомства, теж невірний, тому що мікролюдина вважає дітей своєю власністю і використовує їх у егоїстичних цілях.

— Одна з яких — за допомогою дітей досягти безсмертя, — підхопив я.

— Так, - сказала Керол, усміхаючись, - століттями людина прагнула до досягнення так званого безсмертя - небесного раю, де він цілу вічність пурхатиме з хмари на хмару з арфою в руках і блаженною усмішкою на обличчі. Вона просто ще недостатньо еволюціонувала по м-М-континууму, щоб пам'ятати свої минулі життя, а людина, яка забула свої минулі життя, не може зрозуміти справжнє значення безсмертя, як сліпа від народження людина не може зрозуміти, що таке жовтий колір.

— Багато ваших релігій спотикалися на цьому, — продовжувала вона. — Будь-яка релігія, яка позбавляє людську душу її безсмертного минулого, не може переконливо проповідувати безсмертне майбутнє.

Подумавши над цим, я зробив висновок:

— І в цьому одна з найбільших проблем християнства.

— У тому числі, - погодилася Керол. — Будь-яка релігія, істини якої залежить від духівництва, — це мікрорелігія. Макро-людина пізнає істину, читаючи за допомогою ретропізнання вселенські «хроніки Акаші», в яких міститься повний звіт про все, що коли-небудь відбувалося.

— Ти хочеш сказати, — запитав я, — що, якщо у своїх особистих «хроніках Акаші» я не знайду якоїсь інформації, корисної для мого розвитку, її можна знайти у цих світових «хроніках»?

— Так, це як всесвітня СІ, де є відеозаписи всього, що відбувалося в нашому світі, — пояснила вона.

— Тоді людина вже не залежить від чужого тлумачення світу, — сказав я. — Навіщо сперечатися про те, що говорили і чого не говорили Лао-цзи, Гаутама чи Ісус, якщо можна звернутися до вселенських «хронік Акаші» та стати очевидцем будь-якої події з їхніх життів?

Керол кивнула:

— Абсолютно вірно. Ми вивчили таким чином життя всіх великих філософів світу,

— Боже мій, це просто розуму незбагненно! Ти можеш навчити мене це робити, Керол? Можливо, сьогодні? — спитав я, бажаючи якнайшвидше скористатися цим новим дивовижним джерелом знань.

— Все залежить від тебе, Джоне. Однак я маю попередити: хоча читання вселенських «хронік Акаші» — це чудовий спосіб навчання, він не допоможе тобі розвинути Макро-усвідомлення. Для цього потрібно черпати енергію з того ж джерела мудрості і любові, з якого її черпали всі великі світові макро-філософи — з Макрокосму, або Вселенського Розуму, — а потім застосовувати в повсякденному житті те, чого ти навчився при контакті з цим джерелом.

Я засмутився, почувши, що цей чудовий метод, до використання якого я хотів негайно приступити, не допоможе мені досягти моєї мети — третього рівня макросвідомості. З небажанням довелося погодитися, що я зможу приділити час цьому новому методу лише тоді, коли вирішу своє головне завдання.

Відчувши мою внутрішню боротьбу, Керол безмовно запевнила, що це мудрий вибір, після чого запросила мене прийняти з нею

освіжаючи ванну, а потім поснідати в компанії інших членів нашої Альфи.

Після сніданку Керол запропонувала мені скористатися СІ-терміналом, який був у нашій кімнаті, поки вона сходить до центру СІ. Я сказав, що краще я теж піду в центр і помилуюся дорогою прекрасним озером, деревами, квітами та чистим блакитним небом — чудовою природою цього незабрудненого світу.

— Я можу читати про ваш засмічений світ, — сказала вона, — а також бачити його у всій його похмурості у відеозаписах, але, тільки згадавши своє минуле життя в той період, я можу по-справжньому оцінити красу нашого світу.

— Ох так. Твоє найближче минуле життя було наприкінці ХХ століття, чи не так? Ти сказала, що померла в дев'яності роки, — згадав я.

— Так, — відповіла вона, — 1976 року я теж була аспірантом. Ми тоді всіляко боролися із злочинним забрудненням нашої планети. Однак, незважаючи на всенародні протести, зацікавлені сторони продовжували робити все по-своєму. І за десять років сімдесяті роки вже здавалися чи не ідеалом екологічної чистоти.

— Все ставало гіршим і гіршим, — сказав я, — і нічого не робилося для виправлення ситуації?

— Та ні, щось намагалися робити, - відповіла Керол, - але було вже надто пізно. Треба було змінювати систему загалом, а не лікувати окремі її частини. Потрібна була всесвітня співпраця, керована світовим урядом, але це суперечило мікро-філософії тодішньої мікро- людини. Для створення об'єднаного світового уряду потрібні макропогляд на життя і щира стурбованість

здоров'ям, безпекою і благополуччям всього людства. Мікро-людина не хотіла приносити жертви, абсолютно необхідні для досягнення цієї мети.

— Мабуть, — замислився я, — я дивлюся на світ у мікроперспективі, коли співчуваю стражданням, жалюгідному життю та болісній смерті мікролюдини. Я знаю, що тільки таким чином він міг дізнатися про наслідки своїх егоїстичних мікродій, але я шкодую про всі ці трагічні смерті,

— Мікро-людина мала померти для того, щоб народилася Макро-людина, — категорично заперечила Керол. — Смерть здається жажливою лише тоді, коли її виривають із контексту розвитку душі та накопичувального макроефекту.

Розмовляючи, ми вийшли з Гамма-корпусу та вирушили берегом озера до центру СІ. Раптом я зупинився і показав пальцем на фігуру посеред озера.

— Подивися, Керол! — сказав я здивовано. — Невже ця людина справді ходить поверхнею води?

— Так, - відповіла вона, - напевно, це восьмий чи дев'ятий рівень тренується у левітації.

— А чому не десятий? - Запитав я.

— Тому, — відповіла Керол, — що тим, хто досяг десятого рівня, вже не треба тренуватися.

Фігура людини була надто далеко від мене, щоб я міг добре розглянути левітацію, і незабаром вона зовсім зникла під водою.

— Хто б це не був, він, мабуть, утомився, — зробив я висновок.

— Можливо, - відповіла Керол, - а може, йому просто тепер захотілося поплавати. Чому б нам трохи не потренуватися? Адже ти теж можеш навчитися левітації.

З цими словами Керол піднялася на метр над землею і майже десять секунд висіла у повітрі, а потім знову м'яко приземлилася.

— Я й не знав, що в тебе так добре виходить, — сказав я. — Про що ти думаєш?

— Я просто уявляю, як парю в повітрі, — відповіла вона.

— Хм, — промимрив я, — думаю, я теж можу хоча б спробувати.

Я на мить підвівся в повітря, але майже відразу ж знову приземлився. Відчувши моє замішання, Керол сказала:

— Ти забув підвищити свої вібрації спогадом про Макро-контакт — про твою макрокосмічну єдність з усім, що існує.

Я послухався її поради і незабаром відчув радість спокою і бадьорості. Потім я уявив, як піднімаюсь на два метри над землею, і моментально піднявся в повітря. Я протримався у повітрі приблизно п'ять секунд, а потім мною опанувала втома і я почав повільно спускатися вниз, але десь на півметровій висоті знесилів і з гуркотом упав додолу.

Я був у захваті від свого неймовірного успіху. Тільки подумати — я, Джон Лейк, парю над землею! Ух ти!

Я вирішив, що можу піднятися і на десять метрів над землею чи навіть вище, але тоді мені доведеться одразу ж спуститися на

землю. Однак я втомився від своєї першої спроби і вирішив більше не пробувати, поки добре не відпочину.

— Слухай, якби я захотів, то міг би встановити світовий рекорд зі стрибків у висоту 1976 року, — зауважив я. - Ех, я б і на Олімпійських іграх переміг!

— Ти б встановив і новий світовий рекорд зі стрибків із жердиною, — відповіла Керол, — і тобі навіть не потрібна була б жердина! Але мікро-людина зазвичай лякається, якщо хтось може робити щось незвичайне, тому краще будьте обережними.

— Так, - сказав я, - а що відбувається, коли мікро-людина боїться? Я не хочу, щоб мене забрали до психіатричної лікарні або, чого доброго, почали використовувати для оборонних потреб!

Керол кивнула:

— У мікро-людини є схильність ненавидіти тих, хто змушує її почуватися нижче за них. Тому тим, хто ще недостатньо розвинув у собі макроздібності, небезпечно відвідувати мікроострів.

— До речі, про Мікроострів, — сказав я, — я хочу, щоб ми поїхали туди, як тільки ти відчуєш, що наших спільних Макроздібностей вистачить, щоб себе захистити.

— Добре, відповіла Керол, коли ми підійшли до моєї кімнати СІ, - я тобі скажу, коли відчую, що ми готові.

Потім вона ніжно стиснула мою руку, сказала, що ми побачимося за обідом, і пішла далі довгим коридором.

Зручно вмовившись у своїй улюбленій кімнаті з видом на озеро, я відразу почав ставити СІ питання про те, як мої Макроздібності можуть допомогти мікро-людині. СІ багато разів повторювала мені, що нікому не можна допомогти, поки він сам не захоче і не буде готовий прийняти цю допомогу. За її словами, тут теж треба мати бажання та віру.

Запитавши, як я можу допомогти Неді, я дізнався, що за допомогою ПК можна впливати на сім гормональних центрів тіла і, таким чином, робити зміни у фізичному образі людини.

Я провів весь ранок, вивчаючи як влаштовані системи залоз внутрішньої секреції, і отримав цілу купу порад щодо використання ПК для покращення зовнішності Неді. Спочатку все це здавалося неймовірно заплутаним і складним для розуміння, але СІ — чудове джерело інформації, яке має нескінченне терпіння. До полудня я повірив, що маю шанси зробити Неду красивішою.

Коли Керол приєдналася до мене, ми прийняли наші «поживні пігулки», запили їх водою, і пішли в зону відпочинку. По дорозі ми знову відпрацьовували ПК на камінчиках, а я заразом розповідав Керол про свої надії допомогти Неді у 1976-му році. Керол погодилася, що це хороше застосування моїм швидко розвиваючимся макроздібностям.

Якоїсь миті я зупинився із занесеною ногою: переді мною грілася на сонці двометрова змія. Керол, очевидно, її не побачила, бо продовжувала йти вперед. Я схопив її за руку і потяг до себе.

Вона здивовано подивилася на мене, потім, згадавши про те, що для мене тут багато нового, обнадійливо сказала:

— Все гаразд, Джоне. Я не боюся, бо змія не може завдати мені шкоди.

Керол взяла мене за руку, і я з небажанням підійшов слідом за нею ближче до змії, на хвості якої тепер виразно виднілися кільця-брязкальця. Я зупинився і сказав:

— Може, тебе, Керол, гримуча змія і не чіпатиме, бо ти не лякаєшся, а от я боюся її до смерті!

— Тоді залишайся тут, - запропонувала Керол, - а я тобі дещо покажу.

З цими словами вона підійшла до отруйної гадина, нахилилася, просунула під неї руки, спокійно підняла змію і пішла з нею до мене. У мене пересохло в роті, серце прискорено билось під впливом такої дози адреналіну, з якою важко справлялася нервова система. Змії завжди лякали мене, і та, яку Керол тримала в руках, не була винятком. Потім я почув зловісне тарактіння, побачив, як голова змії сіпнулася і прийняла атакуюче становище, а її очі дивилися на мене зі смертельною загрозою.

— Будь ласка, не піднось ближче, Керол, - запинаючись, промовив я і відступив на пару кроків.

Керол зупинилася і почала заспокійливо розмовляти з роздратованою змією, яку тримала в руках. На мій подив, через кілька секунд люте торохтіння припинилося, і я побачив, як тіло змії почало розслабляються. Дивлячись на диво, що відбувається переді мною, я раптом усвідомив, що з моменту, коли Керол підняла змію, я був переконаний, що їй нічого не загрожує, навіть коли небезпечний плазун був найбільш розгніваний. Я боявся лише за себе. Я відчував сором і збентеження.

— Я не звинувачую тебе за те, що тобі було страшно, — сказала Керол. - Очевидно, у твоїх минулих життях змії тобі завдавали страждань, мук, а може, навіть були причиною твоєї смерті. Страх, який ти тоді відчув, був настільки великий, що й досі лишився в тобі.

— Не можу в це повірити, — відповів я. — Скільки пам'ятаю себе, я завжди боявся змій. Очевидно, ця гадина відчула мій страх і відповіла на нього.

— Правильно, Джоне, — погодилася вона, — жодна тварина не стане нападати на людину, сповнену Макро-любові.

— Так, - визнав я, - Макро-людина не боїться, але я, мабуть, ще не дуже Макро в цій сфері. Що я можу зробити для того, щоб позбутися страху?

— Так як у тебе вже був Макроконтакт, тобі досить просто згадати його, і твій розум очиститься від страху. Ти ж не можеш боятися себе! - відповіла Керол.

Я сприйняв цю пораду скептично, і тільки з телепатичною допомогою Керол мені вдалося воскресити в пам'яті Макроконтакт. Потім ми підтримували сильний телепатичний зв'язок, щоб я міг зберігати Макро-контакт у пам'яті, і лише хвилин через сорок п'ять я зміг Нарешті підійти до змії, доторкнутися до неї і навіть потримати її в руках. Зрозуміло, що причиною таких складнощів були мої власні сумніви.

Ми поклали змію назад на залите сонцем місце та продовжили свій шлях. Я запитав у Керол, чивилікувався я, на її думку, від страху перед зміями. Вона засміялася і сказала, що не все так просто, але після такої вдалої боротьби з фобією мій страх значно зменшився. Якщо я регулярно з ним боротимуся, як ми

щойно робили, він поступово піде. Я зізнався, що ніколи не уявляв, що колись зможу тримати в руках живу отруйну змію, не відчуваючи страху. Потім я спитав Керол про інших диких тварин.

Вона сказала мені, що багато тварин практично вимерли під час забруднення планети та кризи перенаселення. Однак раннє макро-суспільство зробило все можливе для того, щоб врятувати якомога більше видів. Зараз земну фауну значною мірою відновлено, тому що людина перестала знищувати тварин і руйнувати їх ланцюги харчування. Я був радий почути, що вижили навіть такі великі котячі, як леопард, тигр та лев.

— Але що ви робитимете, якщо вони надто розмножаться? - Запитав я.

— Не хвилюйся, — сказала вона, — ми контролюємо екологічний баланс нашої планети. Ми не вбиваємо тварин, але підтримуємо природну рівновагу таким чином, що жоден вид не зможе довго розмножуватись у занадто великих кількостях.

— До речі, про перенаселення, - сказав я. — Знаєш, мене дуже дивує те, що під час наших прогулянок від центру до відпочинкових зон я не бачив інших людей, крім нас. Чому?

— Нам не треба збиратися натовпом, - відповіла Керол, - тому що ми не боїмося бути одні. З телепатією ми ніколи не буваємо самотні, і ми не маємо необхідності порушувати ментальне та фізичне усамітнення іншої людини без її згоди. Крім того, ти ще не бачив більшої частини нашої Дельти – лише територію нашого Гамма-корпусу.

— Це правда, — погодився я, — хоч у свій перший візит я пройшов по ваших садах і лісах, Лія була єдиною людиною, яку я там зустрів.

— Не забувай, — нагадала мені Керол, — що кожна Дельта має по 260 квадратних кілометрів житлової площі, більша частина якої зайнята лісопарками. Десять тисяч людей можуть жити в одній Дельті, не соромлячись один одного, звичайно, якщо вони ведуть Макро спосіб життя.

— Колись, — сказав я, — я маю обійти все озеро і оглянути інші Гамма-корпуси.

— Чому б не зараз? - Запропонувала Керол.

— Але, — засумнівався я, — якщо я правильно пам'ятаю, довжина озера вісім кілометрів за трикілометрової ширини, тому на нас чекає досить довга прогулянка — кілометрів двадцять п'ять від того місця, де ми зараз знаходимося. А я хотів сьогодні побачити Ніла та Джин.

— Ми встигнемо зробити і те, й інше, — відповіла Керол. — Ми просто пробіжимо більшу частину шляху, використовуючи енергію макроконтакту.

— Ти хочеш сказати, — запитав я, — що кожного разу, коли ми втомлюватимемося, ми згадуватимемо останній Макро-контакт і поповнюватимемо запаси своєї енергії, одночасно позбавляючись втоми?

— Щось таке, — кивнула вона. — Ми підтримуватимемо в пам'яті наш останній Макро-контакт, щоб дозволити нам, частково задіявши ПК, бігти швидко і легко. Уяви собі, що твоє тіло важить лише кілька кілограмів, а земне тяжіння стало раз на десять слабше.

Спочатку мені важко було повірити, що це можливо. Я почав бігти, докладючи багато зусиль, що виглядало дуже смішно,

але через якийсь час за допомогою телепатичного контакту я побачив, як Керол використовує свій розум. Потім завдяки тому ж телепатичному зв'язку, який допоміг мені подолати страх перед змією, я навчився бігати так, як бігла Лія в моє перше прибуття в 2150-й рік.

Для людини, якій завжди подобалося бігати, це відчуття польоту, коли ми мчали повітрям колосальними кроками, час від часу підстрибуючи від захоплення на п'ятнадцять метрів угору, було найвищим фізичним самовираженням. Наша швидкість змінювалася, коли ми пробігали повз цікаві для нас місця — такі, як інші Гамма-корпуси. Тоді ми сповільнювали крок, щоб озирнутися. І я побачив стільки людей, скільки ще ніколи не бачив у нашій Дельті.

Ми обійшли Гамма-корпуси. Спочатку бігли берегом озера, милуючись чудовими косами піщаних пляжів, де купалися і грілися на сонечку красиві оголені макро-люди. Вони телепатично вітали мене у світі 2150-го року. Ми пробігали повз сади і квітники; повз парки, розбиті позаду кожного Гамма-корпусу; повз величезні городи, що належали Гаммам.

І все одно людей скрізь було відносно небагато. Навіть довкола величезних Гамма-корпусів, у кожному з яких, як я знав, жило по тисячі людей, я бачив у кращому разі невеликі купки людей. Тільки у величезних зонах відпочинку (одна на дві Гамми, якщо я правильно зрозумів) народу було більше. Але навіть тут не було великих натовпів: у кожній зоні відпочинку людей по сто. Я був радий, що на планеті, яка мало не вмерла від перенаселення, Макролюдина відновила такий чудовий баланс. Але при цьому повністю відмовився від мікро-людського ідеалу — окремий будинок для кожної сім'ї.

Коли ми досягли адміністративного корпусу, розташованого за озером, я зазначив, що, пробігши не менше десяти кілометрів, зовсім не відчуваю втоми і перебуваю в бадьорому настрої.

Цю будівлю оточували стрункі ряди дерев, якими я мимоволі замилувався. Потім я побачив, як із центрального входу виходить найнижча людина з усіх, кого я досі зустрічав у 2150-му році. Вона була трохи вище метра вісімдесяти, а коли ми підійшли ближче, я помітив ознаки старіння. Рана виглядала на 45 років, а цій людині можна було дати і всі 55. Коли ми зупинилися перед ним, Керол взяла його за ліву руку і ніжно привітала.

Потім він звернувся до мене:

— Ласкаво просимо до Дельти 927. Я Х'юго, ваш Дельтар.

Він одразу мені сподобався, і мене не здивувало те, що Дельта обрала його своїм лідером, бо він випромінював приголомшливе тепло і спокійну силу.

— Дякую, - сказав я, - не можу висловити словами, наскільки я щасливий бути тут.

Керол розповіла Х'юго про нашу прогулянку навколо озера Дельти, а потім він відповів на моє невисловлене питання про його вік.

— Маю 197 років, — пояснив він. — Народився у Бразилії 1953 року. Так, я міг би виглядати молодшим, але я виріс у той час, коли люди ще старіли, і, оскільки я збираюся скоро еволюїти, я дозволив собі постаріти.

— Ви хочете сказати, що плануєте померти? — здивовано спитав я. Сі, пам'ятається, говорила мені, що коли члени

Макро-суспільства вирішують, що вони вже навчилися всього, чого могли, в цій інкарнації, вони розривають зв'язок між своїм астральним і фізичним тілами, в результаті чого останнє вмирає, а душа може вільно продовжувати свій розвиток за м-М-континуумом. Вони називають цей процес еволюходом.

Самогубство - це втеча від минулого; еволюхід (новий термін, утворений від слів «еволюція» та «відхід») — це стрибок у майбутнє.

— Так, я хочу приєднатися до своїх близнюкових душ в іншому вимірі, — відповів Хьюго. — Крім того, я зробив усе, що міг, у цьому житті, тож час рухатися далі.

Він засміявся, помітивши мої сумніви, і продовжив:

— Не варто хвилюватися, Джоне. Я не збираюся еволюїти прямо зараз. Насправді мого наступника виберуть лише за кілька місяців, а я, зрозуміло, не можу залишити вас, поки новий Дельтар не приступить до виконання своїх обов'язків.

Я сказав, що сподіваюся ще зустрітися з ним у цьому його житті. Потім ми з Керол знову рушили в дорогу.

Я помітив, що на іншому боці озера додалося людей, що купаються і загоряють. Керол пояснила, що пообідній час — найкращий для відпочинку на свіжому повітрі. Вона запитала, чи я не хочу прискорити біг, щоб Ніл і Джин не занудьгували без нас.

— Наскільки швидше ми можемо бігти? - Запитав я.

— Набагато швидше, - відповіла Керол, - просто думай про це легко і сильно.

Ми звернули з берега озера і вбігли в менш людний парк, розташований за Гамма-корпусами. Незабаром наш біг більше скидався на політ низько над землею. Я не знаю, якою була наша швидкість, але за дуже короткий час ми обігнули озеро і підлетіли до зони відпочинку третьої тріади. З того моменту, як ми почали прогулянку, минуло не більше години і, хоч уже помітно втомлений, я все-таки не почував себе виснаженим. Почекавши кілька хвилин, поки Ніл та Джин закінчать грати у футбол, ми знову вирішили зіграти в теніс. Цього разу домовилися, що у першому сеті не використовуватимемо ПК.

Без допомоги ПК ми з Джин виграли сет, зовсім трохи випередивши в рахунку пару. У наступних двох сетах, вже з використанням ПК, ми програли, але не з таким сильним відривом у рахунку, як учора. Я розвивався швидше, ніж сам очікував!

Закінчивши з тенісом, ми знову пішли плавати, після чого почалася цікава та дуже складна гра, схожа на тривимірні шахи. Грали у неї командами. Враховуючи мою недосвідченість, у цій грі ми з Керол грали проти обох дітей, і я знову вразився кмітливості цих семирічок. Вони розгромили нас три рази поспіль, але до останньої партії я второпав премудрості цієї гри, і ми з Керол навіть мало не перемогли.

Потім настав час повертатися в наші Гамми та Альфи для макротанців. Ми знову побігли, але цього разу поряд зі мною бігла Джин, а трохи попереду Керол - Ніл. Я ще ніколи не бачив, щоб діти так швидко бігали. Я впевнений, що ці семирічки могли б легко побити будь-який світовий рекорд у ХХ-му столітті. Перед входом до нашого Гамма-корпусу ми помахали один одному на прощання і розійшлися по своїх Альфах, які супроводжували телепатичні нагадування про те, чим ми збираємося займатися разом завтра.

Повернувшись до нашої Альфи, я вдруге виконував чудове динамічне поєднання балету, народного танцю та гімнастики, яке називалося Макро-танцем. Захоплююче музичне супроводження надавала нам Служба інформації через колонки, розташовані таким чином, що музика, здавалося, лилася звідусіль. Завдяки своїм телепатичним здібностям, що постійно розвиваються, я вже встигав за миттєвими змінами в діях інших танцюристів. Я вже не дивувався, що на моїх плечах раптом опинялася Джойс або Алан підкидав мене в повітря. Ми то утворювали живу піраміду, то раптово всі кидалися врозтіч. Маючи телепатичний зв'язок з іншими, я знав, який рух буде наступним, і був більш менш готовий пробувати те, що мені вперше здавалося абсолютно нездійсненними акробатичними трюками.

Якщо перший досвід Макро-танцю збентежив і я не вірив своїм власним очам, то тепер я вже не вважав Макро-здібності дивом, незважаючи на всю їхню дивовижність і незвичайність. Однак постійне звернення до ПК дало про себе знати, і через п'ятнадцять хвилин я вже дуже втопився і був вдячний всій Альфі за те, що з поваги до мене вони закінчили макро-тані раніше, ніж звичайно.

Незабаром я спокійно гойдався на поверхні води в басейні, із задоволенням дивлячись на енергійну метушню у воді решти 99 членів нашої Бети. Я не сумнівався, що перед моїм поглядом постали найбільші атлети, яких породжував рід людський. Я був упевнений, що мої товариші досягли вершин фізичної спритності, грації та надлюдської витривалості. Декілька пар безтурботно займалися любов'ю, погойдуючись на хвилях, що повторюють рух їх сполучених тіл. Керол пірнула під воду, і незабаром я відчув, як її вологі груди ковзнули по моєму животу. Потім вона обняла мене ногами, і ми злилися у радісному екстазі. Оцінивши розкату радість вільного і відкритого

вираження любові, я взяв собі на замітку, що треба було б вибачитись перед Карлом і Сінді.

Перед тим, як ми вийшли з басейну, наш Бетар Лео організував щось на кшталт балету у воді — незрівнянну гру, за якою було дуже цікаво спостерігати.

Я поклявся собі, що завтра обов'язково в ній візьму участь.

Після вечері я слухав дивовижні співи моєї Альфи і виявив, що у Ненсі і Стіва — голоси, яким позаздрили б великі оперні співаки ХХ століття. Щоб почути музичний супровід, треба було просто попросити Сі поставити потрібний запис: А в Сі зберігалися записи всіх можливих музичних творів! Керол пояснила, що вони співають після вечері практично щодня і тільки через моє прибуття та наші довгі розмови я досі цього не чув.

Я міг би слухати їхній спів всю ніч і навіть відчув, що за допомогою телепатії можу іноді підспівувати. Однак настав момент, коли Алан сказав, що настав час зустрітись з наставниками, і я вирушив на зустріч з Раною. Я був дуже радий, що сьогодні ввечері ми зустрічаємося саме з нею, бо сподівався, що її макро-сила допоможе мені встановити третій макроконттакт.

Рана миттєво вловила мій намір або, можливо, передбачила його, бо відразу ж запитала, яким чином, на мою думку, вона може сприяти моєму макроконттакту.

— Ну, я... я не знаю, — відповів я, здивований її запитанням, — зрештою, ти на десятому рівні, якщо хтось знає, як мені можна допомогти, це ти.

— Так, - відповіла Рана, - але в минулу зустріч я сказала тобі, що все визначають бажання і віра. Ніхто не допоможе тобі їх знайти.

— Зрозуміло, - визнав я, - але я думав, що, якби я зміг встановити сильний телепатичний зв'язок з тобою, мені було б легше досягти ще одного Макро-контакту.

Рана похитала головою.

— У нас це не вийде, бо наші душевні ноти надто різні. А ось у вас з Лією може вийти, якщо ти зумієш повністю перемогти свій опір. Але, знову-таки, для цього тобі потрібні бажання та віра. Навіть за телепатичного зв'язку з Лією у тебе може не вийти Макро-контакт, якщо твої бажання і віра недостатньо сильні. Більше того, в цьому випадку ти можеш також перешкодити встановити Макро-контакт своєї близнюкової душі. Зрозуміло, оскільки Лія використовує свої макроздібності, щоб підтримувати твоє переміщення в просторі-часі, вона взагалі весь цей час не могла встановити макроконттакт.

Читаючи мої думки, Рана сказала:

— Ні, Джоне, легшого шляху не існує. Принаймні я про це не знаю. Адже я витратила багато життів у пошуках легких шляхів, замість того, щоб взяти на себе відповідальність за своє особисте духовне зростання...

Я не пам'ятаю, як пройшла решта зустрічі з Раною. Я був не на жарт розчарований і стривожений.

Пізніше ввечері, перед самим сном, мені спало на думку про те, що відтоді, як Рана сказала, що не зможе мені допомогти так, як я хотів, я блукаю в тумані зневіри. Прочитавши цю думку, Керол

сказала щось про те, що зневіра - результат придушення своїх почуттів:

Я не уважно її слухав, бо мій розум знову зайнявся вирішенням, як мені здавалося, нерозв'язного завдання — досягнення третього рівня лише за три місяці.

Мені знову не вдався Макро-контакт, і це настільки засмутило мене, що слідом за цим не вийшло й Макрозанурення.

Я довго лежав без сну, думаючи про свої невдачі і про завдання, що стояло переді мною.

Розділ 13. Проколи

Я вже майже два місяці нічого не записував у щоденник. За цей час у моєму житті сталося стільки невдач і провалів, скільки не було за всі попередні роки разом узяті. Я хотів би сказати, що я не мав часу все це записувати, але це правда лише частково. Насправді мені хотілося писати лише про свої успіхи, а не про провали. Але, на жаль, совість не дозволяє мені писати про одне, не згадуючи про інше. Зрештою, все та ж совість і змусила мене продовжити свій щоденник. Хоча в мене залишився місяць, щоб продемонструвати третій рівень розвитку усвідомлення, мені не завадить озирнутися назад і проаналізувати все, що сталося за останні два місяці.

Мої проблеми викликані тим, що я, як і всі інші, відмовлявся прийняти макрокосмічну істину про те, що будь-який провал веде до успіху, а будь-який успіх до наступного провалу, тобто до наступного життєвого уроку. Почну з успіху, який перетворився на провал.

Це стосується моїх стосунків з Недою та мого бажання змінити її життя — перетворити її з ніким не любимої потвори хоча б на просто симпатичну дівчину.

Я попросив Карла залучити в консультанти одну з його подружок і купити Неді новий одяг, а сам завантажив її роботою з передруку наших наукових матеріалів. Одночасно я працював над її зовнішністю, задіявши свої макроздібності телепатії та ПК.

Я продовжував засипати дівчину позитивними, люблячими думками, які допомагали їй почуватися щасливою і з оптимізмом дивитись у майбутнє. Фактично в перший місяць знайомства з Недою я цілими днями ментально фокусувався на ній, не тільки посилаючи їй позитивні життєствердні думки, а й

підказуючи, що їй потрібно їсти і які вправи виконувати. Я був рішуче налаштований змінити її зовнішній вигляд якнайшвидше, але знав, що психокінезу — сили, за допомогою якої здійснюється будь-яке зцілення, — буде в цьому випадку недостатньо.

Однак я був приємно здивований тим, наскільки могутні сили ПК, якщо направляти їх на потрібні залози та нервові центри тіла. У 2150-му році я регулярно приділяв час вивченню принципів чудодійного ементального лікування та розвитку, відкритих макровченими.

Я дізнався, що розум і почуття керують фізичним розвитком тіла та відповідальні за всі зміни, які в ньому відбуваються. СІ пояснила, що це автоматичний рефлекторний процес, який називається «клітинною реакцією»; кожна клітина нашого ества старанно відіграє роль, яку відводять їй наш розум і емоції.

Скориставшись новою інформацією, отриманою від СІ, я зосередив сили свого ПК, що швидко зростали, а також розуму і емоцій, на зміні фізичного вигляду Неди і одночасно — на стимуляції позитивної клітинної реакції, що створювало іншу красу, внутрішню.

Спочатку я дуже повільно просувався вперед, через що почав падати духом і сумніватися в тому, чи вистачить трьох місяців, щоб зробити глибокі зміни у зовнішності Неди. Але до кінця четвертого тижня я розвинув у собі макроздібність ясновидіння і почав бачити не тільки її ауру, але і всі сім центрів внутрішньої секреції і навіть нервові сплетіння її тіла. Тепер я виразно бачив, куди я маю направити силу свого ПК. Відразу ж видно було мені й результати цих зусиль. Після цього прогрес став настільки очевидним, що Карл невпинно хитав головою і щось про себе бурмотів. До кінця п'ятого тижня фізичне перетворення Неди було закінчено.

Вона стала вищою зростом на два дюйми і погладшала на 45 фунтів. Я, як скульптор, створив її нове чуттєве, «виточене» жіноче тіло, взявши за образ найкраще в тілах Лії, Керол та Діани з моєї Альфи. Мій успіх був вищий за розуміння Карла. Через кілька днів після того, як я закінчив роботу над зміною зовнішності Неді, він у черговий раз довго просидів у неї в гостях, а після повернення сказав, що нам треба поговорити.

— Я більше не сумніваюся в твоїх неймовірних макроздібностях і в існуванні макро-суспільства 2150-го року, але ти розумієш, що ти зробив з Недою?

— Що ти маєш на увазі? — спитав я. — Ти знаєш, що я з нею зробив. Я перетворив її фізичну та психологічну ущербність на торжество краси та душевного спокою.

— Щодо її фізичного вигляду, — відповів Карл, — то тут заперечень немає. Боже мій, я ніколи не зможу зрозуміти, як тобі вдалося настільки змінити її обличчя, ніс і все інше, що вони стали такими привабливими і витонченими. На неї просто любо-дорого дивитися. Я не можу від неї очей відірвати!

Уловивши його думку, я вставив:

— Але тобі не подобається її психологічна трансформація.

Карл довго буравив мене випробуваючим поглядом, а потім сказав:

— Я не розумію тебе, Джоне. Невже ти не бачиш, що вона не тільки фізично, а й ментально — твій витвір? Вона думає тільки про те, про що ти хочеш, щоб вона думала, а ти дозволяєш їй не дуже широкий діапазон думок. Наприклад, відмовляєш їй у

праві сумніватися у майбутньому чи навіть турбуватися про нього.

— Чекай, Карле, — перебив я, — що поганого в тому, що я допомагаю їй бути впевненою у своєму майбутньому?

— Чорт тебе забирай, Джоне! - Вибухнув він. — Вона ж не лялька, хоч ти, як я бачу, вважаєш себе ляльководом. Вона має право сама розвинути в собі свою силу, роблячи свої власні помилки.

Ти схожий на батька-власника, який не дозволяє дитині чинити неправильно, щоб не почуватися незручно. І що в результаті? Ти знаєш так само добре, як і я, що відбувається, коли дитині не дозволяють самій впоратися з проблемами цього мікросвіту. Вона стає повністю залежною від батьків і у неї виробляється занижена самооцінка. Господи, Джоне! Після стількох місяців, витрачених на дослідження, ми знаємо це як ніхто інший! Ти врятував її, звільнив від одних огидних, мерзенних батьківських кайданів, але тут же закував до інших, тільки тепер ти сам граєш роль батька!

Спочатку мене образило і розлютило те, що Карл не оцінив моєї величезної безкорисливої допомоги Неді. Я послав їй телепатичну команду прийти до нашої квартири і допомогти спростувати Карлові звинувачення. До цього часу я перебував у такому нерозривному зв'язку з розумом Неді, що не сумнівався: вона скоро буде в нас. Моїм єдиним розчаруванням було те, що я зовсім не зміг розвинути в Неді макроздібності. Хоча вона отримувала мої телепатичні послання, але не розуміла, що вони приходять від мене, і тому справжній телепатичний зв'язок між нами був неможливим.

В очікуванні Неді я намагався якомога об'єктивніше проаналізувати звинувачення, висунуте Карлом. Я подумав, що,

можливо, я занадто далеко зайшов у своєму бажанні вберегти Неду від нещастя, але я точно не поведився з нею, як з лялькою. Карл надто драматизував і згущував фарби. Особливо після того, що я для Неди зробив. Я вирішив нагадати Карлу про інші мої самовіддані Макро-діяння.

— Карле, - сказав я, - минулого тижня я пішов у нашу університетську лікарню і вдало застосував цілющі сили свого ПК на двох безнадійних ракових хворих. Не знаючи про мої зусилля, вони лягли на операцію просто тому, що воліли швидко померти під ножом хірурга, а не повільно згасати від раку. І - здогадайся, що сталося! Хірурги не знайшли пухлин! Щоправда, деякі медики-скептики припускають, що були неправильно поставлені діагнози, тому що не можна повністю вилікуватися від цього раку так швидко.

Карл повільно похитав головою і втомлено посміхнувся.

— Ти намагаєшся переконати мене, що робиш людям тільки добро. Ти вважаєш, що немає жодної хвороби, яку не можна вилікувати твоїми макроздібностями.

— Ти маєш рацію, Карле, — сказав я, — я пройшовся по палатах цієї лікарні і вилікував десятки найскладніших пацієнтів. Не далі як учора ввечері я всього за кілька хвилин зцілив людину з важкими вогнепальними пораненнями: зачеплені були легеня та нирка. Коли я його побачив, він помирав, чекаючи на операцію. Я майже повністю вилікував діабет, туберкульоз, артрит, пневмонію, епілепсію, ваду серця, розсіяний склероз, сифіліс, церебральний параліч, ниркову недостатність, вже не кажучи про переломи...

— Гаразд, гаразд, — перебив мене Карл, — я вірю тобі, але Неда вже стоїть біля наших дверей, і я думаю, треба її впустити.

Карл відчинив двері і запросив Неду увійти. Потім він запитав, чи вона не прийшла за черговою порцією матеріалів для передруку.

— Та ні, - відповіла вона, - у мене ще багато. Ти ж забігаєш до мене з матеріалами майже щогодини, тож мені вистачить роботи до кінця тижня.

— Так, — засміявся я, — здається, у старовини Карла останнім часом з'явилася пристрасть... — я зробив паузу, а потім хитро закінчив: — ...до друкованого слова.

Карл зніжковів:

— Ти ж знаєш, що в нас накопичився цілий стос непередрукованих матеріалів і послуги власної друкарки були якраз до речі.

Я знову засміявся:

— Я помітив, як тебе переповнює задоволення з цього приводу; маю зізнатися, я рідко бачив тебе таким щасливим, як останні кілька днів.

— Так, але я... це саме... — почав Карл, потім подивився на Неду і остаточно зів'яв.

— Ти хотів спитати у Неди, - підказав я, - навіщо вона прийшла сюди.

— Ах, так, — з вдячністю кивнув Карл, — мабуть, Недо. Ми можемо тобі чимось допомогти?

— Ні, дякую, - відповіла Неда, блиснувши рівним рядом чудових білих зубів, які я для неї зробив. — Мені раптом здалося, що Джон хоче зі мною поговорити.

— Ах, тобі здалося, - сказав Карл, дивлячись на мене з підозрою. — Під час роботи тебе раптом почало переповнювати відчуття, що Джонові захотілося поговорити з тобою.

— Так і було, Карле, — відповіла Неда, знову осяявши нас своєю сліпучою усмішкою. — Я не могла зосередитись на роботі. Я відчувала, що мені треба прийти до вас і дізнатися, що потрібно Джонові.

— Ось так, Свенгалі, - сказав Карл, метнувши на мене лютий погляд, - дякую за підтвердження моїм словам. Тепер ти принаймні пам'ятаєш своє минуле життя як рабовласника. Ось де в тебе такий досвід!

— Але, Карле, - заперечив я, - це несправедливо. Я просто хотів, щоб Неда сама нам розповіла, чи подобається їй її нове життя.

— Ах, Джоне! - вигукнула Неда. — Ти знаєш, я й не підозрювала, що можу бути така щаслива. Насправді я досі не можу у все це повірити — нова зовнішність, нове життя з тобою та Карлом... Мені доводиться весь час нагадувати собі, що це не сон, який закінчиться, і я не прокинуся знову потворним створінням у тому ж кошмарі, в якому я жила до зустрічі з тобою.

— Добре, - відповів Карл, - якщо ти така щаслива, Недо, то чому з тих пір, як приїхала сюди, ти жодного разу не виходила з дому? Чому ти перестала ходити до університету? Ти ніби звільнилася від роду людського.

— Але мені просто не хотілося виходити надвір, — відповіла Неда. — Ви з Джоном забезпечили мене всім, що мені потрібно. Що ж до мого навчання, то я вирішила, що робота над вашою дисертацією для мене зараз набагато корисніша і важливіша.

— Зрештою, Карле, — додав я, — ти ж сам завалюєш її роботою, тож вона зайнята двадцять чотири години на добу.

— Гарзд, — кивнув Карл, — прошу вибачення. Вимушений зізнатися, що кожного разу, коли я приносив тобі всі ці папери, Неда, я просто хотів тебе бачити. Я ніколи ще не бачив такої гарної дівчини, якою ти стала зараз. Я просто не міг відірвати від тебе очей. Але тепер, коли я в цьому зізнався, ти не зобов'язана проводити весь день за роботою. Ти можеш піти погуляти, взагалі порозім'ятися...

— Але я досить розминаюсь, - відповіла Неда, - особливо після того, як Джон купив мені всі ці тренажери. Я на них із задоволенням щодня тренуюсь.

— Так, я знаю, - сказав Карл. — Але, Недо, хіба тобі не хочеться побачити ще когось, крім мене та Джона?

— А треба, щоб я бачилася з іншими людьми? — спитала вона.
— Добре, якщо ви з Джоном хочете, щоб я виходила в місто і зустрічалася ще з кимось, я із задоволенням це робитиму.

— Боже мій, - простогнав Карл, - ти чуєш, Джоне? Вона хоче робити тільки те, що ми їй наказуємо робити, тобто тільки те, що ти їй наказуєш робити телепатично чи на словах.

Холодок пробіг у мене хребтом.

— Неда, — сказав я, — можливо, мені доведеться поїхати і я не зможу більше повернутися. Що ти тоді робитимеш?

Ми з Карлом побачили, як її чарівне личко повільно спотворилося гримасою страху. Вона затрясла головою і жалібно застогнала, не вірячи своїм вухам. Карл метнув засуджуючий погляд у мій бік, обійняв Неду і почав шепотіти їй на вухо слова втіхи. Величезні сльози потекли її потемнілими щоками, і вона знову і знову хитала головою, відмовляючись повірити в можливість того, що одного разу я можу піти з її життя.

Я намагався послати Неді позитивні радісні думки, але мій розум ніби онімів, і я зрозумів, що марно намагатися встановити з нею телепатичний контакт: я сам був дуже засмучений для того, щоб керувати своїм розумом. Я продовжував повторювати собі: «Що я наробив! Що я накоїв!»

Через деякий час нам з Карлом вдалося заспокоїти Неду, і він відвів її вниз, до її квартири. До того часу як Карл повернувся, майже через годину, я ретельно все обдумав і дійшов дуже неприємного висновку. Спочатку Карл сказав, що він знову хоче говорити зі мною.

— Я теж хочу поговорити з тобою, Карле, — відповів я. — Тепер я розумію, що ти мав рацію, коли називав мене ляльководом і рабовласником. Я відкидав думку про те, що мені не вдасться зробити Неду щасливою, тому я почав повністю контролювати її розум. До цього вечора я не усвідомлював, наскільки вона стала від мене залежною. Ні, не вона стала від мене залежною, а я зробив її залежною від себе!

Карл повільно похитав головою.

— Тобі сподобалося грати в Бога, - сказав він. — Згадай стару істину: “влада розбещує”. Судячи з твоїх розповідей про 2150-й

рік, влада не розбещує Макро-людину, але вона, чорт забирай, явно розбещує мікро-людей, таких, як ми з тобою, Джоне.

— Так, — кивнув я, — і хоча мені вдалося розвинути в собі макроздібності, я не навчився безкорисливо їх використовувати. Рана попереджала мене, що якщо я почну використовувати свої нові сили з корисливою метою, то стану дуже нещасливим. Я був певен, що мені нема чого боятися, бо, як мені здавалося, я використовую їх безкорисливо. Тепер я розумію, що вона мала на увазі.

— Ти розумієш, — спитав Карл, — що ти хвалився, розповідаючи мені, скільки людей вилікував у лікарні? Ти розумієш, що ти служиш не людям, а своїй гордості?

Я кивнув головою, неохоче погоджуючись, і сказав:

— Інша стара істина свідчить, що гордий буде приборканий.

— Гаразд, — сказав Карл. — Я впевнений, що, якби в мене раптом розвинулися макроздібності, я теж почав би ними зловживати. На той час я б, мабуть, знищив половину населення Землі, особливо цих гадів, які знають, що забруднюють нашу планету, але все-таки продовжують це робити, аби лише набити свої мікро-кишені грошима. Я б, мабуть, не став лікувати людей заради гордості; скоріше, вбивав би з ненависті. Ну та Бог із ним; наше завдання зараз – відшкодувати ту шкоду, яку ти завдав Неді.

— Мені дуже шкода, — вибачився я. — Не хотів завдавати їй шкоди. — Потім, трохи повагавшись, я додав: — Можливо, я небезпечний, Карле.

— Я не хвилююся з цього приводу, Джоне. Давай просто приведемо Неду назад у нормальний стан, перш ніж ти розпочнеш виконання інших своїх проєктів.

Наступного дня я почав навчати Неду Макро-філософії. Я був задоволений тим, як швидко вона вловила суть цього світогляду. Я знав, що якщо вона почне дивитися на себе і на інших з макропозиції, їй уже не буде самотньо і страшно; ніякий життєвий досвід більше не завдаватиме їй болю.

Попрацювавши тиждень її наставником з Особистої Еволюції, я дав Неді почитати свій щоденник. Я заздалегідь обговорив це з Карлом, і, хоча він спочатку був проти такого швидкого ознайомлення Неди з цими новими для неї ідеями, мені вдалося його переконати, що краще не оберігати її від потрясінь. Наші зусилля були винагороджені, бо Неда з величезним ентузіазмом сприйняла Макро-філософію та моє рішення залишити світ 1976 року і стати постійним членом Макро-суспільства майбутнього.

Хоча вивчення Макро-філософії та моє наставництво по Особистій Еволюції дуже допомогли Неді, вона все одно ще довго переживала б наслідки розриву наших нездорових відносин залежності, якби Карл не закохався в неї остаточно і безповоротно. Майже весь свій час, вільний від викладання, він проводив із Недою. Карл витяг її Нарешті із квартири і запросив на перше у її житті побачення. Тим не менше, йому не вдалося повернути її до університету — просто тому, що дівчини, яка значилася в списках студентів під ім'ям Неди Крикслі, більше не існувало.

Якось увечері Карл прийшов додому після побачення з Недою і сказав, що не знає, як нам узаконити особу Неди.

— В якому сенсі? - Запитав я.

— Сам подумай, - відповів Карл. — Вона не може повернутися до університету, бо її викладачі та однокурсники ніколи не повірять, що це і є та сама Неда Крикслі. Ми думали було записати її під вигаданим ім'ям наступного семестру у вересні, але її в жодному разі не приймуть до університету без шкільного атестату, а ми не знаємо, де дістати підроблений атестат.

— Щось придумаємо, — сказав я, — на мою думку, це буде не так вже й складно.

— Так, - сказав Карл, криво усміхаючись, - але я ще не все тобі розповів. Мати Неди дзвонила до університету і дізналася, що Неда перестала відвідувати заняття, а на факультеті психології вона не вважається друкаркою за жодною темою.

— Звідки ти це знаєш? - Запитав я.

— На дошці оголошень нашого факультету висить оголошення, — пояснив Карл, — що Неда зникла безвісти та всіх, хто знає про її місцезнаходження, просять звертатися до поліції.

— Он як, — замислився я. — Може, мені варто зателефонувати її матері і все їй пояснити?

Карл похитав головою.

— Я не радив би, — сказав він. — Я обговорив це з Недою, і вона вважає, що мати шукає її тільки тому, що тепер, коли вона має роботу, з неї можна викачувати гроші. І потім, мати захоче її побачити, але ж ми не можемо показати їй ту, колишню Неду Крикслі!

— Іншими словами, — сказав я, — ти вважаєш, що її мати звинуватить мене у викраденні, а то й у вбивстві.

— Саме так, — відповів Карл. — І ні вона, ні поліція, ні присяжні не повірять тобі, хоча твій вирок може бути пом'якшено через несамовитість.

Декілька наступних годин ми сперечалися про те, чи варто розмовляти з місіс Крикслі. Карл був рішуче проти цього і намагався переконати мене вигадати Неді нову особистість, «і нехай це залишиться просто ще однією нерозкритою справою про зникнення безвісти». Я звернув увагу на те, що ім'я Неди було на поштовій скриньці у вестибюлі, і телефон теж був записаний на її ім'я; це значно полегшить роботу поліції, коли її почнуть шукати.

Незважаючи на протести Карла, я все ж таки наполягав на тому, що вранці зустрінуся з місіс Крикслі і спробую переконати її в тому, що її дочка в безпеці, хоча вона не може її побачити. Я заснув з думками про те, як мені це краще зробити.

В 2150-му році я отримав свій перший досвід передбачення, розмовляючи з Раною. Я переглядав свої минулі життя, коли в мою свідомість раптом увірвалися двоє поліцейських. У мене було сильне відчуття, що ця зустріч відбудеться наяву у найближчому майбутньому. Коли Рана підтвердила мої побоювання, я розповів їй про проблему з посвідченням особистості Неди, і ми обговорили різні виходи з цієї ситуації та можливі наслідки. Мудрий наставник з Особистої Еволюції ніколи не говорить людині, що вона має робити, а просто допомагає побачити проблеми в Макро-перспективі та вивчити способи їх вирішення та можливі результати. Тому я не одержав від Рани готового рецепту. Але я знайшов вихід із ситуації, який обіцяв найкращі довгострокові наслідки для Карла та Неди. І

моментально заснув прямо в кімнаті для настанов з сильним бажанням прокинутися рано-вранці 1976 року.

Я прокинувся о п'ятій ранку, подзвонив Неді, попросив її одягнутися і якнайшвидше піднятися до нас. Потім я розбудив Карла, заявивши йому, що незабаром у нашій квартирі та квартирі Неді буде поліція. Він не цікавився, звідки я це знаю, а тільки запитав, скільки в нас часу до приходу гостей. Я відповів, що ми маємо трохи більше двох годин і що Неда скоро прийде до нас на сніданок.

До приходу Неді ми з Карлом одягнулися і поголилися. Поки ми снідали нашвидкуруч, я намітив план дій. Спочатку ми перенесемо все майно Неді до автомобіля Карла. На щастя, вона ще не встигла нагромадити стільки речей, щоб вони не поміщалися в багажник «універсала». Потім Карл повинен буде зібрати свою валізу і поїхати з Недою до найближчого штату, де вони одружаться і проведуть медовий місяць.

Карл посміхнувся і сказав:

— Це твій найкращий план, Джоне. Сподіваюся, Неда зі мною згодна, - додав він, беручи її за руку.

Неда посміхнулася нам з Карлом чудовою сором'язливою усмішкою і сказала, що вона теж схвалює мій задум.

Отже, вони погодилися з першою частиною мого плану, і я почав пояснювати наступний етап. Деякий час я викладатиму замість Карла в університеті і всім розповідатиму, що мій брат поїхав зі своєю новою карколомною подружкою. Неда вийде заміж за Карла під фіктивним прізвищем Дейлі, але все життя буде Недою Джонсон.

Карл занепокоївся про те, чи буде шлюб законним, якщо Неда вийде заміж під фіктивним прізвищем, але Неда сказала, що їй все одно: головне — щоб Карл її любив, а якщо в 2150-му обходяться взагалі без шлюбу, то вони з Карлом вже якось переживуть «не зовсім законне» одруження.

Після сніданку я допоміг Неді завантажити речі в машину, поки Карл збирав свою валізу, — зважаючи на те, що його не буде кілька тижнів. Ми домовилися, що Карл зателефонує мені наприкінці тижня, а якщо йому не вдасться зв'язатися зі мною, то він подзвонить Снаффі і дізнається про новини від нього. Близько сьомої ранку Карл і Неда помахали мені рукою на прощання, сіли в машину і розчинилися в ранкових сутінках.

О 7:15 двоє поліцейських постукали у двері нашої з Карлом квартири. Вони показали мені мою університетську фотографію, за якою місіс Крикслі впізнала людину, яка викрала її дочку. Я пояснив, що запропонував Неді Крикслі роботу і зняв їй квартиру, але робота їй не сподобалася і вона поїхала кудись — лише кілька днів тому. Потім я запропонував офіцерам оглянути квартиру, яку вона звільнила.

Вони обшукали не лише квартиру Неді, а й нашу з Карлом. Я був надзвичайно задоволений тим, що ці поліцейські не володіли високорозвиненою здатністю ясновидіння, як деякі з моїх друзів у 2150-му, інакше вони б відчули енергії тіла Неді, які досі збереглися на її ліжку!

Коли я пояснив, що мій сусід по квартирі поїхав учора до весільної подорожі зі своєю молодою дружиною, вони спочатку дуже зацікавилися цією обставиною. Але я показав їм свіжу фотографію Карла і Неді, і вони побачили, що наречена не має жодної подібності із зниклою дівчиною.

Я направив усі свої макроздатності на те, щоб переконати їх не заарештовувати мене: мовляв, я буду радий прийти в поліцейську дільницю в другій половині дня і пройти перевірку на детекторі брехні або відповісти на будь-які питання, які у них можуть виникнути. Я так люб'язно з ними поговорив, що вони навіть підвезли мене до університету, щоб я не спізнився на лекції.

Вдень того ж дня, провівши три заняття замість Карла і пожартувавши зі студентами з приводу його втечі з новою коханою, я вирушив у поліцейську дільницю. Там я побачив двох знайомих поліцейських, які пояснювали своєму начальнику, чому вони мене відпустили вранці. Я з'явився саме тоді, коли їх уже відсилали за мною.

Я знову повторив ранкову історію про Неду, але цього разу мене підключили до детектора брехні, а поліцейський начальник і два суворі детективи допитували мене з пристрасстю. Зрозуміло, завдяки здатності керувати своїм розумом та тілом я пройшов цю перевірку без особливих проблем. Мене випустили після не дуже приємної зустрічі з місіс Крикслі, під час якої я за допомогою Макропереконання довів поліцейським, що якщо з Недою щось і сталося, то до цього, напевно, причетна сама матуся. Коли я йшов, вона також проходила перевірку на детекторі брехні.

Наступного тижня я прочитав у місцевій газеті статтю про зникнення студентки університету. Там була і фотографія Неди (звісно, колишньої Неди). Дві інші студентки теж нещодавно зникли. Їхні згвалтовані та понівечені тіла були розкопані два тижні тому в лісі недалеко від студентського містечка, тому перша думка у всіх була про те, що Неда стала жертвою того ж убивці. Проте, дивлячись на фотографію Неди, важко було собі уявити, що вона стала жертвою сексуального злочину, і оскільки

її мати та вітчим були дуже бідні, не могло бути й мови про викрадення заради викупу.

Я ще раз приходив у поліцейську дільницю і дізнався, що поліція докладно вивчила мою біографію і прийшла до висновку, що я не схожий на викрадача людей чи маніяка. Інвалід в'єтнамської війни та шановний аспірант, який більше цікавився навчанням, ніж дівчатами, політиками чи студентськими вечірками, зовсім не вписувався в образ злочинця.

До кінця тижня, коли Карл зателефонував, я вже перестав хвилюватися з приводу поліції та сказав йому, що нашим проблемам прийшов кінець і він може спокійно насолоджуватися медовим місяцем. Тим не менш він наполягав на їх з Недою поверненні, щоб він міг продовжувати викладання. Вони повернулися в неділю і в'їхали в квартиру Неди як містер та місіс Джонсон. Наступного ранку Карл знову вирушив читати лекції, а Неда продовжила передруковувати нашу дисертацію. Мені вдалося бути при допиті Карла і Неди і переконати поліцейських, що ці люди не мають жодного відношення до зникнення Неди Крикслі.

Так з Недою Крикслі було покінчено раз і назавжди.

Зникнення однієї студентки та виявлення трупів двох інших викликали неймовірний страх і напругу в нашому університетському середовищі, а я вдруге відчув свою здатність передбачати.

Це було в неділю, рівно через тиждень після повернення Карла та Неди. Я прокинувся, і в голові з'явилася чітка картина Центрального парку в районі 109-ї вулиці. Я виразно побачив, як двоє людей лютого вигляду женуться за молодою дівчиною. Я відчував, що вони винні у зґвалтуванні та смерті двох

студенток, чиї тіла були нещодавно знайдені. Я прокинувся із спонуканням негайно бігти до парку, бо моє передбачення ось-ось збудеться!

Через десять хвилин я був уже біля парку, шкодуючи про те, що тут я позбавлений свого приголомшливого тіла 2150 року. Було майже сім ранку, і парк був безлюдний. Я зрозумів, що можу дуже довго тут тинятися і так нікого і не знайти.

Тоді я скористався силою телепатії як радаром, щоб просвічувати густі зарості парку. Я блукав по доріжках майже десять хвилин і нарешті вловив думки дівчини, якої я не бачив, бо нас розділяв пагорб.

Я сфокусував свій розум на її розумі і дізнався, що вона їде парковою доріжкою на новому велосипеді. Вона їздить тут щоранку і щовечора — до та після занять у школі, — а велосипед їй подарували нещодавно, на її тринадцятий день народження.

Я зупинився, щоб зосередити всю свою енергію на телепатичному контакті з дівчиною. Я стояв на місці, очікуючи, що вона скоро з'явиться на вершині пагорба. Дерева чорніли під холодним ранковим сонцем. Під час недавньої відлиги розтанув майже весь сніг, рештки якого осіли навколо чагарників і вздовж доріжок брудними білими купками.

Раптом я похолов від того, що побачив через ментальний зв'язок із дівчиною. Її переслідували двоє чоловіків на мотоциклах.

Я уявив, що моє тіло легке, як пушинка, і величезними незграбними стрибками дістався вершини пагорба. Я подивився вниз, на доріжку, обрамлену деревами, і побачив дівчину — скоріше дівчинку, — яка бігла вглиб парку, рятуючись від

переслідування двох молодих людей у брудних мотоциклетних костюмах.

Дівчинка кинула свій велосипед, сподіваючись без нього загубитись у чагарнику, але чоловіки теж злізли з мотоциклів і вже наздоганяли її.

Я встановив зв'язок з їхніми умами і «прочитав» хіть і злі веселощі, коли один із переслідувачів з довгими вислими вусами вхопив нарешті пасмо світлого волосся дівчинки. Я зі зростаючим жахом побачив, як ця смаглява людина одним ударом збила її з ніг, схопила за талію і підняла високо в повітря, як прапор перемоги.

Його невисокий і товстий приятель почав бити її своїми величезними м'ясистими кулачищами, і вони обоє почали зривати з неї одяг.

Раптом у моїй свідомості здійнялися червоні хвилі гніву. Я повернувся назад у часі і знову став індіанським шаманом, який бився з білими солдатами, що насилували і вбивали жінок та дітей мого племені. Я біг все швидше і швидше до цих гадів...

Раптом я відчув, що мої руки вперлися у вологу тверду землю. Я обсипав прокльонами своє покалічене тіло за те, що воно підводить мене в такий момент. Між мною та моїми ворогами була ще велика відстань.

Несамовитий крик дівчинки знову привів мене до тями, і я закричав на ґвалтівників, намагаючись піднятися на ноги.

Вони подивилися на мене з подивом. Товстун засміявся над зухвалістю інваліда (те, що я на протезі, вони зрозуміли відразу), який кидав виклик двом здоровим хлопцям. Я дошкандибав до нього і різко кинувся йому в ноги. Прийом

спрацював; боротьба продовжилася у партері. Ми каталися землею; він намагався вивільнити руки, щоб обсіпати мене ударами. Я намагався тримати його міцніше, згадуючи навички армійського рукопашного бою. Лютя спочатку зробила мене незграбним, але я швидко заспокоївся і з холодною злою жорстокістю почав бити його по обличчю і шиї короткими потужними ударами.

Зойкнувши від люті і болю, він вирвався з моїх рук і схопився на ноги. На ньому були важкі черевики найлиховіснішого вигляду. Я телепатично вловив його намір і встиг ухилитися: черевик пролетів зовсім поруч із моєю головою. Я схопив товстуну за ногу і різким ривком повалив на землю. Перш ніж він встиг схаменутися, я вже з усіх сил люто бив його кулаками по щелепі. Не знаю, скільки це тривало, але ще один крик дівчини змусив мене прокинутися, і я зрозумів, що б'ю вже непритомне тіло. Озираючись, я побачив, що здоровань розтягнувся на дівчинці і однією своєю величезною ручищею мне її маленькі груди, а іншою зриває з неї залишки одягу.

Я встав і попрямував до нього; мої легені видавали шалений пронизливий свист. Він скочив на ноги і рушив до мене, вигукуючи чорні лайки. Мені знову вдалося провести прийом, і ми впали на землю, але цього разу противник був надто спритний для мене. Я виявився притиснутим до землі, наді мною схилилося його злорадне вусате обличчя, а дві сильні руки схопили мене за горло і били головою об землю. Я подвоїв зусилля, намагаючись вирватися, але його руки, немов сталеві обручки, стиснули мою шию. У мене вже потемніло в очах... Не вистачало повітря... Мені залишалося сподіватися лише на одне... Я повністю розслабився...

Ще приблизно секунду я відчував залізну хватку навколо своєї шиї, потім після останнього хворобливого поштовху вона послабшала. Я намагався не втрачати свідомості. Я відчував

над собою його гаряче обличчя. Мої пальці намацали його очі, і я всадив у них два короткі удари.

З пронизливим криком ворог впав додолу і почав кататися по землі, збожеволівши від болю. Я намагався глибоко дихати, щоб повернути собі сили, потім, коли він підкотився до мене, я підняв обидві руки, зібрав залишки сил і обрушив два удари йому на потилицю.

Почувся хрускіт, і його тіло обм'якло.

Я ледве підвівся на ноги, стомлено поскакав на одній нозі до того місця, де на холодній мокрій землі лежала роздерта дівчинка. Вона була або непритомна, або побита до втрати свідомості, але згвалтувати її покидьок не встиг.

Я сьак-так упорядкував роздертий одяг дівчинки, загорнув її у своє пальто і спробував встановити зв'язок з її несвідомим розумом. Відчувши її жах і огиду, я надіслав їй потужні запевнення, що все добре і вона в повній безпеці. Використовуючи ПК та ясновидіння, я вплинув на її тіло, щоб прискорити процес загоєння саден. Незабаром її повіки затремтіли.

Коли дівчинка розплющила очі, я почав м'яко, але впевнено пояснювати їй, що тепер з нею все гаразд і вона може спокійно їхати велосипедом додому. Я допоміг їй встати і простежив, щоб вона застібнула своє пальто на всі ґудзики, що залишилися, і лише потім забрав назад моє. Супроводжувана моїми телепатичними і словесними втіхами, вона сіла на велосипед, подякувала мені за допомогу і швидко поїхала додому.

Я хотів було, щоб вона викликала поліцію, але потім вирішив позбавити бідолаху цього випробування — зустрічі зі своїми переслідувачами в поліцейській дільниці. Натомість я вирішив

сам розібратися з її кривдниками. Я не знав, що мені з ними робити, і вирішив: для початку відведу їх у квартиру на четвертому поверсі нашого будинку, яка зараз порожня. Там нехай і посидять, доки я не вирішу, що мені робити з ними далі. Однак спочатку мені треба було їх зцілити та встановити гіпнотичний контроль над їхньою поведінкою, щоб вони мене слухали.

Я повернувся до того місця, де розтягнувся мій останній супротивник, і почав оглядати його ушкодження, задіявши ясновидіння. Невдовзі я зрозумів, що він умирає від перелому шиї. Я почав виліковувати його травму, поки не було пізно. Сі говорила мені, що цілющі сили вищого розуму безмежні, якщо їх спрямовувати у правильне русло. Щоб вилікувати людину, треба подолати опір її мікроособистості. Менше ніж за тридцять хвилин мені вдалося повністю залікувати шию ґвалтівника. За нормами 2150-го це було дуже повільно, але я був задоволений собою, тому що зробив все, що міг. Перш ніж дозволити чоловікові прийти до тями, я наповнив його потужним підсвідомим навіюванням коритися мені. І заразом дізнався, що його звать Гріффом.

У його товстого приятеля Джадда була зламана щелепа і він все ще був непритомний, тому я відновив свою цілительську діяльність. Мені знову вдалося глибоко проникнути в розум людини і придушити її внутрішній опір. Потім я почав працювати над його гормональними та нервовими центрами, застосовуючи до них свої цілющі сили. Незабаром щелепа зросла, а розум піддався моєму гіпнотичному контролю. Товстун слухняно підвівся на ноги і пішов до свого мотоцикла.

Привівши Гріффа до тями, я теж направив його до мотоцикла. Потім я сів на мотоцикл Гріффа, обхопив його ззаду і почав вказувати йому шлях, а Джадд прямував за нами. Так ми доїхали до мого будинку. Увійшовши через двері чорного ходу,

що рідко використовуються, ми піднялися на четвертий поверх, не зустрівшись з жодною людиною. Запустивши бранців у квартиру, я заборонив їм намагатися виходити без мого дозволу і наказав натомість лягти і спати, поки я їх не розбуджу. Спустившись на третій поверх, я увійшов до своєї квартири і звалився на ліжку, як убитий.

Вперше майже за два місяці я не прокинувся до 2150-го року. Натомість мені наснилося, що Лія стоїть у ногах мого ліжка і сумно на мене дивиться.

— Чому ти така сумна? - Запитав я.

— Тому що тепер я не можу перемістити тебе до 2150-го року, — відповіла вона. — Твій гнів розірвав просторово-часовий зв'язок.

— Що ти хочеш цим сказати? - Запитав я.

— Я хочу сказати, що твоє жорстоке поводження з людьми цього ранку настільки знизило частоту твоїх вібрацій, що ми тепер не можемо перемістити твої вібрації в наш часовий вимір, — відповіла Лія.

— Тобто через те, що я врятував цю дівчинку від зґвалтування і, можливо, навіть смерті, я не можу повернутися до тебе та моєї Макро-родини? Це неймовірно! І це зовсім несправедливо, — заперечив я, впевнений у тому, що сталася якась помилка.

— Так, Джоне. Несправедливо, що через порятунок дівчинки ти не можеш більше пересуватись у часі, — відповіла вона, — проте не все так просто. Ти захищав її не з любов'ю і прийняттям усього суцього, як має бути в макро- перспективі, а з ненавистю і гнівом свого мікро-«я».

— Але ж я не міг з ними битися на макрорівні. Що мені ще було робити? - Запитав я.

— На макрорівні, — відповіла вона, — тобі взагалі не треба було б з ними битися, а просто відновити рівновагу їхніх умів.

— Але я не міг відновити рівновагу цих збочених розумів. Вони ж справжні виродки! — боронився я.

— Тому ти піддався своїм обмежуючим переконанням, засудив цих людей за насильство і побився з ними із властивою мікролюдям жорстокістю, — парирувала Лія.

Раптом я відчув болісний біль у щелепі та шиї. Я з подивом зрозумів, що вони зламані! Потім я почув голос Рани:

— Не судіть, та не будете судимі, бо яким судом судите, таким судимі будете; і якою мірою міряєте, такою і вам мірятимуть. І чого ти дивишся на скалку в оці брата твого, а колоди в оці твоєму не відчуваєш?

— Гарзд, — сказав я, — я відчуваю на собі біль, який завдав сьогодні. Але ж вони її заслуговували.

— Звичайно, заслуговували, - відповіла Лія, - але тільки мікро-людина карає. Якщо ти хочеш вести мікро-спосіб життя, ти прирікаєш себе на життя в мікросвіті.

— Ти хочеш сказати, що я позбавив себе шансу жити в макро-суспільстві? - Запитав я.

— Ти не зможеш повернутися у 2150-й рік, доки не врівноважиш негативні вібрації, які створив усередині самого себе, — пояснила вона. — Якщо протягом місяця тобі вдасться врівноважити негативні вібрації позитивними, ти зможеш

продовжити свій шлях до усвідомлення третього рівня. Однак ти розірвав просторово-часову петлю, а для її відновлення потрібно дуже багато енергії. Напевно, це зменшить кількість часу, який тобі залишився для досягнення третього рівня у 2150-му році.

— Мені так шкода, Ліє. Я не хотів зіпсувати все. Я просто не міг стриматись. Якби я знову опинився в тій ситуації, я б, мабуть, зробив те саме. Хоча я знаю, що не мав цього робити. Мені треба рости, треба починати врівноважувати негативні вібрації, які створив. Що для цього треба робити, Ліє? - Запитав я.

Вона сумно посміхнулася:

— Якщо ти досі не знаєш відповіді на це запитання, Джоне, то ти можеш не сподіватися знову повернутися у 2150 рік у цьому житті.

Під ці слова я й прокинувся від болісного болю в щелепі та шиї. На щастя, я зцілив своїх жертв, тому вони недовго страждали від болю. Я згадав, що за законом карми мій власний біль теж незабаром має пройти. Потім я несподівано усвідомив, що, мабуть, завдав величезного удару своїй Макро-перспективі, бо не мислив категоріями карми з часу свого першого тижня 2150 року! Це тоді я дізнався, що карма діє лише у мікро-перспективі.

Коли мені спали на думку ці думки, біль почав йти, і незабаром я повністю позбувся страждань, які сам собі завдав.

Я впорався з одним болем, але думка про те, що я ніколи більше не побачу свого нового світу, виявилася ще болючішою. Я повинен був якось збалансувати негативні вібрації, і я був упевнений, що найкраще мені це вдасться за допомогою хуліганів, яких я залишив нагорі. Якби я змусив їх піти в поліцію і зізнатися у згвалтуванні та вбивстві двох студенток, що я й

хотів спочатку спробувати, можливо, питання було б вирішене. Їх би засудили якщо не до смерті на електричному стільці, то хоча б до довічного ув'язнення в одній з наших тюрем... Але така жорстока кара зазвичай наповнює злочинців ще більшою ненавистю, а Макро-філософія вчить, що вмираючі з ненавистю в душі найчастіше вибирають швидке перевтілення з метою помсти. Отже, мікро-людина не бачить, що ненависть і помста породжують ще більше ненависті та помсти.

Ні, не можна врівноважити негативну енергію, використовуючи мікролюдський підхід до проблеми. Це не рішення. Але де тоді рішення?

Я сам собі сумно посміхнувся, коли згадав, що на рішення мікро-людині відкрито вказували всі великі макро-філософи світу. Так звані «християнські народи» знали це рішення як одну із заповідей їхнього великого Вчителя: «Нехай любите один одного, як Я полюбив вас».

Так, ця заповідь здається не надто практичною з мікропозиції. Але мені відкрили ширший кут зору — так звану Макро-перспективу, яку я й маю тепер використати, щоб знайти вирішення моєї проблеми і повернутися в 2150-й до моєї улюбленої Лії. Отже, я не можу здати своїх бранців поліції, але я не можу їх і відпустити, щоб вони повернулися на стежку вбивств. Цікаво, чи зможу я їх перевиховати?

Тепер, коли я зцілив їхні тіла своїми макроздібностями і вдало перемістив у свою квартиру, чи зможу я зцілити їх зіпсовані мікро-розуми? Я знав, що можу керувати їхніми розумами і змусити їх робити те, що я їм накажу, але це буде не перевиховання, а тюремне ув'язнення, де я виконуватиму роль наглядача їхніх умів. Я повинен якимось допомогти їм побачити далекосяжні хворобливі наслідки їхнього мікро-існування. Обмірковуючи, як зробити це диво, я навантажив на тацю

тарілки, ложки, пакет молока, коробку вівсяних пластівців і вирушив з усім цим до них у квартиру.

Коли я увійшов, молодики все ще спали гіпнотичним сном. Я швидко розбудив їх і привів у кухню, де всі ми сіли за обідній стіл. Спочатку вони дивилися на мене з переляком, але страх поступово змінився спантеличенням, коли я сказав, що вони мої гості, що я вилікував їх від ран і скоро почну лікувати їх розум. Я сказав, що якщо мені це вдасться, я їх відпущу і вони зможуть жити новим, корисним життям, не побоюючись поліції. Якщо ж нам не вдасться (я наголосив на слові нам) створити “спільну справу”, де на них і на мені лежатиме однакова відповідальність, то на них чекає майбутнє, повне нещастя і страждань.

Довготелесий Гріфф почухав потилицю і почав смикати себе за вуса.

— Слухай, чуваку, — заговорив він нарешті, — я не розумію, що відбувається. Як тобі вдалось затягнути нас сюди? І чому ти не викликав копів?

Я не знав, як відповісти на ці запитання, тому трохи подумав і сказав:

— Я вас загіпнотизував, тому ви прийшли сюди, а чому я не здав вас поліції, дуже важко пояснити. Розумієте, я знаю, що ви зґвалтували та вбили тих двох студенток, і якби я хотів вас покарати, то я відразу ж викликав би поліцію. Але я спробую показати вам інше життя, яке вам так сподобається, що вам більше ніколи не захочеться нікому завдавати шкоди.

— Гей, брате, - вигукнув Джадд, - ти, мабуть, дурний сектант? Хочеш урятувати нас від наших гріхів?

— Ні, - запевнив я його, - я просто хочу вам дещо розповісти, і якщо те, що я вам скажу, здасться вам маренням, я відпущу вас, і ви зможете робити все, що вам хочеться.

Вони глянули на мене з підозрою, потім Гріфф сказав:

— Що нам заважає піти зараз?

— Ручка вхідних дверей розжарена до багряного. Якщо ви намагатиметеся її відкрити, то обпечетеся. Те саме станеться, якщо ви доторкнетеся до віконних засувок, — сказав йому я.

Я бачив, що вони мені не вірили. Обидва встали, і Гріфф сказав:

— У тебе, чуваку, не всі вдома. З цими дверима все гаразд. Я думаю, це тобі треба лікуватися.

Джадд першим потягнувся до дверей і спробував їх відчинити, але, ледь доторкнувшись до ручки, він зойкнув і відскочив назад.

— А-а-а-а-а! - застогнав Джадд, шалено махаючи рукою в повітрі. - Дідька лисого! Цей чокнутий виродок правий. Подивися на мою руку!

Він показав свою почервонілу руку Гріффу. Гріфф, мабуть, повірив у те, що Джадду було справді боляче, бо повернувся до мене і сказав саркастично:

— Гаразд, чуваку, але як тобі вдався цей чортів фокус?

— За допомогою гіпнозу я змусив вас повірити в те, що двері розжарені, — пояснив я. — Ви нічого з цим не могли вдіяти, бо я працюю з вашою підсвідомістю, а не зі свідомим розумом.

Поки ваш підсвідомий розум знаходиться в моїй владі, ви не зможете вийти через ці двері.

Все ще тримаючись за обпалену руку, Джадд гнівно глянув на мене і сказав:

— Якщо все відбувається в моїй голові, чому тоді у мене на руці ці прокляті пухирі?

— Тому що твоє тіло робить те, що наказує йому розум, — відповів я. — Твій розум вірить у те, що рука обпалена, спрямовує до нервових центрів сигнали болю, твоя гормональна система породжує пухирі.

— Гарзд, професоре, - кивнув Гріфф, - ми повіримо твоїй науковій лекції, але за те, що ти робиш з нашими мізками, ти відповіси. Сьогодні вранці тобі просто пощастило. Не думаєш же ти, що зможеш впоратися з нами двома одночасно? Ми тебе зараз візьмемо і розірвемо навпіл!

— Сьогодні вранці я припустився помилки, — зізнався я, — і тепер за неї розплачуюся. Я більше не буду з вами битися.

— Ти хочеш сказати, що будеш просто так стояти, поки ми рватимемо тебе на частини? — зневажливо посміхнувся Джадд.

— Можу собі уявити. Ні-і, сер. Сьогодні вранці ти бився як шалений, і зараз робитимеш те саме, варто нам тільки підняти кулаки.

— Ні, не буду, — відповів я, — у цьому немає потреби. Відтепер, якщо хтось із вас спробує заподіяти іншій людині шкоду, ви завдасте її тільки собі.

Вони скептично дивилися на мене, і я продовжив:

— Якщо ви ще не навчилися мені вірити, спробуйте і побачите самі. Але я вас попереджаю, що ви тільки завдасте собі страждань.

— Дай йому разок, Гріффе, - сказав Джадд. - Крутий знайшовся!

— Щоб йому стало так боляче, як тобі? - Запитав я.

Гріфф обережно й невпевнено рушив до мене. Нарешті він несміливо підійшов на відстань удару і зміряв мене, як йому здавалося, страшним поглядом. Я продовжував стояти на тому самому місці, посміхаючись.

— Пам'ятай, — сказав я, — я тебе попереджав, що будь-яку шкоду, яку ти спробуєш завдати іншій людині, ти завдаси самому собі.

— Гаразд, - сказав Гріфф, - я вірю тобі, чуваку. Я не робитиму тобі боляче.

Після цих слів він вдав, що хоче відійти, але, наполовину відвернувшись від мене, раптово підступно розвернувся назад і спробував з розмаху вдарити мене в щелепу. Як невдовзі зрозумів Гріфф, це був дуже сильний удар. Його кулак пролетів повз моє підборіддя, бумерангом повернувся до нього і припав прямо в його власну щелепу. За секунду здивований Гріфф важко звалився на підлогу.

— Що за біс? - скрикнув Джадд. — Ти навіть не рушив, а Гріфф сам себе уклав. Що відбувається?

— Я вам казав, а ви відмовлялися мені вірити. Який біль ви повинні завдати собі, щоб повірити?

Гріфф підвівся на ноги, обережно торкаючись забитої щелепи. Він з грізним виглядом попрямував до мене і зупинився за кілька кроків. Його очі виражали суміш люті та здивування. Піднявши кулак, він засумнівався і тицьнув мене в груди одним вказівним пальцем. Зрозуміло, палець потрапив у його власні груди.

Гріфф задумливо глянув на мене. Мені здалося, що він готовий уважно вислухати те, що я хотів розповісти.

— Ви побачили, що якщо вірити в істинність чогось, наслідки цілком реальні, — сказав я. — Я намагаюся показати вам, що те, що відбувається з нами, залежить від того, як ми думаємо. Якщо ми дозволяємо собі негативні думки, вони матимуть негативні наслідки для нас; якщо ми мислимо позитивно, то наші думки приведуть до позитивних результатів.

— От лайно! - вигукнув Джадд. — Тепер нам читатимуть проповідь про силу позитивного мислення, га?

— Ні, - сказав я, - вам цю силу наочно продемонструють. З цього дня будь-яка ваша зла думка з будь-якого приводу викликатиме у вас сильний головний біль. Вона продовжуватиметься, доки ви не перестанете думати зле.

— Аааааа! Господи, братику! - закричав Джадд, хапаючись за чоло.

— Що таке? - спитав Гріфф.

— Цей сучий син устромляє кинджали мені в голову, — закричав Джадд. - Ой-ой-ой, я не можу більше цього виносити! Досить! Припини!

— Тільки ти можеш припинити біль, Джадде, — пояснив я. — Як тільки ти перестанеш думати лихе, біль пройде.

— Роби, як він каже, Джадде, — порадив Гріфф. — Цей козел нас зачарував. Напевно, краще робити, як він каже.

Біль досяг тієї точки, коли Джадд міг думати тільки про неї, і злі думки незабаром змінилися думками про те, як йому позбутися болю. Його перекошене від болю обличчя поступово розслабилось, і він з полегшенням зітхнув, витираючи чоло рукавом сорочки.

— Ось бачиш, - сказав я. — Все, що треба було зробити, щоб голова перестала боліти, — перестати думати зле. Тепер я залишу вас самих, щоб ви могли обміркувати те, що я сказав, і якщо ви сумніваєтеся в правдивості моїх слів, то завжди можете їх перевірити. У вас є до мене якісь питання?

— Чуєш, - сказав Гріфф, - скільки ти збираєшся тримати нас тут?

— Цього молока та пластівців вам вистачить до завтрашнього ранку. Тоді я прийду до вас, — відповів я.

— Ти тримаєш нас тут, як лягаві тримають людей у в'язницях! - закричав Гріфф і плюнув мені в обличчя.

За секунду він витирав своє обличчя однією рукою, а іншою тримався за пульсуючий лоб. Він застогнав:

— Я не хотів... Вибач! Чорт забирай, я ж сказав ... Вибач!

— Не треба переконувати мене, — відповів я, — переконай себе в тому, що ти не злишся, і біль миттю піде. Ну що ж, побачимось завтра. Бажаю вам думок про кохання та щастя.

З цими словами я їх залишив і пішов у квартиру Карла та Неда. Було вже далеко за опівдень, і я саме потрапив на обід, приготований Недою. Оскільки я весь день нічого не їв, то зосередився на задоволенні свого звірячого апетиту, дозволивши Неді та Карлу розважати мене новинами. Покінчивши з їжею, я розповів їм про свої події цього дня.

Як я і очікував, Карл наполягав на здачі моїх бранців у руки поліції. Йому не подобалася думка про те, що два ґвалтівники житимуть в одному будинку з його прекрасною молодою дружиною. Підсунувши до неї стілець, Карл обійняв її, показуючи, що намагається її захистити. Однак Неда погодилася з моїми аргументами про те, що бранців треба перевиховати.

— Зрештою, Карле, - повторювала вона, - подивися, що Джон зробив зі мною. Якщо він зміг із гидкого каченя зробити білого лебедя, чому б йому не здійснити диво і з цими хуліганами?

— Так, - відповів Карл, - але я дещо зрозумів про Макрофілософію Джона, і знаю, - і Джон зі мною погодиться, - що не можна допомогти людині, яка не хоче, щоб їй допомагали. Людина має активно співпрацювати. Він не зміг би допомогти тобі, якби в тебе не було сильного бажання та віри у його сили.

— Це правда, — погодився я, — Неда вірила у можливість змін, які в ній відбулися, тому вони й залишилися назавжди.

— Ось бачиш, - сказав Карл, розмахуючи ложкою. — З цих бандитів ніколи нічого не вийде, бо вони точно не хочуть ставати зразковими громадянами і ще менше вірять у те, що це можливо.

— У цьому ти маєш рацію, Карле, — погодився я, — зараз їм явно не вистачає бажання і віри, але до завтра вони двічі подумають, перш ніж сумніватися в істинності того, що я кажу. І завтра я почну вчити їх макро-філософії.

— Це смішно! - Заперечив Карл. — Це ж найнижчий вид мікропокидків на обличчі землі, і ти багато разів казав, що макропозиція здається мікро-людині нелогічною. Справді, з мікро-позиції ідея про те, що «ми всі єдині» здається просто маренням. Навіщо марнувати час, Джоне? Чому б просто не здати їх у поліцію?

Чорт забирай, вони душевнохворі і дуже небезпечні люди. Вони не заслуговують на...

— Ти хочеш сказати, що ці хлопці не заслуговують на допомогу? - перебив його я. — Якщо це так, то я попереджаю тебе: будь обережний у своїх судженнях. Пам'ятай про попередження, яке процитувала Рана, та подумай над своїми словами. Ти теж можеш опинитися на їхньому місці.

Карл відкрив було рота, щоб відповісти, але Неда швидко приклала свій ніжний палець до його губ.

— Будь ласка, Карле, — попросила вона, — подумай про те, що говорить Джон. Зрештою, його ж не пускають назад у 2150-й через подібні засуджуючі думки. Досить нам на сьогодні трагедій.

Неда вміла переконувати Карла краще за мене, тому мене не здивувало, що він покірно кивнув головою і поступився їй.

— До речі, Карле, - сказав я, - ти не заперечуєш, якщо Неда надрукує мій щоденник? Я сподіваюся, що до кінця тижня наші нові гості будуть готові ознайомитись із тим, що там написано.

Якщо вони цьому повірять, можливо, вони захочуть навчитися жити макро-життям.

Неда хотіла розпочати негайно, але на той час, як ми закінчили нашу дискусію, вже настав вечір. Коли я відходив від них, я був переконаний, що Неда набагато краще за мене пояснює Карлу основні принципи макро-суспільства і макро-філософії. Знаючи, що не потраплю в 2150-й, я все одно ліг спати рано, плануючи з самого ранку почати свою роботу над Гріффом і Джаддом.

Наступні три дні були найважчими у моєму житті. У моїх бранців увесь час боліла голова; це їх злило, що, своєю чергою, викликало головний біль, який їх злив ще більше і, відповідно, ще більше посилював біль, і так далі... Перебуваючи в розпачі, вони кілька разів намагалися на мене напасти і, зрозуміло, все це закінчувалося тим, що вони завдавали собі ще більше страждань. Вони також кілька разів обпікали руки об двері.

Спочатку я був вражений, з яким болем вони були готові миритися замість того, щоб засвоїти прості уроки, які я намагався їм дати. Зрештою я зрозумів, що нелегко позбавити людей звички тікати від відповідальності за своє власне життя. А Гріфф і Джадд були чемпіонами з забудькуватості та витіснення неприємних спогадів. Вони постійно забували, що їхня власна агресивність викликає головний біль, що двері розжарені і що якщо вони спробують мене вдарити, то самі ж від цього постраждають.

Звичайно, якби вони так не злилися через те, що не можуть вийти, то навчалися б набагато швидше. Але, як одного разу сказала мені Рана, будь-який гнів — це гнів на самого себе, викликаний тим, що людина називає якусь подію неприємною і вважає себе не в змозі змінити цю «погану» чи «небажану» ситуацію. Вона також сказала, що, оскільки мікро-людина

зазвичай відмовляється взяти на себе відповідальність за свій неприємний життєвий досвід, вона несвідомо звинувачує у своїй біді інших. Перекладаючи свій гнів та провину на інших, вона виправдовує саму себе. Це лише тимчасова втеча від дійсності, але мікро-людина про це забуває, і цей тип поведінки перетворюється на звичку, що вкорінилася і якої дуже важко позбутися.

Це порочне коло «я не винен» і було основною проблемою Гріффа та Джадда.

Дивлячись на своє життя, я знайшов ту саму модель поведінки, що повторюється. Я проаналізував не тільки своє справжнє життя, але й кілька минулих, і з усіх витягнув один урок: всі мої проблеми були викликані відмовою прийняти Макро-істину про те, що будь-яке навчання ґрунтується на запам'ятовуванні (прийнятті) того, що кожна наша помилка має освітню цінність.

Згадується ще одна стародавня істина: той, хто забуває своє минуле, приречений його повторювати знову і знову.

Наприкінці першого дня Карл попередив мене, що мені краще жити в таких же умовах, які я створив своїм бранцям. Я запевнив його, що повністю згоден відчувати головний біль щоразу, коли піддаватимуся мікрозвичці злитися. Я був упевнений, що з моєю ширшою перспективою не сердитимуся. Я не усвідомлював, що будь-яка незадоволеність породжує гнів. Іншими словами, коли я бачив щось швидше негативне, ніж позитивне, я сердився, і на другий день у мене самого боліла голова.

Я зрозумів, що з Макро-позиції все, що існує, є одночасно і поганим, і добрим, і потворним, і красивим, і провалом, і успіхом. Але я не здогадувався про те, наскільки я сам був не в змозі бачити дві сторони медалі, тобто мати збалансовану

макро-точку зору. Я, який вважав, що вигадав ідеальний спосіб навчити своїх бранців позитивно мислити, потрапив у свою власну пастку! До кінця третього дня ми з Гріффом і Джаддом вже могли позмагатися, у кого більше болить голова. І мені навіть здавалося, що я їх на голову (вибачте за каламбур) випереджав.

На щастя, наступного дня справи пішли краще. Причиною стали кілька факторів, найголовнішим з яких була Неда. Коли Неда побачила, яким нещасним я був увечері третього дня, вона вмовила нас з Карлом дозволити їй сходити до Гріффа та Джадда, захопивши з собою надруковані аркуші мого щоденника. Ми обидва були проти цього, але Неда переконала нас: вони не завдадуть їй жодної шкоди, бо все, що вони спробують їй зробити, повернеться до них самих.

Я заперечив, що не хочу так ризикувати. На жаль, від моєї суперечки з Недою у мене тільки сильніше розболілася голова, і я подумав, що, можливо, вона й має рацію. Я погодився, але з умовою, що піду з нею і її охоронятиму.

Мені довелося попросити Неду відчинити двері в їхню квартиру, тому що я настільки увійшов у роль, що дверна ручка тепер обпалювала і мої руки теж.

Неда так зачарувала Гріффа і Джадда, що їхній головний біль незабаром пройшов. Їй вдалося довго пробути у їхній квартирі, бо вона почала читати їм мій щоденник. Я був упевнений, що жоден з них ще не був готовий прийняти його всерйоз і вони вважають його дурістю, плодом моєї хворобливої уяви. Але коли Неда почала читати, іноді перериваючись, щоб щось пояснити або відповісти на запитання, Гріфф і Джадд виявили такий інтерес, що не давали Неді зупинитися.

Я сказав, що вже пізно, але вони погодилися відпустити нас, тільки коли Неда пообіцяла їм прийти наступного дня і дочитати їм щоденник.

Наступного дня Неда провела з Гріффом і Джаддом майже шість годин, але все ще не дочитала щоденник до кінця, тому що вони задавали їй величезну кількість питань, про її життя і про зміни, що відбулися з нею. На мій подив, щоденник не викликав у них скептичного ставлення, а потім Неда ще й змусила мене продемонструвати деякі з моїх макроздібностей. Їх вразила і левітація, і психокінез (я підняв у повітря кілька диванних подушок). Вони також згадали, що я зцілив їх від ран і на прохання Неди вилікував опіки у них на руках. З того часу ми вже не мали проблем із дверима. Вони до неї не підходили, і я теж перестав обпалюватись.

До кінця четвертого дня я побачив, яку величезну допомогу Неда надає мені у навчанні Гріффа та Джадда. Мене вразила зміна характеру Неди. Вона стала впевненою в собі, товариською, терплячою, доброю і, що найдивовижніше, сповненою гумору, радості та сміху. Коли я запитав її про природу цих психологічних змін, вона відповіла:

— Я живий доказ того, що макрофілософія майбутнього здатна подолати будь-яку проблему.

— Але, знаючи про дії Гріффа та Джадда, невже ти їх не боїшся? - Запитав я.

Неда засміялася.

— Поки я пам'ятаю про своє минуле, нічого в майбутньому мене не лякає.

— Стривай, — перебив її я, — ти що, не боїшся, що тебе зґвалтують чи вб'ють?

Вона пустотливо похитала головою.

— Вибач, якщо моя безстрашність турбує тебе і Карла, але це не означає, що я поводжуся безрозсудно. Я просто вірю в макро-філософію, яка каже, що в нас абсолютно справедливий Всесвіт і з нами станеться тільки те, чого ми хочемо. Кожен зрештою пізнає істинність того, що все єдине. Тому в майбутньому нам стане тільки краще, ми досягнемо вищого усвідомлення і сильніше любитимемо один одного. Зі мною відбудеться тільки те, що я обрала для себе як урок, що дає можливість зростання. То чого мені боятися?

— Я ніяк не можу зрозуміти, як тобі вдалося так швидко навчитися дивитися на життя з макропозиції, — сказав я, хитаючи головою.

— Хіба не ти мені казав, що всі людські проблеми спричинені опором неминучим змінам, які мають відбутися у наших життях? - Нагадала вона мені.

— Так, — відповів я, — але...

— Тоді зрозумій, - перебила вона, - у мене в житті сталося стільки змін, що я поступово навчилася їм радіти.

— А що, коли ти потрапиш в аварію, — припустив я, — і втратиш усю цю нещодавно набуту зовнішню красу — ти з радістю приймеш і цю зміну?

— Так, — відповіла вона, — думаю, що прийму, бо тепер я знаю, що ця краса — лише зовнішня оболонка. Я знаю, чому я її знайшла, бо ми створили її за допомогою твоєї (ні, нашої) віри у

філософію єдності. Я знаю, чому я її можу позбутися, бо я сама зроблю такий вибір і втілю своє рішення в життя!

Я твердо вірю, Джоне, що буду мати це тіло стільки, скільки хочу.

— У тебе вдосталь віри та бажання, — зауважив я. - Поки вони в тебе є, ти можеш отримати все, що хочеш, якщо, звичайно, не відмовишся від цього протилежним бажанням чи вірою.

— Я дуже хотіла бути красивою та щасливою, — сказала вона, — але не вірила, що це можливо. Через це я цуралася інших людей, щоб вони не бачили мою непоказну зовнішність. Мій страх перед відмовою, через яку я намагалася не спілкуватися з людьми, був настільки сильним, що він переважав моє бажання бути красивою та щасливою.

— Звучить так заплутано, коли ми висловлюємо це словами, що я не знаю, як нам пояснити все це Гріффу і Джадду, — зітхнув я.

Неда піддразнила мене:

— Це тому, що тобі не вистачає віри, Джоне. Я ось вірю в те, що це можливо, і хочу це зробити, тож у мене все вийде.

Я засміявся:

— Ти вбила мене моєю зброєю, Недо. Наступні кілька днів я піду за твоєю тактикою. Напевно, ти — відповідь на мій крик про допомогу в ці перші три виснажливі дні. «Просіть, і дано буде вам». Що ж. Я попросив і ось вона ти. Я краще піду з твоєї дороги і не заважатиму тобі робити те, що ти задумала.

Своїм бранцям я відвів тиждень для прояв хоч якихось ознак зростання усвідомлення, не чекаючи, щоправда, значних змін. Однак до неділі, через тиждень після того, як я привів їх сюди, поведінка Гріффа та Джадда настільки змінилася, що часом я не вірив, що це ті ж люди, які напали на трьох дівчат, зґвалтували та вбили двох із них. І все завдяки Неді. Вона переконала наших молодиків слухати її та погоджуватися з нею, а потім вмовила їх і мене слухати.

Я зовсім не хочу сказати, що Гріфф і Джадд вже були готові вести Макро спосіб життя, тому що людина всьому навчається на практиці, і навіть тиждень інтенсивного навчання, як той, який вони тут провели, не зможе компенсувати роки їхнього минулого життя. Однак хлопці зробили перші кроки до якісно нового способу мислення, який вже давав дивовижні результати. Дізнавшись про реінкарнацію і про те, що наша душа сама вибирає собі уроки для різнобічного розвитку, Гріфф спочатку дуже засмутився.

— Що ж на нас тепер чекає у майбутньому? Якщо те, що ви кажете, — правда, то в наступному житті ми, мабуть, народимося дівчатами, яких потім зґвалтують і уб'ють, — неохоче зауважив він.

Тоді я пояснив, що це станеться лише в тому випадку, якщо вони відмовляться розвивати в собі макросвітогляд, в якому те, що ми маємо на увазі під кармою, не існує.

— Тобто, - уточнив Джадд, - є спосіб уникнути цієї проклятої карми?

— Насправді, — відповів я, — закон карми — це проблема лише мікролюдини, бо за своє життя вона відчуває більше ненависті і дозволяє собі більше негативних думок та дій, ніж добрих та позитивних. На макрорівні люди живуть за законом

любові, який не передбачає покарання. Цей спосіб життя ґрунтується на вдячному прийнятті будь-яких ситуацій як уроків, спеціально обраних кожною душею для її розвитку.

Вони почали розпитувати нас про закон любові, і Неда сказала:

— Якщо ви можете з любов'ю прийняти все, що з вами відбувається, тоді в майбутньому на вас не чекатиме нічого поганого чи неприємного.

— Але як можна цьому навчитися? - спитав Гріфф.

— Бажаючи навчитися, - відповіла Неда, - і вірячи в те, що це можливо.

Гріфф продовжував ставити запитання, а ми з Недою намагалися якнайрозуміліше на них відповісти. Раптом Гріфф здивував нас тим, що попросив блокнот і ручку, щоби щось записувати. Почавши писати, він усю ніч провів за письмовим столом, конспектуючи ідеї Макро-філософії та мріючи про те, як вона допоможе йому перебудувати все його життя.

Наприкінці цього тижня у нас практично не було головного болю. І Гріфф, і Джадд вже виявляли більше усвідомлення, але Карл все ще сумнівався у їхній щирості.

— Зрештою, — попереджав він, — адже вони знають: щоб ви їх відпустили, їм потрібно просто прикинутися, що вони з вами згодні, і пообіцяти, що вони житимуть тим життям, яке ви їм пропонуєте.

— Але вони справді не брешуть, — переконувала його Неда.

— Звідки ти знаєш? - Запитав Карл. — Не забувайте, що ці хлопці чемпіони з брехні: від них правди не доб'єшся.

— Карле, ти не ставився б до них так скептично, якби провів з ними стільки ж часу, скільки ми з Джоном. Крім того, Джон може подивитися на їхні аури, і ми переконаємося в їхньому прогресі.

— Це правда, Джоне?

— Взагалі, — відповів я, — я не дивився на їхні аури з того часу, як їх побачив у парку, бо тоді це навело на мене жахливу тугу. Але завтра я знову спробую. Телепатично я відчуваю, що вони швидко просуваються вперед. Однак, якщо аури покажуть, що вони брешуть, я залишу їх тут ще на деякий час.

— А якщо кольори аур будуть добрі, то завтра ти їх відпустиш?

— Так, звичайно, і запропоную їм приходити хоча б кілька разів на тиждень для настанов по Особистісній Еволюції... Тобто... — сказав я, здивувавшись своєму раптовому відкриттю. - Виходить, що я тепер ОЕ-наставник! Ти уявляєш, Карле? І Неда теж! Це неймовірно, просто неймовірно!

У неділю Неда і Карл провели більшу частину дня, розмовляючи з Гріффом і Джаддом, а я присвятив свою енергію вивченню їхніх аур. До обіду я спостерігав їхні відповіді на нескінченні запитання Карла. Іноді хлопці сердилися, але дуже рідко, хоч я відчував, що Карл часом дуже сильно на них тиснув.

Проте їх аури все одно виглядали світлішими і виразнішими, ніж сім днів тому. Зрештою я поставив хлопцям найважливіше питання.

— Ви хотіли б залишитися тут ще на тиждень? Настала довга мовчанка, вони поглядали то один на одного, то на Неду, Карла та мене. Нарешті Джадд прочистив горло кашлем і сказав:

— Я дуже багато чого навчився минулого тижня. Може, мені й не завадить ще трохи зависнути, якщо ви не проти.

Потім ми подивилися на Гріффа, який сидів, дивлячись у підлогу. Карл почав щось говорити, але Неда поглядом зупинила його, і він замовк. Ми всі чекали. Потім Гріфф підвів голову і, пильно дивлячись на мене, сказав:

— Я хочу піти. У мене в зошиті записано, що ми вчимося на практиці, і я маю перевірити, чому я навчився за цей тиждень. Я не зможу про це дізнатися, сидячи тут на четвертому поверсі відірваний від усього світу.

Неда поцілувала спочатку Гріффа, потім Джадда. Я глянув на Карла, але він нічого не сказав. Тоді я сказав:

— Я пообіцяв вам обом, що коли ви вислухаєте мене, то будете вільні, і я не збираюся порушувати свою обіцянку. Гріфф, сподіваюся, що ти прийдеш сюди кілька разів на тиждень, щоб поговорити зі мною та Недою, Але це як ти сам вирішиш.

Почувши це запрошення і відчувши, що воно відноситься і до нього теж, Джадд вирішив піти з Гріффом, але вони обоє виявили бажання приходити якомога частіше і продовжувати бесіди з Недою та зі мною. Після цього я зняв з них гіпнотичне навіювання, яке перетворювало гнів на головний біль і розжарювало ручку дверей, і ми з ними попрощалися.

Я пішов за Карлом і Недою до їхньої квартири, де ми аж до пізнього вечора обговорювали життєві уроки минулого тижня та обмірковували можливий розвиток подій у майбутньому.

Перед сном я вирішив погодитися з Недою в тому, що цей тиждень був найважливішим навчальним досвідом за все моє

життя, тому що я багато ризикував, робив багато помилок і досяг важливих позитивних результатів.

Потім я згадав звичай 2150-го року дякувати минулому дню за те, що він надав нам нові можливості для розвитку, і «ементально підтверджувати план нашого життєвого зростання».

Розділ 14. Виклик

Я прокинувся на величезній тахті у нашій Альфа-кімнаті і зрозумів, що вже ранок. Керол та інші члени нашої Альфи стовпилися біля тахти, дивлячись на мене.

— З поверненням, Джоне, - сказала Керол, обіймаючи мене.

Потім мене привітала й решта. Виявляється, Лія, Рана та інші «дев'яті» та «десяті» стежили за моїми діями 1976 року. Вони помітили, що я Нарешті продемонстрував любов, лідерство і мудрість (три Макроякості) і розвинув деякі макроздібності, так що тепер моя аура була свіжого жовто-жовтогарячого кольору з відтінками рожевого, зеленого, блакитного і білого. Я досяг другого рівня макросвідомості!

Пізніше того ж ранку, сидячи у звичній кімнаті з видом на озеро, я попросив СІ надати мені ще якусь інформацію про рівні усвідомлення. Оскільки це було надто загальне питання, я незабаром зрозумів, що отримую набагато більше даних, ніж здатний засвоїти за один раз. Перервавши СІ, я почав ставити їй конкретніші питання і отримав таку інформацію.

1. Хоча з самого початку макро-суспільства (тобто з 1970-х років) визнавалося існування десяти основних рівнів макро-усвідомлення, до 2025 року нікому не вдавалося досягти рівня вище третього. Восьмий, дев'ятий та десятий рівні залишалися недосяжними до 2100 року.
2. Через відносно низькі рівні усвідомлення раннього Макро-суспільства мали місце регресії (повернення) до нижчих рівнів усвідомлення. Вони майже завжди були пов'язані зі зловживанням макроздібностями або силою лідерства. Деякі з таких людей опинилися на

Мікро-острові, де вони захопили владу та стали правлячою елітою. Але за останні 30 років жодна людина вище за другий рівень усвідомлення не регресувала.

3. Можна добре розвинути в собі макроздібності, але так і не досягти другого рівня, тому що рівень усвідомлення визначається ступенем особистісної еволюції, а не ступенем розвитку макроздібностей.
4. Найбільший ризик, якому наражаються люди, які досягли перших семи рівнів усвідомлення, - це відвідування Мікро-острова, тому для мене найкращий спосіб швидко досягти третього рівня усвідомлення - вирушити туди. Однак, як зауважила СІ, на Мікро-острові я також ризикую втратити свій другий рівень усвідомлення та регресувати до першого.

Вирішивши що чим швидше я туди потраплю тим краще, я почав ставити всілякі питання про Мікро-остров. Найважливіша інформація була про небезпеки, які мене там чекали:

1. Будь-якого члена Макро-суспільства можуть убити, якщо він не захищений макроздібностями. Найбільшими героями Мікро-острова вважаються ті, кому вдалося вбити Макро-гостей або вмовити їх відмовитися від членства в Макро-суспільстві та залишитися на Мікроострові назавжди.
2. На даний момент усі лідери Мікро-острова були колишніми членами Макро-суспільства. У них були тією чи іншою мірою розвинені макроздібності, але вони використовували ці сили лише для того, щоб досягти слави і багатства. Це дозволяло їм керувати іншими островитянами. Цих людей спокусило бажання влади, яка дарує славу та поклоніння.

Отже, останньою і найпотужнішою перешкодою для еволюції душі до вищого усвідомлення стає гордість.

3. Щоб досягти третього рівня усвідомлення, я маю продемонструвати такий ступінь Особистої Еволюції, який дозволить мені подолати останню, але найсильнішу мікро-якість — гордість. Для цього я маю добровільно відмовитися від захисту Макротоваристства та всіх його високорозвинених членів, включаючи Лію та Рану.

Я докладно розпитав СІ про цей останній нюанс і отримав пояснення, що не можна навчитися добре плавати, заходячи у воду у рятувальному жилеті. З цього я зробив висновок, що якщо хтось інший допоможе мені впоратися з гордістю, я не досягну третього рівня усвідомлення.

Після зустрічі з Гріффом та Джаддом думка про напад жителів Мікро-острова вже не дуже мене лякала. Однак, якби на мене напав хтось із такими ж макроздібностями, як у мене, або навіть більшими, це була б вже інша справа.

Увечері я поговорив про це з Керол та Раною, і новини були невтішними. Виявляється, лідери Мікроострова чекали на мене.

— Але як вони можуть на мене чекати? — спитав я в Рани. — Я ніколи не був на Мікро-острові.

— Тобі вже сказали, — відповіла вона, — що лідери Мікро-острова — колишні члени Макро-суспільства і деякі з них мають високорозвинені Макро-здібності. За допомогою телепатії, ясновидіння та передбачення вони вже багато про тебе дізналися.

— І вони, - додала Керол, - хочуть убити тебе або вмовити відмовитися від Макро-образу життя.

— Але чому вони взагалі зацікавилися мною? - Запитав я.

— Тому, - відповіла Рана, - що вони знають, що ти - близнюкова душа Лії, якій за допомогою інших "дев'ятих" і "десятих" вдалося перше переміщення у просторі-часі. Вони хочуть зупинити наш проект, вбивши тебе або вмовивши тебе відмовитися від Макро-суспільства і залишитися у них на Мікро-острові.

— Але ж це смішно, — сказав я. — Вони вже знають, що якщо я залишусь у них, то не зможу досягти третього рівня усвідомлення та втрачу шанс назавжди переміститися сюди.

Перш ніж відповісти, Рана подивилася на мене довгим поглядом. Потім вона сказала:

— Є ще один спосіб залишитись тут назавжди. Лія і всі ми вже проклали канал просторово-часового переходу, довели, що це можливо. І тепер, поки ти перебуваєш у 2150-му році, мікро-лідери можуть перемістити тебе у цей світ назавжди, якщо ти добровільно погодишся з ними співпрацювати.

— Але... але ж це неможливо! - вигукнув я, - Сі сказала мені, що ніхто з усвідомленням вище сьомого рівня ніколи не переходив на Мікро-острів. У них просто не вистачить макроздібностей.

На мій подив, Рана і Керол похитали головами, спростовуючи мою заяву. Потім Рана сказала:

— На Мікро-острові мешкає понад тисяча колишніх членів Макро-суспільства з різними рівнями розвитку макроздібностей. Коли вони встановлять ментальну мережу, тобто їхні уми з'єднаються, у них буде достатньо психічної сили, щоб, з твоєю допомогою, звісно, завершити твоє переміщення у просторі-часі. Але в цьому випадку, хоч ти і залишишся

назавжди у світі 2150 року, це буде здійснено без допомоги твоєї близнюкової душі і перш ніж досягнеш психічного балансу третього рівня Особової Еволюції.

— Оце так! - вигукнув я. — Вони можуть запропонувати мені життя в 2150-му році, і мені навіть не доведеться досягати третього рівня!

Рана кивнула:

— Вони планують запропонувати тобі не тільки постійне перебування в нашому світі, а й місце в їхній правлячій еліті: ти станеш третьою людиною на Мікро-острові.

— Так, — додала Керол, — вище за тебе будуть лише президент Елгон і віце-президент Села. Елгон був єдиною людиною, яка, досягнувши сьомого рівня, почав регресувати. Це так розлютило його, що вісімдесят років тому він вирішив залишити Макро-суспільство і стати президентом Мікро-острова. Через десять років йому вдалося вмовити колишню Альфа-партнерку Селу, яка тоді була на шостому рівні, стати його віце-президентом.

— Як так виходить, — спитав я, — що вони можуть завершити моє переміщення в часі, а спільних зусиль усіх «дев'ятих» та «десятих» на цій та на довколишніх планетах для цього недостатньо?

— Чому ж, цілком достатньо, - спокійно відповіла Керол, - але вони вирішили не переводити тебе сюди, доки ти не продемонструєш третій рівень усвідомлення.

— Стривай, — сказав я, — я правильно розумію? Макро-суспільство може утримати мене тут навіть зараз, але

вони не хочуть цього робити, бо не задоволені моїм рівнем усвідомлення?

— Саме так, - відповіла Рана, - але, як ти здогадуєшся, це не тому, що ми сноби.

— Чому ж тоді? — спитав я трохи скривджено.

— Ми вважаємо, — сказала Рана, — що, якщо ми здійснимо твоє переміщення в часі до того, як ти знайдеш психічний баланс хоча б третього рівня, ти не зможеш протистояти мікро-тиску, швидко регресуєш на перший рівень і врешті-решт назавжди підеш жити на Мікро-острів.

— Ти впевнена? - Запитав я.

— Ні, - відповіла Рана відверто. — Ми не впевнені навіть у тому, що ти не регресуєш і не залишиш Макросупільство, досягнувши і третього рівня, але ми обговорили це питання і вирішили ризикнути.

— Сі повідомила мене, — додала Керол, — що майже третина «десятих» була проти твого постійного переміщення до нас до досягнення сьомого рівня. Але це було до того, як вони дізналися, що Лія зможе утримувати тебе тут лише три місяці, не роблячи повного переміщення.

Я вкрився холодним потом від змішаних почуттів розуміння та розчарування.

— І на якому мінімальному рівні усвідомлення ви зійшлися до того, як дізнались про обмеження часу?

— На п'ятому, - відповіла Керол.

Кілька секунд я мовчки дивився на них, переварюючи цю неприємну інформацію.

— Тобто ви хочете сказати, що навіть після досягнення третього рівня невідомо, чи я зможу продовжувати розширювати своє усвідомлення у 2150-му році?

— Це так, Джоне, - відповіла Рана. — Багато хто дуже сумнівається у твоїх майбутніх успіхах у Макро-товаристві через те, що ти народився і виріс не в цьому столітті. Багато хто вважає, що трьох місяців за вашим часом буде недостатньо, щоб ти подолав потяг до свого мікро-минулого. Але ми проголосували і домовилися дати тобі шанс, якщо ти духовно розвинешся до третього рівня.

Цього разу я окинув Рану довгим поглядом. Потім сказав:

— З твоєю мудрістю та силою передбачення десятого рівня, що ти бачиш у моєму майбутньому?

Вона посміхнулася і відповіла:

— Майбутнє можна знати лише як сукупність ймовірностей, чи можливостей, які можна змінити своїм бажанням та вірою. Пророкувати твоє майбутнє зараз було б безглуздо. Але я із задоволенням допоможу тобі вивчити кілька альтернатив.

Я похитав головою і сказав:

— Я все одно не розумію, чому ви думаєте, що я кину свою близнюкову душу Лію, свою Альфа-партнерку Керол, тебе і все Макро-суспільство заради того, щоб назавжди піти жити в мікро-суспільство. Зрештою, я прожив у мікро-суспільстві 1976-го року вже двадцять сім років і знаю не з чуток, яке воно жалюгідне та егоїстичне.

— Перевага мікро-суспільства, - відповіла Рана, - полягає в тому, що там ти зможеш задовольнити свої егоїстичні бажання; тебе будуть шанувати як патріота, видатного державного діяча та героя.

Керол взяла мене за руку. Потім, уважно дивлячись мені в очі, сказала:

— Але я вірю в тебе, Джоне. Я знаю, що ти зможеш подолати своє мікро-я.

— І я теж вірю в тебе, - сказала Рана. — Моя віра переконала Раду Десятих погодитись прийняти тебе, коли ти продемонструєш третій рівень усвідомлення.

Потім я здригнувся, почувши телепатичне послання Лії: «І я вірю в тебе, завжди вірю».

Керол і Рана посміхнулися мені, теж почувши лист Лії. Рана сказала:

— Зрозуміло, ми втроєх знаємо тебе найкраще, а тому своєю вірою маємо допомогти тобі подолати твої мікро-сумніви.

Я відповів:

— Поки я живий, сильне бажання не втратити зв'язок із вами трьома допоможе мені здійснити все, що потрібно.

— Чудово, - сказала Керол, - і залишається тільки одне запитання: коли ми їдемо на Мікро-острів?

— Завтра, - відповів я.

Рана простягла мені руку і сказала:

— Я дуже рекомендую тобі почекати ще тиждень, щоб краще розвинути макроздібності. Я відчуваю, що вони там дуже знадобляться.

— Це твоє передбачення? - Запитав я.

— Ні, - засміялася вона. — Це моя логічна думка.

— Добре, — погодився я, — ми почекаємо ще тиждень, а я зроблю все можливе, щоб якнайкраще розвинути в собі макроздатності, але тоді в мене залишиться трохи більше двох тижнів, щоб досягти третього рівня або попрощатися з 2150-м роком.

Наступного тижня ми знову і знову грали у ПК-теніс із Керол, Нілом та Джин.

Стомившись, переходили до шахів та ще однієї дуже розвиваючої, нової для мене гри під назвою «Злиття».

Метою цієї гри було злитися до купи з якимсь предметом, твариною, людиною чи процесом: відчувати так, як вони відчують, рухатися так, як вони рухаються, думати так, як вони думають, — загалом, на якийсь час стати ними.

Яка це збуджуюча та кумедна гра! Найскладнішою її частиною завжди є відмова від свого "я".

Після довгої практики та ризикованих вправ я дізнався, що насправді в мене й не було справжнього «я» — крім того, що видно з мікропозиції.

Я дізнався, що, по-перше, не можна втратити те, чого ти ніколи не мав, тобто самого себе. Оскільки відчуття відокремленості — це лише ілюзія, яку ти сам собі створюєш, це почуття виникає, коли людина його потребує, коли людина хоче, щоб воно виникло. Не можна втратити свою сутність, і ніхто інший не може її відібрати.

Зливатися з людьми дуже цікаво, але при цьому найскладніше і найболючіше; натомість це дуже розвиває.

Для дорослих найнебезпечніше зливатися з предметом. Коли дітей життя дивує і вони не можуть жити без пригод, дорослі іноді втомлюються від проблем та небезпек. Якщо в цьому стані втоми людина спробує злитися, наприклад, з величезним дубом або красивою великою непорушною скелею, йому буває дуже складно повернутися в початковий стан. А оскільки бажання випереджає дію, треба хотіти бути людиною більше, ніж дубом, щоб залишити дуб і знову стати людською особистістю.

Повернувшись у 1976 рік, я відвідав кілька лікарень і попрактикувався в лікуванні. Я задіяв не лише ПК, а й телепатію, ясновидіння, основи передбачення та мою нову здатність зливатися з людьми та предметами. Коли я, проходячи по коридору, бачив, що хворого незабаром чекає смерть, то намагався змінити цю ймовірність у майбутньому. При цьому я нарешті повністю пізнав істину вільного вибору.

Одного разу я умовив (що коштувало мені величезних телепатичних зусиль) старшу медсестру та двох лікарів-стажерів дозволити мені відвідати відділення інтенсивної терапії. Там я й побачив Бруно. Це була невисока людина 45 років від народження, яка оговталася після серцевого нападу, що стався вранці. За словами стажера, його стан був «стабільним». Але коли я оглянув хворого за допомогою макроздібності ясновидіння, то помітив, що його

аура дуже розпливчаста, і побачив його лежачим у труні на катафалку. Оскільки обидві ці речі означали смерть, я вирішив, що мені краще негайно взятися за лікування Бруно. Коли я встановив з ним зв'язок, на мене чекав великий сюрприз.

Бруно тихо спав, поки я його просто оглядав, але як тільки я телепатично доторкнувся до його свідомості, він раптом промовив:

— Вітаю, Азарє. Давно вже наші шляхи не перетиналися.

Майже 500 000 років тому я мав інкарнацію в Атлантиді, і тоді мене звали Азаром. Я був жрецем-цілителем. Коли хворий назвав мене цим древнім ім'ям, я раптом гостро відчув, що розум, з яким я встановив зв'язок, колись мешкав у тілі, яке вилікував в Атлантиді. Я сказав:

— Мені здається, в одному з минулих життів ми разом жили в Атлантиді, але як ти мене так легко пригадав?

Свідомий розум Бруно все ще спав, а несвідомий відповів:

— Якби я не спав, я свідомо не пам'ятав би тебе. Але коли мій свідомий розум спить, я перебуваю на волі. Я спостерігаю за тобою з того моменту, коли ти зайшов до цієї лікарні. Я помітив, як ти задіяв телепатію та гіпноз, щоб вмовити стажера пустити тебе сюди. Я бачив, як ти оглядав деяких хворих за допомогою ясновидіння, і тоді я згадав, що твій розум жив колись у тілі людини, яку звали Азаром і яка мене зцілила.

— Я не відчув, що за мною стежать, — сказав я.

— Знаю, - відповів Бруно. — Твій свідомий розум все ще дуже слабкий у порівнянні з твоїм Макро-потенціалом.

— Гей, — здивувався я, — а звідки ти знаєш про Макро-потенціал?

— Справа в тому, дорогий старий друже, що один із сегментів моєї душі живе зараз у 2150-му році, який ти так часто відвідуєш. А ще один сегмент зайнятий встановленням відокремленої культури на Мікро-острові. Йому потрібен досвід володіння силою та практика правильного використання сили. Однак до 2085 року він помре, пояснив він.

— Стривай! — урвав його я. — Але ж ти перебуваєш тут, в 1976-му році! Ти ж ще не дожив навіть до 2000-го року, не кажучи вже про пізніший час.

— Ні, Азаре. Це ти ще не дожив до розуміння синхронності часу, не говорячи вже про використання цих якостей у твоїх уроках. Я випадково прочитав у твоєму розумі намір перешкодити моєму еволюходу, тож я не дозволю тобі це зробити. Дякую тобі за твою допомогу минулого разу, але тепер я її не потребую.

— Тобто ти не хочеш більше жити і вибираєш смерть?

— Так, - відповів він, - у цій лікарні є ще кілька душ, які готові залишити свої тіла.

— Але чому? - Запитав я. - Ти ж порівняно недовго прожив. У тебе, напевно, є сім'я, яка по тобі сумуватиме.

Він телепатично засміявся і сказав:

— Коли я втілювався в цьому тілі 45 років тому, то пообіцяв собі, що як тільки досягну своєї мети, одразу ж еволюйду. Я й так уже затримався тут довше, ніж планував.

— Можу я запитати, що це за ціль?

— Я хотів збалансувати свої вібрації. Спочатку я вирішив народитися сином жінки, на якій я, напевно, одружуся в моєму житті в двадцять першому столітті, але потім її кину. У цьому житті я був її люблячим сином і доглядав її останні двадцять років її життя після того, як помер її чоловік. Шість місяців тому вона до нього приєдналася.

— Як же можна збалансувати негативні вібрації, які ти створиш лише наступного століття? — я вирішив, що після серцевого нападу постраждав і розум Бруно.

— Незабаром ти зрозумієш, Азаре, що минуле, сьогодення і майбутнє — це все мікро-терміни та ілюзії, яких не існує з Макро точки зору. Час синхронний.

Тепер повернемося до твого питання про мету. В одному з попередніх життів я був ревнивою дружиною-власницею, яка перетворювала життя свого чоловіка на пекло. У нинішньому житті я вже двадцять п'ять років одружений з жінкою, яка теж постійно отруювала мені життя. Двоє моїх дітей - вже дорослі одружені люди, і я залишаю свою дружину фінансово забезпеченою, так що тепер я можу еволюїти, тому що вже здобув у цьому житті всі уроки, які обрала моя душа.

— Але коли вже ти досяг своєї мети, — сказав я, — чому не можна ще трохи побути тут і просто насолодитися життям?

Моєю свідомістю знову прокотився його телепатичний сміх, і він відповів:

— Я вирушаю в місце, яке набагато краще, ніж ця планета Земля! Я запрошую тебе до себе в гості, коли ти навчишся астрально подорожувати та відвідувати нефізичні виміри. А поки що прощай!

Тіло Бруно затремтіло в конвульсіях, очі широко розплющилися. Залишилося тільки легке тремтіння, яке ще після смерті не встигло вщухнути. Він здійснив еволюхід. Всією своєю істотою я на мить провалився в крижану порожнечу, коли побачив на його бездиханому обличчі ясні карі очі Ненсі — дівчини з моєї Альфи!

Пізніше, знову 2150 року, Рана пояснила мені, що кожен людський розум сам обирає, коли йому вмирати. Цей вибір зазвичай робиться не на свідомому, а на підсвідомому чи душевному рівні.

Наприкінці того тижня я виявив, що Бруно мав рацію, коли передбачав, що багато душ відмовляться від моєї пропозиції їх зцілити. Я здивувався тому, наскільки багато хто наполягав на корисності страждань.

Пам'ятаю одну жінку середнього віку, яку дуже сильно турбував артрит. Коли я запропонував їй свою допомогу, її підсвідомий розум відповів: «Будь ласка, не полегшуй мій біль, тому що він мене мотивує і зрештою змусить моє мікро-„я“ відмовитися від своїх обмежених егоїстичних звичок, які психологічно покалічили інших і зараз калічать мене. Якщо ти полегшиш мій біль, мені доведеться знову проходити цей урок, так що краще вже я буду рости зараз».

Я зрозумів, що ця жінка ніколи свідомо не дозволяла собі таких думок. Якби вона почула слова свого підсвідомого розуму, то ніколи не повірила б, що це говорило її власне Вище «Я». Коли я її запитав, чи не можна вчитися менш болючим способом, вона відповіла: «Я ще не навчилася брати на себе відповідальність за ту шкоду, яку завдала іншим, тому мені доводиться кілька разів проходити ті самі уроки. Колись біль змусить мене засвоїти цей урок і зізнатися у своїй провині, тоді

я зможу визнати свої невдачі, пробачити їх, вчитися на них і зрештою подолати їх. Я вже довго з цим борюся, але колись переможу».

Коли я запитав у Рани, чому людина повинна прощати себе, вона відповіла, що прощення — це прийняття. Коли людина прощає себе, вона з радістю приймає свої помилки і тому навчається на них і росте. Болюче ж, покірне прийняття своїх помилок наповнює людину почуттям провини, від якої вона тікає в амнезію. І тоді він допускатиме одні й ті самі помилки знову і знову.

Рана розповіла мені про закон любові, який перевищує закон карми. Тільки приймаючи себе такими, якими ми є, з радістю і любов'ю, ми зможемо побачити всі сторони свого «Я», яке включає не тільки мікро-, а й Макро-«Я». Ми бачимо в інших тільки те, що бачимо в собі (навіть якщо це лише прихований потенціал), і ми приймаємо інших настільки ж, наскільки приймаємо себе.

Тільки оглянувши кожного пацієнта в нашій університетській лікарні, я погодився зі словами Рани про те, що «всі хвороби спричинені мисленням самої людини».

Я виявив: для того, щоб когосьвилікувати, я маю спочатку вмовити їх пробачити себе. Тоді лікування відбувалося менш ніж за секунду, на страх і подив лікарняного персоналу.

І ще я зрозумів, що людина жахається, коли створеному нею міфу загрожує небезпека.

Коли я виклав у своєму щоденнику всі останні події, Карл і Неда почали сильно хвилюватися про майбутнє відвідування Мікро-острова. Карл постійно цитував попередження про небезпеки, які на мене там чекали. У відповідь я цитував уривки

з щоденника, які посилювали моє бажання туди поїхати. Неда стверджувала, що в мене все обов'язково вийде, тож не варто хвилюватися. У результаті мені стало очевидно: постійні запевнення Неди, що все буде добре, доводили, що вона в цьому зовсім не впевнена.

На щастя, до нас регулярно заходили Гріфф і Джадд, і тоді Неді було на що відволіктися. Вони обидва щиро намагалися жити по-новому. Хлопці кинули свою зграю мотоциклістів і знайшли роботу: Джадд - в авторемонтній майстерні, а Гріфф - на будівництві. Вони дуже цікавилися моїми останніми пригодами у 2150-му році.

Нарешті тиждень скінчився; ми з Керол попрощалися зі своєю Альфою, Бетою та більшою частиною Гамми і побігли до будівлі за озером. Пробігаючи повз інші Гамми, я побачив стільки народу, скільки ніколи ще не бачив у 2150-му році. Практично все населення вийшло підтримати нас — телепатично та словесно.

Прибувши до великої адміністративної будівлі, ми побачили, що біля готового до польоту повітряного корабля зібралася чи не вся решта нашої Дельти. Я був зворушений потужним потоком кохання, який виходив від цих макро-людей. Коли ми підійшли до корабля, я побачив Рану, Елі і мою кохану Лію.

Я підбіг до Лії та обійняв її. Ми стояли в повній тиші, і ніхто в натовпі не видав жодного звуку, коли наші уми з'єдналися в союзі, якого можуть досягти тільки близнюкові Душі. Для мене Лія була найвитонченішою, найчудовішою і найдосконалішою жінкою в усьому світі. Переповнений почуттями, зі сльозами на очах, я ніжно поцілував її. Потім, доторкнувшись до мого обличчя руками, вона теж поцілувала мене. І цей поцілунок був найбільшим одкровенням, яке моя душа колись переживала, перебуваючи в тілі.

Потім Лія повернулася до Керол, торкнулася її обличчя і зникла в натовпі. Я потиснув руки Х'юго (нашому Дельтару та Елі (нашому Кейтару). Я згадав, що бачив Елі всього два рази: під час знайомства з членами моєї Альфи і в його астральному тілі, коли він відвідував свій Кейтон. На жаль, мені так і не вдалося пізнати його краще. Я був переконаний, що ніколи раніше, не зустрів таку красиву і мудру людину, він узяв мене за руки і міцно обійняв потім довго і пильно дивився мені в очі і нарешті сказав:

— Ти ніколи не питав, і на прохання Рани ніхто тобі не говорив, але жінка, яка була твоїм наставником, — наш Мутар. Таким чином, вона є членом Ради Трьох.

Мабуть, на мене було дуже дивно дивитись — і в мене подих сперло, коли я згадав слова Сі про те, що Рада Трьох складається з Мутарів (лідерів стомільйонних колективів) — двох чоловіків та однієї жінки, чії рішення безапеляційно приймаються всіма членами Макро-товариства.

Мене просто вразило, що цією жінкою була моя наставниця Рана. Тепер, зрештою, стало зрозуміло, чому її рішення про те, що мені достатньо досягти лише третього рівня для повного переміщення, було прийнято без заперечень. Я раптом відчув себе дуже сковано в присутності Рани і дивився на неї з благоговінням.

Вона підійшла до мене, взяла мене за руку і сказала:

— Тепер ти розумієш, чому я не хотіла, щоб ти знав про інші мої обов'язки. Ті, хто виріс у Макро-суспільстві, не тремтять побачивши своїх лідерів і не відчувають непереборної дистанції. Але я знаю, що ти був вихований по-іншому.

Я не знав, що сказати, але все ж таки видавив із себе нескладне запитання:

— Коли я повернуся з Мікроострова, ти залишишся моєю наставницею?

Усміхнувшись, вона відповіла:

— Я буду вашою наставницею, поки ви обидва цього хочете і вірите, що це можливо.

Потім ми з Керол сіли в повітряний корабель, і герметичні двері почали зачинятися.

Раптом із натовпу вийшов Елі. У моїй свідомості його дзвінкий голос звучав, як у величезній залі:

— Дякую за твоє захоплення, Джоне. Знай, що це взаємно. Я думаю, тобі треба також знати, що одна душа ненадовго зазирнула у двадцяте століття — лише на тридцять років. Її єдиною метою було народити дитину. Оскільки вона мала ще багато інших обов'язків, вона залишилася там тільки доти, доки можна було довірити її маленького сина любовній опіці іншої душі, яку ти називаєш Карлом Джонсоном.

Двері зімкнулися, і вже коли ми злітали, я почув відповідь Елі на моє запитання:

— Якщо це додасть тобі сил, то знай, любий мій сину, що я — твоя мати...

Розділ 15. Мікро-острів

За три години ми пролетіли майже 6000 кілометрів і тепер наближалися до північно-східного берега Мікро-острова. Цей великий субтропічний тихоокеанський острів піднявся з океану під час глобальних катастроф кінця ХХ століття.

Він був розміром із половину Австралії 1976 року. Тут, на східному узбережжі острова, знаходилася постійна база Макро-суспільства, з якою переважно й здійснювалися контакти з островитянами. На неї ми й мали приземлитися. Керол сказала мені, що база добре захищена невидимим, але непробивним силовим полем. Коли ми наблизилися до цього анклаву Макро-товариства, я, до свого здивування, побачив на березі навколо нього тисячі людей;

— Ти глянь, скільки народу! - вигукнув я. — Острів'яни завжди так юрмляться навколо Макро-бази?

— Наскільки я знаю, ні, — відповіла Керол, — взагалі на Мікро-острові закон забороняє підходити до нашої бази ближче, ніж на десять кілометрів. Раніше цю зону навіть охороняли поліцейські із собаками.

— Значить, — сказав я, — або вони скасували цей закон, або на березі стоїть величезний натовп правопорушників.

Силове поле на секунду відключилося, і ми приземлилися на розчищену ділянку землі біля Гамма-корпусу, оточеного прекрасними садами та парками з великими басейнами та зонами відпочинку. З будівлі вийшов дуже високий чоловік і побіг до нас. Незабаром Керол вже представляла мене Оріону, Гаммару бази. Сама вона познайомилася з ним минулого тижня по відеозв'язку через СІ, тому вони трималися як старі друзі.

— Чому такий натовп? - Запитав я.

— Очевидно, президент Елгон Десятий оголосив свято на честь вашого прибуття. Він та його віце-президент Села Дев'ята чекають зараз на березі, щоб вітати тебе. Вибач, що тут більше немає нікого з Макро-суспільства, але решта членів нашої Гамми використовують це свято як можливість попрацювати наставниками для острів'ян.

— А як же закон, який забороняє підходити до бази ближче ніж на десять кілометрів? - спитала Керол.

— Заради такої нагоди, — пояснив Оріон, — Елгон на один день його скасував.

— А чому вони взагалі ухвалили такий закон? - Запитав я.

— Це зрозуміло, — сказав Оріон. — Елгон та його помічники бояться нашого впливу на їхніх людей. Вони не хочуть, щоб хтось ішов від них до нас, тому будь-який острів'янин, якого помітили за розмовою з членом Макротовариства, суворо карається.

— А вам взагалі вдається знаходити тут новобранців для макросуспільства? - Запитав я.

— Якби не цей закон, ми б знаходили більше. Але навіть зараз щороку набирається сто людей, готових переїхати на материк.

Дивлячись на натовп, що обступив невидиме силове поле, я здивувався безлічі маленьких дітей, яким дозволили стояти в такій тисняві без нагляду батьків.

— А де батьки цієї малечі, чому вони не стежать за дітьми? — спитав я Оріона.

— Вони там, Джоне, зі своїми дітьми, - пояснив він. — Ти просто не звик бачити такі величезні сім'ї. На Мікроострові контроль народжуваності суворо заборонено. Тому у сім'ях буває від 15 до 25 дітей. Чим більше подружня пара має дітей, тим вище її престиж.

— Але чому хоча б дехто не обмежить стількома дітьми, скількох вони можуть нормально одягнути та прогодувати? Ти лишень подивися на цих обірванців, — зауважив я.

— Так, я знаю, - сумно похитав головою Оріон, - вони жертви своїх релігій, які забороняють контроль народжуваності як смертний гріх. Зрозуміло, Елгон змінив би все це, якби це було в його інтересах. Однак його мета, як він відкрито заявляє, — перевершити Макро-суспільство кількісно, щоб почати претендувати на нашу територію.

— Хіба жінки не втомлюються від постійної вагітності? - спитала Керол.

— Ще й як, — відповів Оріон. — Насправді наша найбільша проблема — це те, що Елгон та його помічники забороняють видавати протизаплідні пігулки людям, які просять. Розумієш, у Елгона та компанії добре розвинені здібності телепатії та ясновидіння, тому, якщо в їхній присутності чоловік чи жінка просто захоче отримати протизаплідні пігулки, вони відразу ж це відчують. І цю людину покарають так само, ніби вона вступила в спілкування з членом Макро-суспільства. Ти, напевно, знаєш, що наші засоби роблять людину безплідною на період від одного до п'яти років, залежно від виду таблетки.

— У такій культурі бути фізично нездатною мати дітей — це щастя, — зауважила Керол.

— Не зовсім так, Керол, - заперечив Оріон. - Бачиш, тут із будь-якою жінкою, яка не може мати дітей, поводяться як з повією та забороняють їй виходити заміж. Це вважається ганьбою, бо вони дуже шанують шлюб. Єдиною припустимою причиною розлучення є нездатність жінки народжувати.

— Тоді, якщо жінка хоче розлучитись, їй достатньо просто прийняти протизаплідну таблетку! - Сказав я. — Але якщо розмовляти з нашими та брати у них таблетки заборонено законом, то як тутешнім людям вдається їх отримувати?

— Вони знають, що ми телепати, — відповів Оріон, — тому їм досить просто пройти повз нас на вулиці, надсилаючи запит. І тоді ми телепортуємо їм таблетку, доки ніхто не бачить. Єдина проблема в тому, що хтось із тисячі помічників Елгона може перехопити сигнал. Тоді того, хто провинився, одразу ж тягнуть на найближчу площу для публічних покарань і... Ні, краще я не розповідатиму тобі про ці звірства. Сам невдовзі все побачиш.

Натовп, що стоїть за бар'єром, знову привернув мою увагу, і я згадав, що президент Елгон і віце-президент Села чекають на нас. Я запитав Оріона:

— Як ти вважаєш, нам із Керол небезпечно йти на зустріч із їхнім президентом?

— Зараз ні, - відповів Оріон. — Вони планують влаштувати тобі королівський прийом, показати тобі те, що вважають за переваги Мікро-образу життя, а потім вмовити тебе, щоб ти дозволив їм назавжди залишити тебе тут.

— Значить, — посміхнувся я, — вони вважають, що я буду так вдячний, так розчулюся, що захочу назавжди залишитися з ними?

Оріон пильно подивився на мене і сказав:

— Вони дуже розумні і вдадуться до різних хитрощів, щоб здійснити твоє остаточне переміщення в часі. Розумієш, вони вважають, що якщо їм вдасться це зробити до того, як досягнеш третього рівня, то ти почнеш регресувати і вже не зможеш щасливо жити в Макро-суспільстві.

— Зрозуміло, - сказав я. — Значить, нам буде небезпечно перебувати поза базою, тільки коли вони зрозуміють, що я не піддався на їхні умовляння. Ми плануємо повернутися, перш ніж це станеться.

Раптом я відчув, що Оріон не вірить у те, що мені це вдасться, і щосили намагається приховати свої сумніви щодо мого успіху на Мікро-острові. Під його впливом і я почав у собі сумніватися, але все ж таки взяв себе в руки, Хоробро посміхнувся і сказав:

— Можливо, все закінчиться не так погано, як ти гадаєш, Оріоне. Але в будь-якому разі я повинен ризикнути і чогось навчитися з того, що зі мною станеться, хоч би що це було. Тож будь ласка, відключи силове поле: ми вийдемо і зустрінемося з президентом Елгоном і цим натовпом.

Почекавши трохи, Оріон кивнув головою на знак згоди, провів нас до кордону силового поля, там зупинився і наказав нам:

— І не забувайте, коли до когось із них звертаєтесь, називати після імені номер. Це дуже важливо, тому що номери у них означають рівні усвідомлення, на які вони претендують.

Пильно дивлячись у вічі Керол, він притис її руки до своїх губ і поцілував їх. Я був дуже здивований, коли він повернувся до мене і так само ніжно попрощався.

Потім він відключив силове поле і випустив нас за межі території, що охороняється. Вийшовши назовні, ми з Керол телепатично побачили, як силове поле знову ввімкнулося, і зрозуміли, що тепер ми стоїмо, не захищені нічим, крім своїх власних розумів, перед, як нам здалося, всім населенням Мікро-острова.

Якийсь час ми стояли, невпевнено розглядаючи величезний натовп. Потім почулися вітальні вигуки, народ розступився, і до нас вийшли два дуже яскраві персонажі. Таких я колись бачив хіба що на рок-концертах. Один із них був чоловіком міцної статури, зростом під два метри, з гарним мужнім обличчям, немов висіченим із граніту. На ньому було біле вбрання, посипане блакитним, жовтим і зеленим дорогоцінним камінням і тисячами блискіток, що сяяли на опівдньому сонці. Я подумав, що це, напевно, і є президент Елгон Десятий, який вісімдесят років тому був у Макро-суспільстві на сьомому рівні.

Він регресував на нижчі рівні усвідомлення, але це не завадило йому оголосити себе «десятим» і зробити це слово своїм постійним титулом. Зрозуміло, при цьому він перестав носити туніку, що відображає його ауру.

Поряд з Елгоном була не менш яскрава жінка — мабуть, Села Дев'ята, його колишня Альфа-партнерка, яка регресувала з шостого рівня. Я знав, що вона пішла з Макро-суспільства сімдесят років тому, тому їй мало бути вже за сто, але вона виглядала ніяк не старше двадцяти п'яти. Її краса була пишною, сексуальною, блискучою красою кінозірки.

Принади Сели були такі спокусливі, що я відчув, як усе моє тіло напружилось. Страшенно відверте вбрання залишало оголеною неприродно великі пружні груди із стирчащими сосками, намазаними якоюсь блискучою червоною речовиною. Блузка була оторочена чимось на кшталт горностаєвого хутра і посипана смарагдами, а на спідниці криваво-червоного оксамиту глибокі розрізи з обох боків доходили до самої талії, відкриваючи найрозкішніші й хвилюючі ноги, які я коли-небудь бачив.

Раптом моєю свідомістю прокотився мелодійний сміх Керол, і вона телепатично запитала: "Сподіваюся, ти ще не забув про Лію і про мене?"

Щоб відірвати очі від Сели, мені знадобилося більше зусиль, ніж я очікував. Я повернувся до Керол і очистився від хтивих думок у її свіжій чистій чарівності. Нарешті я видавив із себе криву посмішку:

— Дякую, що витягла мене, доки я не потонув.

— Я теж ледве впоралася з потягом до Елгона, - зізналася Керол, - і зрозуміла, що в натовпі, мабуть, знаходяться сотні його помічників, які намагаються телепатично навіяти нам, що ми не можемо жити, не пізнавши сексуального задоволення з цими двома людьми.

— Так ось чому... — почав я, але Керол квапливо попередила:

— Підготуй свій розум до того, що його постійно атакуватимуть, і згадай свій останній макроконтакт.

Не встиг я освіжити в пам'яті свій останній макроконтакт, як відчув приємний дотик тіла Сели і неймовірно збудливе

відчуття, коли її вологий язик торкнувся моїх губ і легко прослизнув мені в рот.

Я смутно почув слова Керол:

— Будь ласка, відпусти мене, Елгоне. Ти чудово знаєш, що такі надто сексуальні привітання не в наших звичаях.

Десь глибоко всередині я знайшов сили м'яко, але рішуче відштовхнути Селу. Вона насмішкувато посміхнулася, і я помітив, що в її чудових очах танцюють небезпечні гіпнотичні вогники. Вони були темніші за темну ніч у пеклі.

Потім я звернув увагу на її приголомшливу гриву блискучого волосся кольору червоного дерева, яке спускалося до талії пишними витонченими хвилями.

— Ласкаво просимо на Мікро-острів, — сказав Елгон низьким звучним голосом, який, як я відразу ж зрозумів, має гіпнотичну силу. - Я Елгон Десятий, президент.

— Дякую — мені вдалося вимовити це досить спокійно, — але якщо ви не хочете, щоб ми відразу повернули назад і знайшли притулок за силовим полем, будь ласка, припиніть свій гіпнотичний тиск.

Елгон втупив у мене погляд, і я відчув, що стою на краю небезпечного урвища. Зібравши докупи всі свої ментальні сили, я зміг подолати смертоносне бажання впасти в прірву, що розкрилася переді мною. Я важко відвів від нього очі і почув гуркіт його гучного сміху. Коли я повернувся до Керол, він сказав:

— Не бійся, Джоне Десятий. Ти щойно продемонстрував десятий рівень усвідомлення, бо тобі вдалося протистояти не

тільки моєму розуму і розуму Сели дев'ятої, а й тисячам інших телепатично об'єднаних умів, які посиляли тобі гіпнотичні навіювання. Твій успіх перевершив усі наші очікування, і я обіцяю, що тобі більше не доведеться відбивати наш телепатичний тиск. Тепер ти Джон Десятий, такий же могутній, як я.

— Пане,— вигукнула Села і впала переді мною на коліна,— дозволь нам показати тобі наш острів і відповісти на всі твої запитання, щоб нарешті правдою врівноважити хибні уявлення про нас, навіяні тобі вашої СІ.

Я повернувся до Елгона і сказав:

— Добре, покажіть нам свій острів.

Села швидко схопилася на ноги і, хитаючи головою, вимовила:

— Запрошення оглянути наш острів стосується лише тебе, Джоне Десятий.

— Вибачте, але я змушений наполягати на тому, щоб Керол скрізь супроводжувала мене, — твердо сказав я, підкреслено звертаючись до Елгона та ігноруючи Селу.

Елгон знизав своїми потужними плечима і сказав:

— Наше захоплення тобою, Джоне Десятий, настільки велике, що ми готові виконати будь-яке твоє побажання.

З цими словами він зробив знак натовпу, і люди миттєво розступилися, звільнивши нам прохід до майданчика, на якому стояв величезний повітряний корабель із піднятим верхом. Ми з Керол увійшли слідом за Елгоном і Селою в хвостову частину цього транспортного засобу, який складався з кабіни для двох

пілотів та салону з шістьма рухомими сидіннями. Ці два відсіки розділяла скляна перегородка. Ми посідали в крісла, окрім Елгона, який стояв усередині корабля, жестами відповідаючи на вітальні вигуки натовпу, що шаленів у захваті. Так ми й рушили з місця.

Коли натовп залишився позаду, корабель піднявся на 100 метрів над землею і повільно, зі швидкістю не більше 80 кілометрів на годину, попрямував усередину острова. Останній раз махнувши рукою тим, хто проводжав, Елгон повернувся до нас і почав розповідати про Мікро-острову. Я перекажу тут найголовніше.

Населення Мікро-острова налічує трохи більше трьох мільйонів людей. Вся територія поділена на п'ять штатів, у кожному з яких своя мова, своя релігія та свій колір шкіри. Коли Елгон завдяки своїм чудовим макроздібностям вступив на посаду президента, він встановив між цими п'ятьма штатами чіткі кордони.

Практично кругла форма острова дозволила Елгону розділити його, як пиріг, на п'ять рівних секторів, тож усі штати сходилися до загального центру — колу площею приблизно 200 квадратних кілометрів, який належав Елгону як верховному правителю. Коли я запитав у нього, чому він дозволив усі ці поділи на штати, релігії, раси та мови, він відповів:

— Світова історія довела, що люди найшвидше розвиваються, коли вони розділені, оскільки конфлікти та суперництво сприяють зростанню.

Я спочатку вирішив, що він жартує, але, побачивши фанатичний блиск у його очах, зрозумів, що він абсолютно серйозний.

— Я знаю, — вів далі він, — що Макро-суспільство промило тобі мізки, вселяючи благочестиві ідеї про єдність і любов, але з

мікро-точки зору, яку ми підтримуємо, це лише ілюзії. Якби Бог хотів, щоб макроєдність існувала на мікрорівні, він би втілював це в життя. На цій планеті ми живемо на мікрорівні, де все підпорядковується універсальним законам конфліктів та суперництва. Макро-людині, яка заперечує ці закони, не місце тут, і вона врешті-решт буде витіснена в якийсь інший вимір.

— Згідно з Макро-філософією, — відповів я, — це мікро-людина була витіснена в інші виміри, бо планета піднялася на більш високий рівень розвитку.

— Це брехня, - парирував Елгон, - увічнена занепадаючими макро-істотами, які прагнуть зруйнувати стійкість і силу мікро-людини. Але дозволь мені показати тобі, яким захоплюючим і цікавим життям живуть наші люди. А ти порівняєш її з жалюгідним існуванням у макро-суспільстві. Мабуть, Елгон надіслав пілотам телепатичний наказ, бо корабель раптом різко знизився і ми побачили безліч людей, які працювали на полях та фабриках. Елгон пишався тим, що мікро-люди працюють у промисловості, сільському господарстві чи сфері обслуговування по вісім годин шість днів на тиждень, а не ледарюють, як члени Макро-суспільства.

Я спитав у нього, чому в день, який він сам оголосив державним святом, люди продовжують працювати на полях та заводах. Він відповів, що сьогодні люди працюють тільки в цьому штаті, спеціально для того, щоб ми могли подивитися на їхню працю, якщо я захочу. Я відмовився.

Розглядаючи людей, що працювали на полях, я здивувався насиченому жовтому кольору їхньої шкіри, бо, наскільки я пам'ятав, у натовпі, що зібрався навколо Макро-бази, були лише білі люди. Коли я поставив Елгону це питання, він пояснив, що через грішне змішування всіх рас початковий колір шкіри людей змінився. Але мікро-лідери за допомогою штучних

барвників відновили п'ять основних кольорів шкіри: чорний, коричневий, червоний, жовтий та білий. Всі п'ять штатів називалися за кольором шкіри людей, що їх населяли.

Наш повітряний корабель приземлився біля селища, схожого на наші маленькі містечка початку ХХ століття. Елгон відчинив нам двері і сказав:

— Ми хочемо, щоб ви поговорили з людьми цього чи іншого селища. Ми з вами не підемо, бо ви ще подумаете, що ці люди брешуть для того, щоб нам догодити.

Я все одно не вірив, що люди зможуть вільно з нами розмовляти, але все ж таки ми прийняли пропозицію, підійшли до дверей першого будинку і постукали. Двері відчинила жінка похилого віку років сімдесяти. Вона сказала, що бачила наше прибуття по телевізору і дуже горда тим, що першою ми відвідали саме її. Вона запросила нас у маленьку, мізерно обставлену кімнату і, коли ми сіли на тверді металеві стільці, запропонувала мені задавати їй будь-які питання.

— Розкажіть мені про своє життя, — попросив я.

Вона широко посміхнулася, оголюючи ряд кривих потворних зубів, і сказала:

— Ми ведемо чесне, пристойне, богобоязливе життя. Наші чоловіки та жінки одружуються, народжують багато дітей і живуть в окремих будинках, а не у величезному жахливому готелі, як на Макро-континенті.

— Чому ви фарбуєте шкіру у жовтий колір? - Запитав я.

— Тому, — пояснила вона, — що мої предки мали жовту шкіру, поки Макро-суспільство не забруднило нашу кров міжрасовими

шлюбами. Тепер нам доводиться фарбувати шкіру, щоб пам'ятати про свою велику расову спадщину. Ви побачите, що наш Жовтий штат із жовтою релігією та жовтою мовою – найкращий штат на острові.

— Зачекайте, — сказав я, — але ж ви говорите універсальною мовою Макро-суспільства, а не «жовтою мовою».

— Ми вчимо мову свого президента в школах, і цією мовою мовить наше телебачення, — відповіла вона гордо, — але вдома ми говоримо лише жовтою мовою, і уряд нашого штату теж використовує тільки її.

— Але навіщо вам дві мови? - Запитав я.

— Люди, — відповіла вона, — які забули мову своїх предків, не можуть пишатися собою. Завдяки своїй жовтій мові та жовтій релігії ми, жовті люди Жовтого штату, найунікальніші люди в усьому світі.

— Розкажіть мені про вашу жовту релігію, — попросив я.

Вона знову посміхнулася своєю кривозубою посмішкою і сказала:

— Наша жовта релігія каже, що коли Бог створював людину, він використав п'ять кольорів, щоб вийшло п'ять різних рас. Жовтих людей Бог створив останніми та найкращими, і з того часу жовта раса стала обраною.

Її покликання показувати іншим расам, як треба вірити в Бога і жити за його заповідями.

Досі Керол мовчала, дозволяючи мені ставити запитання, але зараз вона сказала:

— Я відчуваю, ви щиро вірите в те, що кажете, і відчуваєте до нас гостру ворожість.

— Тільки до тебе, з Макро-суспільства, але не до цієї людини, — сказала вона, зневажливо дивлячись на Керол. — Він прийшов із великого віку мікро-людей, коли жовта раса числом перевищувала всі інші. Наш президент, Елгон Десятий, сподівається, що ваше Макро-товариство ще не встигло так зіпсувати Джона, що ми вже нічим не зможемо йому допомогти. Ми маємо відкрити йому очі на правду.

Спопеливши Керол поглядом, вона знову повернулася до мене, по-материнськи посміхнулася і продовжила:

— Ми залишаємося вірними стародавнім чеснотам релігії, раси, мови та мікросім'ї з її пристойними та неперекрученими моральними підвалинами.

Потім вона вказала своїм гачкуватим пальцем на Керол і сказала:

— Ось повія Стародавнього Вавилону, яка живе тільки заради аморальної насолоди, — безбожна, бездітна, безрідна, приречена животіти в невіданні про святу пристойність шлюбу і виховання своїх власних дітей. Вона і їй подібні — гидота цієї землі. І скоро Бог знищить цих порочних богохульників.

— Дякую, що поговорили з нами, — сказав я, — але нам уже час іти. Ваш президент чекає на нас на вулиці, і ми не хочемо його затримувати.

Вона провела нас до дверей, побажала мені щастя і пізнання істини і повністю проігнорувала Керол. Ми повернулися до корабля та попросили показати нам ще один штат. Пілоти

опустили на пасажирський салон корабля прозорий ковпак, щоб можна було рухатися з швидкістю, і ми знову піднялися в повітря. На шляху до наступного штату настала черга Сели пригощати нас чудесами Мікро-острова.

Спочатку вона звернула мою увагу на те, що кожна людина має право мати дітей, а жінки вірні своїм чоловікам.

— Скажи мені, Села Дев'ята, - сказав я, - а ти вірна Елгону Десятому?

Вона засміялася і сказала:

— Я незаміжня, бо Макро-суспільство позбавило мене здатності мати дітей.

— За даними СІ, Села Дев'ята, ти сама обрала постійну стерилізацію, але ти поки що можеш це змінити, — вставила Керол. — СІ також каже, що з жінками, які не можуть або відмовляються народжувати дітей, поводяться на Мікро-острові як із повіями.

Села глянула на Керол з огидою, потім повернулася до мене і з усмішкою сказала:

— Макро-товариство придумало більше брехні, ніж будь-яке інше суспільство за всю історію людства, а потім побудувало машину під назвою СІ для того, щоб цю брехню поширювати.

— Значить, у вас немає повій? - Запитав я.

— Звісно, є, — відповіла вона. — Мікро-людині завжди була потрібна сексуальна різноманітність. Це найдавніша жіноча професія. Ми вірні стародавнім мікрозвичаям, які дозволяють

людині мати все, за що вона може заплатити. Зрозуміло, як і інші задоволення, відвідування повій заборонено законом.

— Що ти маєш на увазі під «іншими насолодами»? - Запитав я.

— Наші закони забороняють багато задоволення, щоб люди навчилися їх цінувати та багато працювали для того, щоб дозволити їх собі, — відповіла Села.

— Ти хочеш сказати, що ви самі заохочуєте злочини, ухвалюючи закони, які люди свідомо порушуватимуть? — спитав я недовірливо.

— Звісно, — відповіла вона. — Хіба не завжди так було? Це одне з наших найкращих джерел державного доходу. Крім того, згадай світову історію. Злочин – необхідний компонент життя. Воно робить життя цікавим і захоплюючим. Зрештою, без певних законів не буде конфліктів та конкуренції.

— Тобто ти і Елгон Десятий самі організували злочинність таким чином, щоб ви і ваші послідовники могли отримувати з неї зиск, — підсумував я.

— Правильно, Джон Десятий. Так завжди було й раніше, — відповіла вона, низавши плечима, від чого її пишні голі груди хитнулися, але я постарався не звертати на це уваги, — проте людям від цього лише одна користь. Наша організована злочинність дозволяє будь-якій людині, яка готова за це заплатити, найприголомшливішу насолода — бунт, заколот, свободу. Задля цього варто порушувати закон. Мікро-людина завжди до цього прагнула.

— Я не можу повірити, що ви двоє виростили в макросуспільстві, досягли високих рівнів макросвідомості, а потім відмовилися від усього цього заради такого життя, — зауважив я.

— Послухай, Джоне Десятий, - вигукнула Села, - ми не відмовилися від свого усвідомлення. Ми лише сильніше його розвинули. Я тепер на дев'ятому, а Елгон – на десятому рівні. Ти не розумієш. Ми відмовилися лише від нудьги. Тут ми можемо насолоджуватися забороненими плодами, за які борються і які отримують лише найсильніші та найсміливіші. Запевняю тебе, Джон Десятий, без гордості та конфліктів життя стає смертельно нудним. Чи варто взагалі жити таким життям?

— Ти, мабуть, забула, — сказав я, — що я прийшов зі світу 1976-го року, де через конфлікти та конкуренцію люди забруднюють і руйнують цю планету.

— Ми не забули, що поки людське життя повністю підкорялося законам конкуренції та конфліктів, у нас не було небезпеки забруднення та перенаселення планети, бо сильні виживали, а слабкі гинули чи жили життям мінімального споживання та забруднення.

— Але, — здивувався я, — хіба всі ваші помічники не мають макроздібностей і не називаються «контролерами»? І хіба не їхнє завдання — стримувати конфлікти та керувати конкуренцією так, щоб вони служили вашим особистим інтересам?

— Звичайно, — відверто відповіла Села, — тому що ми сильні, а сильні завжди правлять світом, якщо, звичайно, їхні мізки не скуті міфами про кохання, рівність та єдність.

— Але ти маєш визнати, що жодна громадська структура, включаючи ваше мікро-суспільство, не зможе вижити без співпраці.

— Так, — легко погодилася вона з цим. — Ми співпрацюємо таким чином, щоб краще насолоджуватися результатами конфліктів та конкуренції.

Тут наша розмова була перервана приземленням біля маленького містечка в Червоному штаті. Ми з Керол вийшли з корабля і цього разу пройшли вглиб селища, що складалося здебільшого з невеликих непривабливих будинків. Однак серед них було кілька великих будівель. Ми вибрали один з найбільших і найрозкішніших будинків у селищі. Перш ніж постукати у двері, Керол відзначила, як мало людей у цьому містечку та якими пустельними здаються вулиці. Не встигли ми постукати, як двері відчинилися і на порозі з'явився маленький чоловік середнього віку з черевцем і яскраво-червоною шкірою. Він запросив нас у велику, багато обставлену вітальню і сказав, що, як і всі, стежить за нашою подорожжю по телебаченню, а ця передача переривається тільки на гладіаторські ігри, які транслюють зі столиці, Елгонії.

— Тоді зрозуміло, — сказав я, коли ми сіли у чудові зручні крісла, що набули форми наших тіл, — чому на вулицях немає людей. Розкажіть нам про ці гладіаторські ігри.

Обличчя господаря засяяло, і він широко посміхнувся, відкривши два ряди біліших, явно штучних зубів.

— Це просто диво! - вигукнув він. — Наші гладіатори репрезентують Червоний штат в іграх, і таким чином ми можемо показати свою перевагу над іншими.

— Тобто червоні гладіатори б'ються із гладіаторами інших рас?
- Запитав я.

— Так, — відповів він, — але в нас є ще багато інших змагань, окрім давніх гладіаторських поєдинків із мечами, кулачних боїв

та боротьби. У нас є ще командні змагання, такі як футбол, бейсбол та баскетбол, а також ще масштабніші — наприклад, захоплення прапора.

— Мені здається, — сказав я, — я грав у цю гру в дитинстві. У вас у неї як грають?

— Коли ми влаштовуємо місцеві змагання, — пояснив він, — беруть участь невеликі команди гладіаторів, але коли проводяться змагання між штатами, то стандартна команда налічує 100 осіб і грають на величезному полі. Мета змагання — захопити прапор іншого штату. У грі беруть участь команди як із мечами, так і без зброї.

— І що, ви по-справжньому вбиваєте один одного у цих змаганнях?

— Звичайно. Але оскільки на бої з мечами гладіаторам дозволяється одягати кольчугу, то під час цих ігор вбивають не так багато людей — десять-дванадцять на тиждень. І все одно це найзахоплюючіші змагання з усіх, які ми проводимо.

— Як часто ви дивитеся на ці ігри? - спитала Керол.

— Оскільки ми працюємо шість днів на тиждень, а в неділю вранці ходимо до церкви, то у нас для перегляду ігор залишаються лише вечори та друга половина дня в неділю, — з певним жалем відповів господар.

— Боже мій! - вигукнув я. - Невже ви не втомлюєтеся від таких боїв?

Він засміявся і сказав:

— Бої - це єдине, від чого червоні люди не втомлюються!

— А ваша релігія дозволяє вам таку жорстокість? - спитав я.

— Червона релігія вчить, що Бог створив чотири людські раси та розчарувався у них. Потім він створив червону расу, щоб вона билася за Божу славу. Ми обрані. Наша самовіддана сміливість і вірність расі і Богові повинні бути прикладом для людей інших рас.

— Десь я це вже чула, — тихо сказала Керол.

— Насміхайся, скільки хочеш, аморальна жінка, — розгнівався червоний чоловік, — але наші жінки пишаються тим, що вони удостоєні честі народжувати воїнів. І наші жінки заміжні тільки за одним чоловіком, на відміну від вас.

Відчуваючи, що треба змінити тему, я запитав:

— Як представник обраної червоної раси, як ви ставитеся до президента Елгона, чия шкіра не червона?

— Це правда, що його почервоніння не видно, — пояснив він, — але в душі наш президент — червоний. Він носить білу шкіру, співчуючи слабкості білої раси.

— Звідки ви знаєте, що він червоний у душі? - Запитав я.

— Тому що, коли ми про це запитали, він відповів, що ніколи цього не заперечував, — гордо заявив товстун.

Так, Елгон хитрий, подумав я про себе. Перш ніж піти, я вирішив поставити ще одне запитання:

— Скажіть, чим ви так добре заробляєте, що можете собі дозволити такий великий розкішний будинок?

— Я сподівався, що ви про це запитаете, — гордо посміхнувся господар. — Бачите, на Мікро-острові сміливість, працьовитість та хороші ділові якості непогано винагороджуються. У молодості я був найзнаменитішим гладіатором на острові і заробив багато грошей, які потім вклав у землю та різні комерційні підприємства. Зараз я володію половиною всіх будинків у нашому селищі та здебільшого навколишніх земельних угідь.

— А ви не боїтеся злодіїв? - спитала Керол, розглядаючи дорогі предмети інтер'єру.

Червоношкірий зневажливо засміявся і сказав:

— Ми віримо у цінність приватної власності, тому в нас панує закон та порядок. Кожна десята людина на острові поліцейська, і ми пишаємося нашими заходами по боротьбі зі злочинністю. Мене самого особисто президент Елгон Десятий призначив одним із десяти головних правоохоронців у Червоному штаті.

Керол не втрималася і вставила:

— Мікро-острів — єдине місце у світі, де все ще є потреба в поліції, бо це єдине місце у світі, де існують злочини. Якби ви не надавали стільки значення приватній власності, вам не довелося б витратити стільки людських ресурсів на охорону громадського порядку.

Товсте червоне обличчя хазяїна будинку ще сильніше почервоніло від люті, і він відрізав:

— Багатство завжди належало сильним, сміливим та розумним людям, які не боялися ризикувати та жили захоплюючим та насиченим життям.

Потім він зневажливо пирхнув на Керол і сказав:

— Ваше Макро-суспільство знищило всяке почуття пристойності та гордості, змусило своїх членів погрязнути у всіх мислимих пороках і відмовитися від таких чеснот, як сміливість, вірність своїй расі та накопичення особистого багатства.

Схопившись на ноги і сердито пройшовшись по кімнаті ходую, що хитається, він скрикнув:

— Ще ніколи за всю світову історію ніде не розцвітало стільки зла, пороку та богохульства. Але Бог переможе! Ти і все твоє безбожне боягузливе плем'я скоро зникне з лиця землі!

Я вирішив, що краще нам якнайшвидше піти, поки господаря не схопив епілепсичсичний удару. Я подякував йому за наданий нам час, і ми поспішно попрямували до корабля. Розмова з товстуном дуже засмутила нас. Не було сумніву в тому, що він палко вірив у те, про що говорив. Адже ніхто не змушував нас відвідувати саме цей будинок.

Коли ми знову піднялися в повітря, Елгон спитав про мої враження від побаченого. Коли я відверто зізнався, що побачене мене пригнічує, він щиро засмутився, кілька разів труснув своєю великою головою з довгими чорними кучерями і сказав:

— Мені дуже шкода, що Макро-суспільство вже встигло налаштувати тебе проти нас і ти не бачиш, які горді й щасливі наші люди і яким вільним і гідним життям вони живуть.

— Елгон Десятий, ти справді вважаєш, що на Мікро-острові всі щасливі, навіть найбільш і найхворіші люди? - Запитав я.

Елгон відповів дуже щиро та переконливо:

— Ти не розумієш, Джоне Десятий, що найважливіше для людини — це не багатство, не здоров'я і навіть не слава, а гордість — відчуття переваги над усіма іншими.

Він зробив паузу, щоб дозволити цій інформації лягти у мене в голову, а потім продовжив:

— Тут, на Мікро-острові, ми забезпечили людину всіма необхідними умовами для відчуття гордості — кожен має свою сім'ю, свою расу, свою релігію, свою мову, свою власність і свій штат. Макро-суспільство позбавило людину всього цього і тим самим перетворило життя на таку вічну нудьгу, що людям стало все одно, жити чи вмирати. Вони приїжджають до нас, на Мікро-острів, і порушують закон, щоб мати насолоду хоча б цікаво померти, якщо вони не можуть цікаво жити.

Цього разу я похитав головою:

— Вибач, Елгоне, я на все це дивлюся по-іншому.

— Я не змушую тебе вірити моїм словам, — відповів він. — Твої очі та вуха самі нададуть тобі доказ їхньої істинності. Поговори ще з нашими людьми. Поговори з бідняками. Поговори з тими, кого ти вважаєш невдахами у нашій системі. Запевняю тебе, що навіть найжалюгідніший боягузливий невдаха має більше поваги до себе і більше радіє життю, ніж будь-який член Макро-суспільства. Якщо ти мені не віриш, подивися довкола себе — і сам переконаєшся.

Я погодився дослухатися поради Елгона і поговорити ще з кількома людьми. Він висадив нас біля якогось селища у Коричневому штаті. Тут ми з Керол розмовляли з батьком та матір'ю 18 дітей. Матері було лише 36 років. Вона вийшла

заміж, коли їй було 12, і народила свою першу дитину в 14, а потім народжувала майже кожен рік, і всі діти вижили.

Ця родина була дуже бідною. У крихітному будинку вони спали всього на двох ліжках. Проте обидва дуже пишалися своєю сім'єю і тим, що п'ятеро старших синів навчалися на гладіаторів. Уся сім'я працювала на орендованій землі, але грошей, які вони заробляли своєю працею, не вистачало на життя, тому дві старші дочки вже кілька років працювали повіями, щоб поповнювати бюджет сім'ї. Уся родина ними пишалася.

За нормами макро-суспільства стан їхнього здоров'я був жахливим. Мати, що тримала на грудях двох немовлят, була блідою, хворобливою і виглядала років на 50, але, коли я запитав її про вік, з гордістю відповіла, що вона на 14 років молодша. Тридцятидев'ятирічний батько виглядав молодшим за дружину, проте від зубів у нього залишилися практично лише гнилі пеньки, а обрюзгле, нездорове тіло все запливло жиром. На відміну від нього майже всі діти в їх сім'ї були худими, з такими ж, як у батьків, хворобливо-блідими обличчями.

Коли ми зайшли до них, усі зі щасливим виглядом дивилися гладіаторські бої по телевізору, який, як я дізнався, купувала кожна сім'я, навіть якщо не було грошей на все інше. Вони зворушливо пишалися своєю шкірою, пофарбованою в коричневий колір, своєю коричневою релігією, коричневою мовою та Коричневим штатом, який, як вони вважали, породив найхоробріших і найсильніших у світі гладіаторів.

Ми знову почули історію про те, що Бог створив чотири раси і розчарувався, а потім створив коричневу расу, щоб вона показувала іншим приклад чесного, сміливого та богобоязливого життя. Вони в це сліпо вірили і були дуже задоволені тим, що їм випало щастя народитися представниками богообраного народу.

Керол ця сім'я не зневажала, а щиро шкодувала за те, що їй випало величезне нещастя народитися в макро-суспільстві. На мій подив, вони дійсно відчували співчуття до цієї красивої здорової молододі дівчини.

Коли я запитав, чи не обтяжуються вони своєю бідністю, глава сімейства відповів:

— Нам шкода багатих, бо вони вже не можуть зазнати славної надії колись розбагатіти. Ми з нетерпінням чекаємо на момент, коли наші сини почнуть брати участь в іграх гладіаторів: тоді ми купатимемося в грошах. Ми маємо всі причини насолоджуватися життям.

На цій ноті ми з Керол залишили їхній будинок, знову пригнічені всім побаченим і почутим, але вже не дивуючись прагненню Елгона показати нам якомога більше людей. Було ясно, що він вихваляється результатами найвдалішого пропагандистського апарату, коли-небудь створеного людиною.

Пізніше, по дорозі до Чорного штату, я запитав у Елгона, чи він знає, яка середня тривалість життя на Мікроострові.

— Знаю, - відповів він. — Чоловіки живуть у середньому 53 роки, а жінки — близько 52. Зрозуміло, тобі здається це жахливим, але дозволь знову нагадати тобі, Джон Десятий, що справа не в тому, як довго людина живе, а в тому, наскільки стабільне та комфортне її життя. Точніше, зрештою, найголовніше - це наскільки ти пишаєшся своїм життям і скільки насолоди від нього отримуєш.

— Не заперечуватиму, — сказав я, — що тобі чудово вдалося вмовити людей вірити твоїм словам. Я здивований тим, що тільки сто чоловік на рік їде з твого острова.

— Це здебільшого люди похилого віку, — пояснив Елгон, — які не встигли оцінити реформи, які мені, Селі Дев'ятій та тисячі наших контролерів вдалося провести в життя за останні 30 років. Перші 40 років я витратив на організацію життя на Мікро-острові, а зараз наше мікро-суспільство пропонує всім своїм людям цікаве та захоплююче життя.

— Отже, тобі знадобилося 70 років, щоб організувати практично ідеальний апарат пропаганди, який змушує людей мислити так, як тобі хочеться, — підсумував я.

У відповідь на цю репліку Елгон лише усміхнувся своєю владною посмішкою і запропонував нам відвідати ще кілька будинків. Ми так і зробили, але наступні дві сім'ї, чорна та біла, знову повторили те, що ми вже чули. Вони пишалися своїм кольором шкіри, своєю релігією, своєю мовою, своєю родиною та своїм великим штатом. Звичайно, вони мали щастя бути богообраним народом і всіма силами прагнули народити якнайбільше представників своєї раси. У чорній родині було 18 дітей, а біла завдяки багатоплідним пологам могла похвалитися рекордним показником — 53 дитини!

Неймовірно плідна біла мати поскаржилася на дедалі більшу проблему дисидентів, які відмовляються прийняти мудрість Елгона Десятого і піддаються безбожним ідеям Макро-суспільства. Вона сказала, що найбільше від цієї проблеми страждають (ну зрозуміло!) інші штати.

Я почав підозрювати, що Елгон висаджує нас у «показових» селищах, де мешканцям надійно промили мозок. І дуже порадувався тому, що люди, які підтримують Макро-ідеї, виявляється, були для мікро-суспільства «наростаючою проблемою».

У чорній сім'ї мені також вдалося дізнатися кілька цікавих фактів. Батько тут був юристом і пояснив мені, що після гладіаторів його робота на Мікро-острові (ну зрозуміло!) - Найпрестижніша і найвисокооплачуваніша. За його словами, справа була у величезній кількості суперечливих законів. Він визнав, що на острові існує стільки законів, що регулюють різні сфери життя, що кожна людина щодня порушує хоча б два чи три з них. Зрозуміло, маючи хорошого адвоката, можна впоратися з усіма проблемами. Однак, оскільки у кожному штаті свої закони, перетинати кордони є надзвичайно небезпечним. Юристи не мають права працювати в іншому штаті, а людина, яка потрапила на чужу територію, обов'язково порушує той чи інший закон. Природно, «не місцевий» колір шкіри також був серйозним ускладненням.

Я був вражений, що цей юрист захищав правову систему, де багаті могли найняти адвокатів, які забезпечують їм практично повну судову недоторканність, тоді як бідні постійно страждали від відсутності юридичної допомоги. Я зрозумів, що острівна правова система дещо відрізнялася від системи 1976-го року, де бідні люди в 100 разів частіше потрапляли до в'язниці, ніж багаті, і лише бідні і зазнавали смертної кари.

Господар будинку пояснив, що оскільки держава більше потребує багатих, ніж бідних, цілком природно, що перші повинні мати можливість купувати собі недоторканність. При цьому він наполегливо наголошував, що перед законом усі рівні і вся справа лише в грамотності юристів: чий адвокат кращий, той чистий перед владою. Я зрозумів, що мікро-уряд 2150-го року аплодував би діям мого уряду 1976-го року, який боровся з інфляцією, створюючи безробіття серед бідних, дозволяв третині всього населення жити у злиднях і водночас витрачав мільярди на підтримку корумпованих урядів у тисячах миль від берегу. Що ж, подібне притягується до подібного, і несправедна влада завжди підтримуватиме таку саму.

Коли ми відвідали всі п'ять штатів, Елгон сказав, що настав час оглянути столицю, яка знаходиться в центрі острова, де сходяться всі штати. Дорогою туди я запитав у Елгона про їхню систему освіти. Він відповів, що майже для 90% дітей обов'язкова освіта починається у 5 років і закінчується у 12. З цього віку всі починають працювати на полях, заводах та в магазинах і зобов'язані одружуватися та народжувати дітей. Проте, склавши певні іспити, можна продовжити освіту у школах гладіаторів, юридичних та медичних навчальних закладах. Оскільки ці школи працюють ночами, молоді люди, які склали іспити, можуть вдень працювати, а вночі навчатися. Багатим легше, тому що вони можуть найняти вчителів для підготовки до іспитів у всі школи (крім гладіаторської, зрозуміло).

Коли я запитав про місцеву адміністрацію штатів, виявилось, що лише юристи можуть обіймати урядові посади — іноді одразу чотири чи п'ять. Щодо центрального уряду всього острова, то з 10000 посад Елгон і Села займають найважливіші, а понад 1000 інших постів віддано іншим колишнім членам Макро-суспільства. Я прокоментував це так:

— Напевно, ти дуже цінуєш своє Макро-оточення, якщо твої найкращі та найнадійніші лідери походять звідти. Хіба це не суперечить тому, що ти говориш про Мікроострів? Адже якби життя тут було таким чудовим, ти вибирав би своїх найближчих помічників з острів'ян.

Елгон засміявся:

— Макро-суспільство допомагає своїм людям розвинути макроздібності, а потім життя цих людей стає таким нудним і так їм набридає, що вони приєднуються до мене, тому мені не доводиться організовувати тут школи для розвитку макроздібностей.

— Але, мабуть, люди, які залишаються з тобою, мають не надто розвинені макроздібності, інакше ти б не вважав, що я досяг десятого рівня, тоді як я всього лише на другому, — вколів його я.

Елгон просто змінив тему розмови, вказавши кивком голови на столицю Мікро-острова Елгонію.

— Ти тільки глянь, — сказав він. — Це єдине велике місто на Землі, адже Макро-суспільство відмовляє своїм людям у радощах міського життя.

Я подивився вниз і побачив місто, яке в 1976-му році вважалося б глухим. Його населення було лише 30 000 чоловік, з яких понад чверть становив уряд Елгона. Загалом в Елгонії працювало понад 100 000 осіб, але оскільки особиста територія президента, близько 15 кілометрів у діаметрі, не належала до жодного штату, більшість робітників і службовців воліли жити у своїх штатах, а до міста лише їздити на роботу. У центрі міста було безліч урядових будівель, розташованих навколо величного президентського палацу, схожого на індійський Тадж-Махал.

Елгон Десятий, мабуть, дуже пишався своєю столицею і довго говорив про значення сильного центрального уряду. Він, не переводячи дихання, продекламував довгий список урядових організацій, які вирішували питання сільського господарства, комерції, праці, права, освіти та розвідки. Мене особливо вразило те, що Елгон мав дев'ять різних розвідувальних служб, які збирали дані про громадян. Коли я запитав про їхні функції, Елгон відповів, що розвідувальні служби найкраще працюють, коли їхні операції тримаються в повній таємниці, а тому він не може нікому розповісти про них, навіть мені. Потім, на мій подив, він додав:

— Однак коли ти в нас залишишся, Джоне Десятий, і я зроблю тебе віце-президентом, я зможу тобі розповісти все

— Дякую, Елгоне Десятий, — я похитав головою, — але я хочу залишитися в Макро-суспільстві.

Він голосно розреготався і сказав:

— Невже ти досі віриш у те, що людина, яка виросла в мікро-суспільстві двадцятого століття, може щасливо жити в Макро-суспільстві? Повір мені, Джон Десятий, якщо я, який прожив 50 років у Макро-товаристві, не витримав такого життя, то ти тим більше не зможеш там жити!

— Тобі перестало подобатися Макро-суспільство, бо там ти не міг задовольнити свою гордість і спрагу влади, — сказала Елгону Керол, — але Джону не потрібна влада, тому перспектива високого посту в твоєму уряді його не зацікавить.

На вилицях Елгона заграли жовна, а його аура почервоніла. Тим не менш, він досить спокійно заперечив Керол, що вона ще надто молода, щоб розуміти радості мікроіснування.

Наш корабель приземлився на гарному майданчику за президентським палацом, і Елгон наполягав на тому, що він особисто покаже нам усю місцеву красу.

Будинки та сади були чудові, але на моє захоплення накладалися спогади про обличчя десятків голодуючих дітей, яких ми бачили протягом дня. Зрештою я перебив пояснення Елгона і спитав його, як людям тут вдається народжувати стільки дітей. Він пояснив, що кожен може купити таблетки, які підсилюють здатність зачати і забезпечують багатоплідні пологи. Великі сім'ї були не лише джерелом величезної гордості

та виконанням релігійного та державного боргу, а й економічною перевагою, оскільки діти віком від дванадцяти років, які закінчили навчання, могли заробляти гроші гладіаторськими боями чи проституцією.

Через годину мені набридло оглядати розкішно обставлені кімнати, коридори та внутрішні двори, наповнені рідкісними та цінними речами, від яких Елгон та Села були в захваті. Елгон відчув мій настрій і провів нас у шикарну гостьову зону, де ми могли вибрати собі будь-які покої. Потім Елгон і Села нарешті залишили нас самих, перед відходом нагадавши, що чекають на вечерю.

Як тільки вони пішли, я кинувся на величезне ліжко з балдахіном і сказав:

— Я вже втомився від Мікро-острова, а особливо від Елгона Десятого та Сели Дев'ятої. Давай трохи перепочинемо, щоб якось витримати цей вечір.

Керол не відразу відповіла, і я побачив, що вона стоїть, задумливо прикусивши нижню губу. Вперше за весь час я побачив, як її аура стала яскраво-рожевою, поступово набуваючи червоного кольору тривоги. Я встановив з нею уявний контакт і відчув, що вона бореться з якимись сумнівами, намагаючись приховати їх від мене.

— Будь ласка, Керол, — попросив я, — скажи мені, що тебе непокоїть. Раніше ти ніколи не намагалася приховати від мене свої думки.

Нарешті вона повільно кивнула на знак згоди і сказала:

— Це станеться раніше, ніж думала Рана. І відвернулася від мене.

— Ну досить, Керол, не тримай мене в напрузі, — благав її я.
— Що станеться раніше, ніж думала Рана?

— Я точно не знаю що, — відповіла вона, беручи мене за руку.
— Рана сказала, що вони почекають два чи три дні, а потім почнуть сильно натискати на тебе. Але в мене сильне передчуття, що це станеться незабаром.

Я знав, що в передбаченні Керол набагато сильніша і чутливіша за мене, і сказав:

— Ти впевнена, що не можеш точно сказати, яка неприємність на нас чекає в майбутньому?

Керол пильно подивилася на мене, а потім, тихо схлипнувши, затулила обличчя руками. За мить ми покривали один одного поцілунками. Незабаром наше бажання злитися воедино стало таким сильним, що ми не змогли перед ним встояти, скинули з себе туніки і розпочали радісну любовну гру, відому лише двом близьким душам. Раптом я телепатично почув ноти наших душ, котрі поступово наростали в міру того, як наші тіла та уми шукали повної єдності, поки ми не досягли екстазу макро-занурення.

Через деякий час, коли ми ліниво плавали у величезному басейні, я згадав, що Керол не відповіла на моє останнє запитання про її передчуття. Я вирішив не тиснути на неї, якщо вона не хоче мені говорити, і негайно отримав за це телепатичну подяку.

Повернувшись у свою спальню, ми виявили, що туніки, що відбивають нашу ауру, зникли, а замість них розкладено новий одяг: красива позолочена туніка, усипана блискучим

дорогоцінним камінням, для Керол і мерехтлива біла тога для мене.

До Керол, здавалося, знову повернувся її звичайний гарний настрій; вона обношувала свою нову туніку і скаржилася на її важку вагу, коли з'явилися п'ять слуг-чоловіків, які представляли всі п'ять мікрорас, і запросили нас до вечері.

Їдальня в палаці Елгона була така величезна, що в ній, мабуть, запросто вмістилося б два футбольні поля. Цей зал (інакше не скажеш) був заповнений чоловіками та жінками в напрочуд гарних костюмах та вишуканих багатих сукнях.

Нас підвели до підйому в одному кінці зали, де за маленьким столиком, обличчям до інших столів, сиділи Елгон та Села. Коли ми ввійшли, голоси, що наповнювали їдальню, поступово затихали.

Коли Елгон і Села посадили нас з Керол між собою, в кімнаті запанувала гробова мовчанка, і я відчув, що нас повільно, але нещадно стискають якимись величезними лещатами. Я чув, як Елгон промовляв промову на честь мого прибуття, але моя голова боліла, ніби її стискав сталевий обруч. Я зрозумів, що Керол теж відчуває цей тиск. Далі в мене залишилися тільки невиразні спогади про дивні страви і напої, що змінюють одна одну, до яких я ледве доторкнувся. Я усвідомлював, що Елгон і Села звертаються до мене і я, мабуть, правильно їм відповідав, бо вони весь час здавалися дуже задоволеними, але я не пам'ятаю, про що ми говорили. Останнє, що згадується з цього вечора, — п'ять слуг знову відвели нас до нашої кімнати, де ми з Керол одразу ж лягли спати навіть не роздягаючись.

Я прийшов до тями в 1976-му році, намацав та ввімкнув свій нічник і побачив, що було три години ночі. Я не міг позбутися якогось невиразного почуття страху. Незрозуміло, чому я був

такий наляканий. Ні з Керол, ні зі мною нічого страшного не сталося, якщо не рахувати цього дивного почуття тривоги...

Я потряс головою, намагаючись відігнати похмурі думки, я згадав, що мені щось сильно давило на голову під час вечері з Елгоном. Цікаво, що саме викликало це болісне відчуття, через яке під час трапези я не усвідомлював власних дій? Я поступово відчув, що відповідь на це питання сама прийде з незмірних глибин моєї свідомості. Я почекав, поки в голові у мене складеться чітка картинка їдальні. Картинка склалася. Всюди були сотні абсолютно порожніх однакових осіб; одне-єдине око пронизливо дивилося на мене з кожного чола. Це явно був символом телепатичної ментальної мережі, яку Елгон знову сфокусував на мені. Чому ж мені все ще було шалено тривожно і страшно? Я раптом відчув шалене бажання повернутися в 2150 і перевірити, чи все в порядку з Керол. Зрозуміло, що сильніше я намагався заснути, то менше було надії на успіх. Нарешті я зрозумів, що треба заспокоїти себе, прийнявши все, що відбувається, як прояв досконалості. Однак у мене і це не виходило, і я вирішив згадати свій макроконтат. Тільки після цього я знову провалився в сон і прокинувся в 2150-му, лежачи один на ліжку з балдахіном, все ще одягнений.

Я миттю скочив на ноги і пробіг по всіх п'яти величезних кімнатах наших покоїв, гукаючи Керол, але вона не відповідала. Я вирішив знайти Елгона і вимагати пояснень. Вибігши в коридор, я зіткнувся з трьома десятками — не менше — колишніх членів Макро-суспільства, яких легко можна було впізнати на зріст. Я спитав у них, де знайти Елгона Десятого, але вони не відповідали, а тільки пильно дивилися мені в очі. Я знову відчув, як невидимі лещата стискають мій розум, засліплюючи мене. Я швидко відступив назад у свою кімнату, нерозважливо намагаючись зачинитися дверима від цих пронизливих очей.

Тиск на мій розум усе посилювався, і мені важко вдавалося утримувати себе в свідомому стані. Я підійшов до ліжка і впав на нього. Несподівано я відчув, що мій розум відокремився від тіла. Напевно, так почуваються люди, розбиті паралічем. Я зрозумів, що в кімнаті з'явилися інші люди, і вони мене роздягають. Потім мене винесли у ванну і кинули у глибоку частину величезного басейну. Я швидко пірнув під воду, перевіряючи, як довго мені вдасться затримувати дихання, і борючись із цим дивним безсиллям. Я не пам'ятаю, скільки тривала ця безглузда боротьба, але незабаром почав усвідомлювати, що мені потрібно використовувати ПК, щоб піднятися на поверхню води. Коли я зосередив усі свої зусилля на цій дії, то відчув, що відчуття безсилля залишає мене і виринув на поверхню.

Не знаю, чи відпустила мене телепатична мережа Елгона, але я вже не почував себе паралізованим. Я легко плавав, глибоко втягуючи в легені дорогоцінне повітря.

Повернувшись до своєї спальні, я знайшов там Селу; вона лежала на ліжку геть оголена. Її, мабуть, потішило моє здивування, бо вона засміялася і сказала:

— Не дивуйся, Джоне Десятий. Елгон Десятий і я вирішили: для того, щоб ти оцінив унікальні переваги життя на Мікро-острові, ти маєш спробувати нашу найбільшу насолоду — мене.

З цими словами вона вигнула своє розкішне оголене тіло так, що величезні пружні груди запрошено розкинулися прямо переді мною. Вона облизала кінчиком рожевого язика повні червоні губи, залишаючи на них мерехтливий блиск вологи, і почала здійснювати тазом повільні хвилеподібні рухи, часто уривчасто зітхаючи.

Раптом мій розум знову стиснули телепатичні лещата, якими керувала тисяча людей на чолі з Елгоном. Я швидко втратив контроль над своїм тілом і з жахом побачив, що воно почало жити своїм окремим життям: підійшло до ліжка, впало в обійми Сели і почало пестити його. Якось моє тіло знову стало мені підвладно, і я відчув величезну чуттєву силу бархатистої пишної плоті, яка притискала до мене в гарячих пристрасних обіймах.

Протягом довгої-довгої миті я згорав від хтивості, яка, здавалося, поглинула всі інші мої бажання. Я відчував, як тону у бездонному темно-червоному морі.

Якби я раніше не спробував Макро-занурень і не згадав бездоганної досконалості обіймів моєї близнюкової душі Лії, то впевнений, що Села б перемогла. З того моменту я б ходив за нею, як пес блукає за тічною сукою. Але коли я стояв над урвищем, над цим безмежним морем хтивості, мій розум раптом наповнився спогадом про мою кохану Лію.

Я скинув з себе розпусно стогналу Селу, підвівся з ліжка, пройшовся по кімнаті і сів на один з багато прикрашених стільців з високими спинками.

Ми з Лією виграли першу битву.

Кілька хвилин Села каталася по ліжку, кричачи і виючи від люті. Раптом буря минула, вона сіла на ліжку і, посміхаючись, сказала:

— Наступного разу, Джон Десятий, я виграю, і будь певен, наступного разу обов'язково настане.

Я похитав головою.

— Ні, Села, - сказав я, - Елгон може обплутати мене всього своєю телепатичною мережею, заволодіти моїм тілом і змусити його до тебе торкатися, але знай, Села, що мій розум ніколи не захоче хвилинних мікро-насолод, а це все, що ви можете запропонувати.

Її очі спалахнули темним блиском, вона відвернулась і сказала:

— Я — Села Дев'ята. Ти, мабуть, забув про пристойність. А свою Альфа-партнерку Керол Третю ти теж забув?

— Ні, не сподівайся, — сказав я. — А ти не хочеш мені розповісти, що ви з Елгоном Десятим з нею зробили?

Телепатично я прочитав у думках Сели лише те, що Керол накачали наркотиками і сховали десь у палаці. Але я не хотів визнавати, що мені це відомо. Села не встигла мені відповісти, бо двері відчинилися і в кімнату ввійшов Елгон з трьома служницями, які відразу почали одягати Селу в туніку, посипану дорогоцінним камінням. Я все ще був оголений, тому попросив, щоб мені повернули мій одяг. У відповідь Елгон лише усміхнувся і сказав:

— Тільки мікро-людина відчуває сором від своєї голізни. Ти що, про це вже забув?

Я проігнорував це питання і запитав, коли зможу побачити Керол.

— Це, - відповів Елгон, - залежить від того, коли ти дозволиш нам завершити твоє переміщення у часі.

— Чому вам так важливо перемістити мене сюди? - Запитав я.

Елгон засміявся і сказав:

— Я думаю, тобі відомо, що ти — перша людина, яка пододала час і зайняла ментально створене фізичне людське тіло — дуже відомий. Ми знаємо, що Макро-суспільство відмовилося назавжди переміщати тебе в часі, поки ти не досягнеш третього рівня усвідомлення, що абсолютно неможливо у відведений тобі час.

Але люди Мікро-острова будуть раді врятувати подібну до них мікро-людину.

— А ти будеш радий зіпсувати плани Макро-товариства, — відповів я.

— Звичайно, - легко погодився Елгон. — Але зараз ми дамо тобі спокій і дамо тобі час подумати. Вирішуй, коли ти захочеш стати постійним членом Мікроострова.

— Ніколи, - відрізав я. Він знову засміявся і сказав:

— Я на твоєму місці не був би так у цьому впевнений, Джоне Десятий. Я передбачаю, що ти передумаєш, не пройде і двох тижнів.

Він повернувся і пішов до дверей в супроводі Сели та її трьох служниць. Вже повернувшись до мене спиною, він кинув через плече.

— Можеш переглянути відео у своїй кімнаті, Джон Десятий. Це допоможе тобі згаяти час.

З цими словами він зачинив за собою двері, і я побачив, що великий відеоекран, розташований на стіні навпроти ліжка, світиться. Потім з'явилося зображення Керол, що лежить на підлозі у порожній кімнаті.

Я кинувся до екрана, щоб краще її розглянути. На Керол було те саме вбрання, в якому вона була за вечерею. Вона лежала явно непритомна, з руками, схрещеними на грудях, і на чорно-білому екрані виглядала мертвою. Спочатку картинка була беззвучною, але незабаром я почув голос Елгона:

— Зараз твоя подруга Керол Третя перебуває у кататонічному трансі, спричиненому наркотиками. Вона буде в цьому стані, поки ти не погодишся вступити з нами в переговори або поки вона не помре.

На цьому звукозапис закінчився, і на екрані залишилося лише зображення як постійне нагадування про погрозу Елгона.

Залишок дня я провів, блукаючи своїми кімнатами і намагаючись придумати якийсь спосіб врятувати Керол і повернутися в Макро-суспільство.

Я спробував встановити контакт із підсвідомим розумом Керол, але телепатична мережа Елгона не давала мені це зробити і перегороджувала шлях у коридор. Незважаючи на це, я не відчував розпачу, тому що знав: якщо я попрошу допомоги у Макро-суспільства, вищі Макро-здібності наших друзів завжди зможуть звільнити нас з Керол із полону Елгона.

До кінця дня вигляд бездиханого тіла Керол на екрані почав мене гнітити. Я прийняв дві поживні пігулки з браслета і тому не був голодний, але десь всередині відчував якусь неприємну порожнечу, яка передвіщала смерть. Але чию – мою, Керол чи нас обох?

Зрештою, я вирішив лягти спати, сподіваючись прокинутися в 1976-му році і обговорити ситуацію з Карлом — моїм,

виявляється, опікуном — і Недою. Я заснув, але не прокинувся в 1976-му році. Мені наснився сон.

У цьому сні я лежав на спині в порожній кімнаті поруч із Керол. У мене було таке відчуття, що я паралізований, бо я не міг поворухнути жодною частиною тіла. В результаті, втомившись від безплідних спроб підвестися, я розслабився і почав дивитися в обличчя Лії, яке ширяло в повітрі наді мною. Я телепатично попросив її про допомогу, але вона похитала головою і сказала:

— Подумай добре, перш ніж просити мене про допомогу, Джоне. Я маю нагадати тобі, що, якщо ми тобі допоможемо, ти не продемонструєш третій рівень усвідомлення у відведений тобі час. І тоді ми не зможемо назавжди перемістити тебе сюди.

— Добре, - сказав я, - але тоді хоч б допоможи Керол. Поверни її назад на материк.

Лія знову похитала головою.

— Я не можу їй допомогти, поки вона сама не попросить мене про допомогу, але поки що вона просила дозволити їй залишитися з тобою, навіть якщо це загрожуватиме їй смертю.

І тільки потім я нарешті прокинувся в 1976-му році з криком: «Не дай їй померти, Ліє! Не дай їй померти!»

Розділ 16. Карма

Я одягнувся, поснідав і довго ходив по кімнаті туди-сюди. Було лише 6:45, але я все одно вирішив зателефонувати до Карла. Він зазвичай прокидався близько 7 ранку, але сьогодні відповів після першого ж гудку. Виявилось, що він уже півгодини не спить, змучений відчуттям, що потрібно терміново мені зателефонувати.

Через п'ять хвилин ми з Карлом та Недою сиділи за кухонним столом і пили його улюблений морквяний сік. Я розповів їм про таємницю, яку розкрив мені Елі.

— Я завжди тобі казав, щоби ти мене більше слухав! — вигукнув Карл, сміючись. Потім із заклопотаним виглядом додав:

— Тобто ми з тобою не випадково разом, Джоне?

— Ти мій найдорожчий і найвірніший друг, і я в цьому ніколи не сумнівався! — сказав я, обійнявши його за плечі. Я відчув біль у грудях, наче глибоке невимовне кохання, яке я все життя носив у собі, хотіло вирватися нарешті назовні.

Я розповів їм про свої неприємності у 2150 році, завершивши описом телепатичного спілкування з Лією уві сні. Карл підвівся з-за столу і сказав:

— Це твоє Макро-суспільство буде більш винне у смерті Керол, ніж сам Елгон, тому що вони за просто можуть її врятувати, але не роблять цього.

— Але ж, Карле, вони не сприймають смерть так, як ти, — заперечила Неда. — Якщо дивитися з Макро-позиції, це не

трагедія, бо ми живемо у цілком справедливому всесвіті і з усіма нами відбувається лише те, що ми самі для себе обрали.

— А як щодо демографічного вибуху, який планує Елгон? Боже мій, якщо у них у сім'ях по 30–50 дітей, вони скоро задавлять увесь світ однією своєю кількістю!

— Так, — відповів я, — я теж про це вже думав, але Макро-суспільство не може перешкоджати вільній волі інших людей.

— Але ж вони змушують людей жити на Мікро-острові, — заперечив Карл.

— Це неправда, Карле, — відповіла Неда.

— Звідки ти, чорт забирай, знаєш? - Вибухнув Карл.

— Тому що Джон мені сказав, — відповіла Неда, встала, посміхнулася Карлові, обійняла його, і його роздратування миттєво зникло.

— Вона має рацію, — сказав я, — Сі сказала мені, що спочатку Макро-суспільство збирало мікро-людей, які вціліли після стихійних лих та згубних змін, і перевозило їх на Мікро-острів. Таким чином, вони не карали цих людей, а рятували.

— Як це? - Запитав Карл.

— Вони планували використовувати Мікро-острів як школу, де змогли б навчати людей принципам макрофілософії, — пояснив я. — Елгон і Села були серед перших «джерел», які приїхали на острів. Через зловживання своїми силами, за допомогою яких вони керували своїми учнями, ця парочка почала регресувати на нижчі рівні усвідомлення.

Елгон наполягав, що є один, і тільки один спосіб досягти макросвідомості - той, який він сам використовував. Він не був скромним джерелом знань, а оголосив себе вчителем і єдиним авторитетом у сфері Макро-усвідомлення.

Потім Елгон зібрав навколо себе такі душі, на які він міг впливати примусом, погрозами, гіпнозом або просто умовляннями, і заснував свою маленьку «сім'ю». Метою Елгона було «упорядкувати» макро-суспільство, давши йому жорсткі правила життя; поліцію, яка б стежила за дотриманням цих правил; і великого харизматичного лідера, до якого люди зверталися б за мудрою порадою, — тобто себе.

Поки його учні робили так, як він говорив, він ніжно "кохав" їх, хвалив і називав своєю "сім'єю". Тих же учнів, які його не слухалися, він називав нижчими істотами, виключав їх із «родини» та забороняв своїм послідовникам надалі спілкуватися з ними. Повернутися до «сім'ї» Елгона можна було, тільки визнавши його всезнання.

— Але чому всі ці люди залишаються на Мікро-острові, якщо Макро-товариство їх там не тримає? - Запитав Карл.

— Пропаганда Елгона вселяла їм, що вони живуть у найкращому з можливих світів. Тим, хто незадоволений, не дозволяється їхати. Елгон знає, що якщо люди побачать макро-життя, вони перестануть його боятися і тоді він втратить свою владу.

— Але, Джоне, якщо ви в Макро-суспільстві про це знаєте, то чому не захопите Елгона та його тисячу помічників і не посадите їх на якийсь інший острів, менший, щоб вони більше не розпоряджалися життям інших людей?

— Тому що це означатиме, що вони розпоряджаються життям Елгона та його послідовників, що зрештою лише ускладнить проблему, — пояснила Неда.

— Що ти хочеш цим сказати?

— Це все одно що лікувати людину, яка ще не зробила уроку зі своєї хвороби. Йому доведеться знову проходити цей урок. Якби ці душі не хотіли використовувати досвід мікрожиття як можливість для розвитку, вони б не втілилися в підопічних Елгона, — пояснив я. — Якщо ми просто припинимо для них цю ситуацію, вони будуть змушені зробити собі іншу таку ж ситуацію, щоб таки вивчити запланований урок. Ні, якщо це має закінчитись, їм доведеться постаратися самим.

— Але ж це безнадійно! - Вигукнув Карл. — Тобі гадять на голову, а ти маєш тільки радісно посміхатися? Будь я проклятий, але я не вірю в це марення про смиренність.

— Ти маєш рацію, Карле, — сказала Неда. — Ти будеш проклятий своєю негативною енергією. Це і є пекло та вічне прокляття. Їхня причина — твоя мікро-відмова прийняти результати своїх власних дій.

— Ще чого? - Заперечив Карл. — Джоне, чи не ти казав мені, що Макро-суспільство не вірить у пекло та вічне прокляття?

— Не вірить, — відповів я. — Але пам'ятай, що підсвідомий розум містить запис усіх твоїх минулих думок та дій. Якщо ми не будемо застосовувати на практиці ті уроки, які винесли зі своїх попередніх життів, ми будемо змушені їх повторювати. Інакше кажучи, ми притягуємо до себе той життєвий досвід, який свідомо відкидаємо.

— Я була вражена, — додала Неда, — коли дізналася, що ми ненавидимо, так само як і любимо, тільки те, що в нас самих.

— Все це марення, — не погоджувався Карл. — Я, наприклад, можу ненавидіти ґвалтівника чи вбивцю, але не носити його в собі.

Я похитав головою.

— За словами Макро-філософів, тому, хто має душу чисту, все навколо здається чистим. Отже, якщо ти щось ненавидиш чи засуджуєш, ти не тільки зробив те ж саме в минулому, але й незабаром знову зробиш у майбутньому, можливо, навіть у цьому житті, а може, й у якомусь іншому.

— Не вірю я в це, — уперто відповів Карл.

— Я не дивуюсь, що ти відмовляєшся мені повірити. Адже я й сам дізнався правду лише тоді, коли поступово почав згадувати свої минулі життя.

Неда нагадала, що Карлу настав час йти на ранкову лекцію, тому я попрощався і повернувся до себе додому. Там я засів за щоденник.

Залишок дня я провів, обмірковуючи, як мені зв'язатися з Керол і змусити її виїхати з Мікро-острова. До кінця вечора я так і не придумав іншого способу врятувати Керол, як поступитися Елгону і стати постійним мешканцем Мікроострова.

Вечеряючи з Карлом і Недою, я зізнався, що відчуваю себе безсилим перед телепатичною мережею Елгона та його тисячі помічників.

— Іншими словами, - сказав Карл, - що б ти не намагався робити, вони все одно завадять тобі, вплинувши на твій розум.

— Ти переживаєш цей життєвий досвід, тому що коли ти був жерцем у Стародавній Атлантиді і мав макроздібності, ти використав свою силу, щоб керувати умами інших людей. Правильно? — спитала Неда.

— Так, - погодився я. — Але той факт, що я пам'ятаю про уроки, які не зміг вивчити в минулому, ще не означає, що мені подобається знову їх проходити.

— Тоді, - сказав Карл, - є лише один простий спосіб врятувати Керол. Все, що ти маєш робити, - це домовитися з Елгоном.

— Інакше кажучи, - додала Неда, - все, що він має зробити, - це продати душу Елгону.

— Це неправда, - запротестував Карл, - тому що, як тільки він дозволить Елгону та його зграї перемістити себе в часі, він звільнить Керол і стане постійним жителем 2150 року. А потім у нього буде ще ціле життя для того, щоб втекти з Мікро-острова за допомогою або навіть без допомоги Макро-суспільства.

— Ти забуваєш одну річ, Карле, — нагадала йому Неда. — Наймудріші люди Макро-суспільства сказали, що якщо Джона назавжди перемістять у часі, перш ніж він досягне третього рівня усвідомлення, він регресує до втрати свого Макро-усвідомлення.

— Але не макроздібності, — зауважив я. — І це справді буде бідою, бо людина без макросвідомості завжди використовує макроздібності в мікроцілях.

— Дідька лисого! - вигукнув Карл. — Що більше ви кажете, то безнадійніше все це виглядає.

— Невже все справді так погано, Джоне? — спитала Неда.

Я похитав головою.

— Не бачу жодного виходу. Ось воістину: куди не кинь — усюди клин. І так погано, і так ще гірше.

— Ні, Джоне, - сказала Неда. — Макро-товариство не кинуло б тебе у безвихідній ситуації. Зрештою, Рана сказала, що вона вірить у тебе. Виходить, вона ще тоді знала, що твоє майбутнє не безнадійне. Вона також вважає, що чим більше провал, тим більший успіх — і це ще одна річ, безглузда з мікро-погляду.

— Стривай, — сказав Карл. — Якщо наступні два тижні тобі вдасться досягти третього рівня усвідомлення, Макро-суспільство про це дізнається і назавжди перемістить тебе в 2150 рік, вірно?

— Я думав про це, - сказав я. — Але, за словами СІ, перехід з другого на третій рівень — це все одно, що переведення з першого класу школи одразу до дев'ятого, і нікому ще не вдавалося зробити це менше ніж за місяць.

— Тоді, - відповів Карл, - ти будеш першим! З іншого боку, адже вони раніше і переміщень у часі ніколи не робили.

— Ні, Карле, - відповів я, - це надто легкий вихід зі становища. За все моє перебування в 2150-му році не бачив я жодної проблеми, яка мала б легкий шлях вирішення. Щоразу, коли я намагався його знайти, зрештою жахався власним невіглаством. Я не можу просто взяти і перестрибнути на третій рівень, не позбавившись мікро-образу мислення. Порятунком від

мікро-образу мислення - ось ключ до розгадки. Якби я зміг подивитися на цю ситуацію з макро-позиції, рішення прийшло б до мене само собою. Не знаю, Карле. Я знову піднімуся до себе і ляжу спати. Ранок вечора мудріший. Може, коли я прокинусь у світі-2150, то щось придумаю.

Я вже підійшов до дверей, і тут на моєму серці якось просвітлило. Я повернувся і сказав:

— Гей, народ... Дякую. Дякую вам обом. Побачимося завтра.

Вечір добіг кінця, і я зробив так, як сказав.

Однак, коли я прокинувся в 2150-му році, мені на думку не спало жодних нових ідей.

До кінця тижня в реальності-2150 я марно намагався встановити зв'язок з Керол і вирватися зі свого ув'язнення, а в реальності-1976 ходив по кімнаті туди-сюди або обговорював з Карлом і Недою можливі способи вирішення цієї головоломки, що зводила мене з розуму. Але, незважаючи на всі ці довгі роздуми та обговорення, рішення знайдено не було. Потім одного разу ввечері Неда запитала мене, чи всі мої макроздібності заблоковані телепатичною мережею Елгона. Я ствердно відповів, і на цьому наша розмова закінчилася.

Вночі, намагаючись довше не заснути, щоб не повертатися до своєї в'язниці в 2150 році, я згадав питання Неди і почав перебирати в пам'яті всі сім макроздібностей. Спочатку я подумав про ясновидіння, телепатію та передбачення. З цих здібностей тільки перша ще спрацьовувала, але вона нічим не могла мені допомогти. Другій перешкоджала телепатична мережа Елгона, а третю я так по-справжньому і не розвинув у собі, але в будь-якому разі навряд чи знання майбутнього допоможе мені в цій ситуації. Наступні три здібності —

ретропознавство, психокінез і телекінез — теж не підходили, бо перша працювала, але не могла мені допомогти, а друга та третя були заблоковані. Залишалася тільки остання, сьома астральна проекція. Цікаво, невже вона теж під контролем Елгона? Я не знав, бо ніколи свідомо не користувався цією здатністю, не бачачи в ній особливої практичної користі.

Але для бранця астральна проекція, коли людина залишає своє обмежене фізичне тіло і переходить в астральне тіло, яке не знає фізичних кордонів, має певні переваги. Я міг би потрапити в кімнату до Керол, перенестися до Макро-суспільства, побачити Лію. Схоже, астральна проекція була єдиним способом зробити це. Але чи вийде у мене? Навіть якщо я зможу швидко навчитися цьому мистецтву, чи не завадить мені телепатична мережа? Я вирішив, що єдиний спосіб відповісти на ці питання – перевірити на практиці, тому я одразу ж спробував звільнитися від свого фізичного тіла. І мені, природно, це не вдалося зробити.

Витративши півгодини на марні спроби відокремити астральне тіло від фізичного, я здався і вирішив згадати все, що СІ розповідала про сьому макроздібність.

Я згадав, що мої подорожі в майбутнє здійснювалися в астральному тілі, яке було поєднане з фізичним тілом 1976 року чимось на зразок нескінченно гнучкої енергетичної пуповини. Містики минулих часів називали її «срібним шнуром». Коли цей "шнур", що складається з дуже високих електричних вібрацій, рветься, фізичне тіло вмирає.

Коли я вперше потрапив у 2150-й рік, мене забезпечили ще одним фізичним тілом і другим срібним шнуром, що з'єднує моє астральне тіло з цим новим фізичним тілом. Макро-суспільству вдався цей експеримент, тому що у тієї близнюкової душі та ж астральна структура, що й у мене. Макро-науковці

використовували її як образ для створення фізичного тіла та «срібного шнура», а також для залучення мого астрального тіла через простір-час.

Можливо, для мікро-людини це звучить не надто зрозуміло. Насправді пояснення СІ були набагато складнішими, але я вирішив, що мені не потрібно так багато знати про цю сферу макро-життя, і тому слухав не дуже уважно. Тепер я про це шкодував. Але, незважаючи ні на що, два головні компоненти успішного навчання – бажання та віра – у мене були, а отже, я міг навчитися астральної проекції. Зрозуміло, я вірив у те, що це можливо, бо вже був у своєму астральному тілі у свідомості. Отже, вся річ — у бажанні! Я зробив макро-паузу, тобто розширив свою перспективу від «мікро» до «Макро». Мені одразу стало зрозуміло, що і тут я, як завжди, дуже боюся зазнати невдачі, тому мій розум більше зосереджується на провалі, ніж на успіху.

Як тільки я зміг подивитися на свої спроби з макропозиції, то згадав, що кожен провал веде до успіху, і знову почав пробувати здійснити астральну проекцію — тепер уже без жодних «а що, якщо не вийде?». Я почав згадувати відчуття свого першого візиту в 2150, коли я прокинувся в астральному тілі. Потім я спробував уявити своє астральне тіло у ногах свого ліжка. Я вірив і дуже сильно хотів: Я постарався уявити цю картинку збоку: ось ліжка, ось лежу на ньому.

Несподівано щось «клацнуло», і це більше не було візуалізацією: я стояв перед ліжком, дивлячись на своє спляче фізичне тіло.

Я знову відчув дивовижну свободу від усіх фізичних обмежень та незручностей. Тепер і в 1976 році я мав дві цілі, здорові ноги! СІ говорила мені, що на астральному рівні одяг створюється за допомогою думки, і я подумки уявив себе одягненим у свою

туніку 2150, що відображає ауру. Незабаром це вбрання стало таким реальним, що я зміг його доторкнутися і посмикати, і воно повторювало кожен рух мого тіла, як справжня туніка 2150-го року.

Потім я почав ходити по кімнатах так само, як пересувався в 2150-му році у своєму фізичному тілі, тільки не торкаючись підлоги. В астральному тілі левітація не вимагала таких витрат енергії ПК, як у моєму важкому фізичному тілі. Підійшовши до дверей, я на мить забувся, спробував її відчинити і відчув дивне відчуття, коли моя рука пройшла крізь двері. Я швидко пішов за рукою і опинився в коридорі. Потім замість того, щоб іти в квартиру Карла і Неди, я просто представив себе в їхній вітальні і відразу ж опинився там.

Пройшовши через двері спальні до ліжка, де спав Карл, я спробував його розбудити. Звичайно, він мене не чув, і я не зміг потрясти його за плече, бо моя рука проходила крізь нього, як крізь повітря. Я глянув на Неду, що спала поруч із ним, і спробував телепатично зв'язатися з нею і попросити, щоб вона прокинулася. Через кілька секунд вона розплющила очі і озирнулася. За допомогою ПК я запалив нічник на тумбочці. Вона здригнулася, але не злякалася. Я підняв олівець і написав слово «Джон» на листку блокнота, який вона використовувала для запису своїх снів.

Неда почала була тривожитися, але я телепатично заспокоїв її, переконавши, що все гаразд, і подумки передав їй концепцію астральної проекції. Я побачив, що в мене не зовсім все вийшло, бо вона розбудила Карла і сказала:

— Я чула, як Джон кликав мене і просив прокинутися.

— Коли? — сонно промимрив Карл.

— Щойно, — відповіла вона. — Я розплющила очі, спочатку нічого особливого не бачила, а потім раптом увімкнулась лампа.

— Ти, мабуть, сама її увімкнула уві сні.

— Я теж так спочатку подумала, але коли я взяла блокнот, щоб записати свій сон, то побачила це, — відповіла Неда, простягаючи Карлу блокнот.

Він подивився туди, куди вказувала Неда, побачив на папері моє ім'я, написане моїм власним почерком, і, остаточно прокинувшись, підвівся з ліжка.

— Подивлюся, чи все з ним гаразд, — сказав він, знайшовши халат і шльопанці, і вийшов із кімнати.

Я вирішив, що найлегший спосіб заспокоїти Карла — повернутися до свого фізичного тіла, що й було зроблено. Я зустрів Карла на шляху до моєї квартири, пояснив йому свій експеримент з астральною проекцією і вибачився за те, що розбудив. Він наполог, щоб я пішов з ним і все розповів Неді. Я швидко переговорив з Недою, щоб вони могли якнайшвидше лягти спати, а я — повернутися в 2150 рік. Мені не терпілося випробувати свою нову макроздібність у дії.

Повернувшись до себе, я швидко заснув і незабаром опинився на знайомому ліжку з балдахіном у палаці Елгона. Найбільше я боявся того, що телепатична мережа Елгона завадить мені покинути фізичне тіло або, коли я з нього вийду, змусить мене повернутися назад. Я одразу представив своє астральне тіло в ногах ліжка. Вийшовши з фізичного тіла, я візуалізував подорож назад до своєї Альфи і за мить стояв посеред Альфа-кімнати.

Без Керол у кімнаті було дуже порожньо, і від цього мені ще більше захотілося визволити її з біди. Я вирішив вирушити за

порадою до інших членів нашої Альфи. Був час сніданку, і всі сиділи у їдальні, розмовляючи про нас із Керол. Коли я увійшов, Стів першим мене помітив і звернув на мене увагу інших. Незабаром мене побачили всі, крім Адама та Ненсі, які ніяк не могли налаштуватися на мене. Я був радий, що хоч добре їх чую.

Мені повідомили, що всьому Макро-товариству відомо про те, що сталося зі мною і Керол. Але, на жаль, вони не знають, як нам вирватися з влади Елгона, не вдаючись до допомоги вищих макроздібностей членів макросупільства.

Я вирішив поговорити з Раною: можливо, вирішити цю проблему зможе вона. Але перед моїм відходом сталося щось неймовірне. Адам і Джойс попросили мене взяти їх із собою у двір Елгона.

Я відмовився.

— Якщо ми з Керол не зможемо звідти вибратися, то ви станете ще двома бранцями Елгона.

— Ми розуміємо, Джоне, - сказала Джойс, - але ми з Адамом хочемо побути з тобою наступні кілька днів. Якщо ми не зуміємо тобі допомогти, то принаймні зможемо підтримати тебе.

Вони нагадали мені, що якщо я не зможу піднятися на наступний рівень усвідомлення та не почну співпрацювати з Елгоном, то у світі-2150 мені залишається бути лише кілька днів. Я був зворушений пропозицією Адама і Джойс розділити моє ув'язнення, навіть якщо це означатиме, що вони самі стануть бранцями. Я подякував їм, але пояснив, що усвідомлення того, що Елгон тримає в полоні нас чотирьох, а не двох, лише подвоїть мою тривогу. Якщо мені тепер знадобиться

підтримка, я можу просто прийти до них у своєму астральному тілі.

Потім Адам сказав:

— Гарзд, Джоне, сподіваюся, ми зможемо допомогти тобі наступного разу. Розумієш, ми в боргу перед тобою, бо ти дуже допоміг нам у нашому минулому житті. Тоді ти знав нас як Гріффа та Джадда.

Сказати, що в мене перехопило подих, що я онімів від подиву або був у нестямі від радості, — все одно що нічого не сказати. Жодні слова не могли б висловити те, що я відчув у той момент. Енергійна Джойс та високий, красивий Адам зовні не мали абсолютно нічого спільного з Гріффом та Джаддом, з якими я зустрівся у 1976 році. Проте, настроївшись на їхнє Макро-«Я», я дізнався, що це справді ті ж душі, які 174 роки тому жили в тілах двох хуліганів, і неймовірно зрадів такому їхньому зростанню.

Я обійняв Адама і Джойс, подякував за турботу і переконав, що їхній борг сповна виплачений щирим бажанням відмовитися від свого життя тут і вирушити зі мною у двір Елгона. Перед тим, як піти, я змусив їх пообіцяти мені не намагатися піти за мною на Мікро-острів. Потім я попрощався з іншими членами Альфи. Зустрівшись поглядом з Ненсі, я відчув, як тепло розливається по всьому моєму астральному тілу. Цікаво, чи знає вона, чи знав Бруно...

Але зараз я не мав часу з цим розбиратися. Я послав їй потік теплої позитивної енергії і перенісся до кімнати для занять, щоб зустрітися з Раною.

Був ще ранок, а раніше я завжди зустрічався з нею ввечері. Проте мене переповнювала впевненість, що наставниця мене чекатиме. Я не був розчарований, бо, як завжди, двері

відчинилися переді мною. Увійшовши до кімнати, я побачив Рану, яка спокійно сиділа на одному з стільців і посміхалася мені, ніби це було звичайне заняття з Особистої Еволюції.

— Не питатиму, звідки ти знала, що я прийду сюди сьогодні в астральному тілі, — сказав я, — бо впевнений, що твоє передбачення працює так само добре, як телепатія, за допомогою якої ти повідомила мене, що чекатимеш мене тут .

Рана кивнула на знак згоди.

— Я також знаю, - сказала вона, - що ти сподіваєшся на мою допомогу у вирішенні проблеми з Елгоном. Думаю, тобі буде приємно дізнатися, що я знайшла це рішення у твоєму розумі.

— Боже мій! Дякую, Рано, дякую! — вигукнув я з радісним полегшенням, а потім спитав:

— Що ж я маю робити? Вона похитала головою:

— Вимушена розчарувати тебе, Джоне. Не можу сказати тобі, що бачу у твоєму майбутньому.

— Як? — спитав я, вражений таким поворотом подій: — Ти знаєш розв'язання проблеми, але не хочеш мені казати? Ти боїшся, що, якщо ти скажеш, цього не станеться?

— Не в цьому справа. Незалежно від того, скажу я тобі це чи ні, цього разу буде лише один перебіг подій.

— Якщо це все одно не вплине на мої дії в майбутньому, тоді не розумію, чому ти не хочеш мені говорити, — сказав я збентежено.

— Бо якщо я тобі скажу, то це вплине на твої думки в майбутньому. І хоч і не змінить твоїх дій у ситуації з Елгоном, вплине на інші твої майбутні дії.

— Я не розумію, Рано. Що ти маєш на увазі?

— Я говорю про проблему добра і зла, яка буде твоїм останнім випробуванням, необхідним для досягнення третього рівня усвідомлення. Пам'ятай, що ці поняття, як і решта, залежать від твоєї перспективи. Еволюція розуму людини вимірюється тим, наскільки вона готова прийняти неприйнятне. Те, що може бути неприйнятним на мікрорівні, завжди прийнятно на макрорівні.

— Так, - погодився я. — І я пам'ятаю, що в абсолютній макроперспективі все досконале. Але як це стосується рішення моєї проблеми?

— Я хочу сказати, що ти не усвідомлюєш єдиного задовільного виходу із ситуації з Елгоном, бо дивишся з мікропозиції і цей вихід здається тобі неприйнятним і навіть аморальним.

— Значить, ти не хочеш мені говорити про цей вихід із ситуації, бо тоді я піду дослухаюся твоєї поради, але тільки тому, що ти мені сказала, а не тому, що я сам до нього прийшов, правильно?

— Абсолютно вірно, Джоне. Це не змінить твого найближчого майбутнього, зате вплине на наступні десять тисяч років і віддалить той час, коли ви з Лією зіллетеся воедино на фізичному та астральному рівнях.

— Шкода так говорити, але все ж дякую, що ти мені не сказала, Рано, — видавив я після довгої паузи. - Я повертаюся у двір Елгона. Подивимося, скільки часу мені знадобиться, щоб

знайти єдине можливе вирішення проблеми, яке, як ти кажеш, вже в мене в голові.

Коли я повернувся, щоб піти, Рана попередила мене, щоб я був обережним і не зустрічався з Лією до свого повернення на Мікро-острів. Я спитав її чому.

— Тому, - пояснила Рана, - що вона, як твоя близнюкова душа, не зможе приховати від тебе рішення, яке ти шукаєш, і в результаті вийде так само, якби я тобі все розповіла.

Я ще раз подякував їй і погодився наслідувати пораду. Потім я повернувся на подвір'я Елгона, навіть не намагаючись зв'язатися з Лією.

Там я зрозумів, що відеозображення порожньої кімнати, в якій лежить Керол, не допоможе мені знайти її місцезнаходження. Щоб знайти цю кімнату, я мав оглянути весь палац. І тут я припустився серйозної помилки.

Я забув, що Елгон поставив біля моєї кімнати кілька телепатів. Коли я пройшов крізь стіну в коридор, вони одразу побачили мене і спробували зупинити. Я уявив себе у величезній їдальні і зник з їхнього поля зору, але вони вже сповістили решту членів телепатичної мережі про мій «астральний вихід».

Опинившись у їдальні, я буквально зі швидкістю думки почав оббігати кімнату за кімнатою в пошуках сходів, що вели на нижні поверхи палацу, бо відчував, що Керол знаходиться десь там. До того часу, як я знайшов потрібні сходи і спустився на поверх, де, за моїми припущеннями, була Керол, телепати Елгона виявили мене.

Я знову відчув, як невидимі лещата все сильніше здавлюють мій мозок, але цього разу вирішив не чинити опір цьому тиску.

Я спробував послати їм у відповідь потік Макро-любові та життєстверджуючої енергії, продовжуючи тим часом шукати Керол. Підвали палацу Елгона виявилися справжніми катакомбами, але зрештою я увійшов у потрібні двері і опинився в кімнаті, в центрі якої, наче мертва, лежала Керол. Рухаючись у напрямку до неї, я почув гучний гуркіт сміху Елгона, що виходив з напівтемряви кімнати.

Тиск лещат відразу посилювався, і я зрозумів, що Елгон тепер особисто спрямовує на мене макроздібності тисячі умів телепатичної мережі. Безумовно, якби на моєму місці опинилися Рана чи Лія, вони б упоралися з такою телепатичною атакою, але мої макроздібності другого рівня не йшли в жодне порівняння з цією потужною силою.

Невдовзі тиск здолав мене. Я більше не міг його спокійно приймати, а коли почав з ним боротися, мої сили швидко зникли. Я знепритомнів і прийшов до тями в 1976-му році.

Було лише чотири години ранку.

Я вирішив швидше заснути знову і подивитися, що зі мною сталося в 2150-му році. Мені потрібен був деякий час, щоб заспокоїти свій розум після тиску лещат, але незабаром вдалося заснути. Я прокинувся на ліжку з балдахіном і побачив Селу, що схилилася наді мною.

Коли я розплющив очі, вона сказала:

— Ти дурень, Джоне Другий.

Я цинічно – у стилі Карла – посміхнувся їй і підмітив:

— Я бачу, ви більше не вдаєте, що я на десятому рівні.

— Правильно, - відповіла вона. — Ми зрозуміли, що твої макроздібності дуже обмежені. Навряд чи ти досягнеш третього рівня за ці кілька днів. Але я не тому назвала тебе дурнем. Хіба ти не розумієш, що, переходячи в астральне тіло, ти залишаєш своє фізичне тіло незахищеним, і кожен, хто вміє, наприклад я, може розірвати твій срібний шнур?

— Так, — сказав я, — я про це знаю, але ж ви хочете, щоб я став постійним живим жителем Мікро-острова, а не мертвим. Якщо я помру, то вже не згоджуся для вашої пропаганди.

Села пристрасно подивилася на мене, витягла повні губи, зображуючи поцілунок і сказала:

— Я не хочу, щоб ти помер, Джоне. Я хочу, щоб ти став моїм коханцем, але я знаю, що якщо ми не допоможемо тобі завершити переміщення в часі, то твоє приголомшливе тіло помре, а твій розум повернеться на 174 роки тому.

— Села, я більше не бажаю мікроіснування.

— У тебе немає вибору. Ти можеш жити або на Мікроострові 2150-го року в добре організованому мікро-суспільстві, або в 1976-му році в хаотичному мікро-суспільстві.

Коли я нічого не відповів на цю репліку, Села покійно зітхнула і сказала:

— Ти не залишаєш нам іншого вибору, окрім як відпустити Керол, щоб вона сама шукала собі дорогу назад до Макро-суспільства. Сподіваюся, ти розумієш, що оскільки вона не підкориться нашим законам, нам доведеться засудити її до страти.

— Але ж це вбивство!

— Це не вбивство, — заперечила Села. — Коли людина порушує закони, знаючи, що це загрожує їй смертю, це самогубство. Звичайно, ти завжди можеш врятувати її від смерті, погодившись стати постійним мешканцем Мікроострова.

— Дайте мені трохи часу, - сказав я. — Мені ще треба над цим подумати.

— Ти мав достатньо часу, Джоне, але на знак нашої щедрості ми дамо тобі ще один день. Якщо до завтрашнього ранку ти не погодишся співпрацювати з нами, ми стратимо Керол, а ти дивитимешся на смерть, причиною якої став ти сам.

Села довго мовчала, чекаючи на мою відповідь. Не дочекавшись, вона пішла, а я почав ходити по кімнатах туди-сюди, марно намагаючись знайти вихід зі становища, який, за словами Рани, вже ховався у мене в голові. Цікаво, що це за вихід? Що мені здається найгіршим вирішенням проблеми? З одного боку — послати Елгона до біса і відмовитися від його умов. Це погано, тому що я втрачу не тільки Керол, а й можливість залишитися у 2150-му році.

Та вже, безперечно, найгірше для мене буде дивитися, як мікро-острівитяни карають Керол, і знати, що я міг це запобігти.

Я згадав слова Рани: «Немає нічого жахливого, якщо дивитися з макропозиції. Різні події нашого життя здаються жахливими лише з мікро-позиції, яка надто вузька і не дає побачити, що ми живемо у цілком справедливому та врівноваженому Макрокосмі і з нами відбувається лише те, що ми самі для себе обрали».

Якщо Керол помре, подумав я, то вона сама обрала смерть, і мене це хвилює тільки тому, що я вважаю її своєю власністю, яку можу втратити. Макро-філософи кажуть, що ми завжди

можемо досягти того, чого бажаємо і у що віримо, тому що кожна душа має свободу вибору і абсолютну Макро-силу.

Добре, погодився я, у Макро-перспективі це не є проблемою — але ж я живу на іншому рівні! Там, де я живу, існує багато проблем, а для мене зараз найважливіша з них — порятунок Керол від смерті, а мене від втрати світу-2150. І цю проблему буде вирішено успішно, якщо я погоджуся співпрацювати з Елгоном. Тоді я зможу витратити хоч усе життя, що залишилося на те, щоб знайти дорогу назад в Макро-суспільство. Але чи знайду?

Я провів частину цього довгого дня, мучившись над тим, що мені сказати вранці Елгону. Надвечір, зовсім знесилений, я дійшов висновку, що я скоріше виберу порятунок Керол від смерті та життя на Мікро-острові Елгона. Нарешті до мене прийшов сон, який приніс жахливий кошмар.

Я снівся собі одягненим у довгу чорну тогу судді, у нескінченній пустелі. Переді мною, наскільки хапав погляд, тяглася довга черга людей, яких я мав судити. За словами судового пристава, який стояв поряд, всі вони скоїли якийсь злочин, який карається смертю. Проте, коли я вислухав пояснення та виправдання кожного з цих людей, мені здалося, що всі вони так зворушливо просили мене помилувати, що я кожному скасував смертний вирок.

Потім місце дії змінилося: ми з приставом йшли гігантським двором в'язниці, де знаходилися всі, кого я врятував від смерті. У кожного одна нога була прикута ланцюгом до важкого ядра, тож вони ледве могли ходити. І замість подяк люди вигукували на мою адресу прокляття. З жахом я побачив, що всі вони страждають від якоїсь страшної хвороби, яка руйнує їхні тіла, повільно, по шматочку роз'їдаючи плоть і відокремлюючи її від кісток. Я чомусь не міг відірвати очей від врятованих мною

в'язнів, які тепер перетворилися на жахливі безглузді жертви прокази, яка повільно і болісно пожирала їхні тіла.

Один із них покликав мене. Обернувшись, я здригнувся від жаху і прокинувся в сльозах, бо в'язнем, який найбільше проклинав мене за спасіння його життя, був Карл!

Мене нудило від ненависті до самого себе при думці про те, що я міг так вчинити з Карлом навіть уві сні.

Чому мені наснився такий сон? Що він може означати? Задавши ці питання, я згадав слова Рани: «Усі страждання, нещастя і хвороби — результат опору неминучому: тому, що ми самі обрали для свого духовного розвитку».

Яке ж вирішення проблеми? У моїй голові знову зазвучали слова Рани: «Єдиний спосіб спокутувати свою провину за негативні дії – це компенсувати їх позитивними. Любовне прийняття відновлює втрачену рівновагу. Єдиний гріх, який може зробити людина, — невизнання досконалості того, що є».

Отже, мій сон — це спроба мого Вищого «Я» показати наслідки моєї відмови визнати досконалість (і необхідність) того, що відбувається. Тобто я маю змінити своє рішення і дозволити Керол померти?

Може, в минулому я дозволив померти Карлові? Чи не тому він був у моєму сні?

З якогось далекого куточка мого розуму прийшли два спогади: Карл, який допиває пляшку морквяного соку, і Керол, що набирає на пульті кафетерію своє звичне замовлення — морквяний сік.

Потім ще два спогади наклалися одне на інше — слова Керол про те, що у своєму минулому житті 1976 року вона була аспірантом, який боровся проти забруднення навколишнього середовища і слова Карла про те, що він би «знищив цих гадів, які забруднюють нашу планету».

Голова у мене йшла кругом.

Керол - дівчина, яку я люблю, моя споріднена душа, моя Альфа-партнерка!

А Карл? Він — чоловік, чоловік, дорожче якого в мене немає, мій найкращий друг, мій зведений брат, мій однокашник!

— Боже мій! — вигукнув я вголос. - Господи всемогутній!

Я обхопив себе руками і почав кататися по ліжку, божеволіючи, від сумнівів, страху і радості.

Коли все це нарешті уклалося у мене в голові і я прийняв досконалість цього нового осяяння, я спустився вниз і виклав новину Карлові та Неді.

Звістка вразила їх наповал так само, як і мене, і все закінчилося сльозами радості та захопленням неймовірною досконалістю вічного переплетення життів.

Але на важливе питання все ще не було знайдено відповіді. Чи маю я дозволити Керол-Карлу померти?

Я провів залишок дня в пошуках відповіді на це запитання і зізнався Карлу і Неді, що я здригаюсь від думки, що мені доведеться дивитися, як Керол вмирає, і усвідомлювати, що я міг перешкодити її смерті. До пізньої ночі ми обговорювали цю проблему. Карл доводив, що здоровим і порядним буде

врятувати себе і Керол, а Неда запевняла, що я повинен шукати відповіді у свого Вищого «Я», хоч би як складно це було.

Я тільки похитав головою і повернувся до своєї квартири. Лежачи в ліжку, я не хотів засинати, не вирішивши, що завтра мені сказати Елгону. Я повертався з боку на бік, поки в розпачі не згадав пораду Керол: коли щось не виходить, треба згадати свій останній Макроконтат.

Зосередившись на згадці про останнє спілкування зі своєю Макро-сутністю, я відчув, як тривога та напруга покинули моє тіло. Частота та сила дихання змінилися; я знову згадав невимовний союз усіх протилежностей і відчув себе поза простором, часом і словами.

Очевидно, я таки заснув, бо, коли я розплющив очі, наді мною схилилися Села та Елгон. І сказав Елгон:

— Я радий, що ти нарешті прокинувся. Ми готові почути твоє рішення.

Не думаючи, я відповів:

— Я вирішив отримати ті, уроки, заради яких прийшов сюди, і дозволю Керол зробити те саме.

— Тобто ти дивитимешся, як вона вмирає в тебе на очах? — спитала Села.

Я не відповів і Села вказала на відеоекран.

— Ти впевнений, що зможеш жити із цим рішенням?

Я подивився на величезний екран, розташований в іншому кінці кімнати. Там уже не було колишнього зображення Керол на

підлозі у порожній кімнаті. Натомість вона була прикута за руки та ноги до стіни у дворі, де відбувалися страти. Мабуть, вона була у свідомості, бо її оголене тіло явно корчилося від болю. Потім її обличчя було показано крупним планом, і стало видно, що її очі розплющені і вона пильно дивиться кудись перед собою. Потім ракурс змінився, і я побачив, що Керол дивиться на натовп мікро-острів'ян, що кричав і завивав і яких стримувала висока сталева сітка.

— Якщо ми приберемо цю перегородку, - сказав Елгон, - натовп закидає її камінням на смерть за пропаганду обмеження народжуваності та відмову мати дітей. Оскільки вона є іноземкою, покарання за згадані злочини — смерть. Ти впевнений, що не хочеш співпрацювати з нами, Джоне?

Я похитав головою, не довіряючи своїй здатності висловлюватись словами.

Елгон і Села мовчки дивилися на мене. Тиша, що запанувала, ще більше посилювала загальну напругу. Раптом Елгон кивнув головою, і звук, що супроводжував відеокартинку, став гучнішим.

Я намагався не дивитися на екран, але очі мене не слухали. Я втупився в натовп, який тепер кинувся через перегородку, що впала, до маленьких, гострих, твердих каменів, навалених купою за кілька метрів перед Керол.

Протягом наступної півгодини чоловіки, жінки і діти з натовпу кидали маленькі гострі камені в тіло Керол, що корчилося від болю. Я бачив це криваве видовище від початку до кінця: від перших поверхневих порізів на її прекрасних ногах, руках, грудях та обличчі до величезних ран, що розповзлися по всьому тілу, і Нарешті, до моменту, коли їй вибили одне око і він витікав по закривавленій щоці. Оскільки камінці були невеликими,

Керол залишалася в повній свідомості до самого кінця, коли її прекрасне тіло буквально перетворилося на скелет, з якого клаптями звисали залишки плоті.

Незважаючи на те, що я освіжив у пам'яті спогад про свій останній макроконттакт, ці півгодини були найболючішими в моєму житті.

Нарешті Елгон перервав мовчанку:

— Дивитися на смерть іншої людини — це одне, а самому через це проходити — зовсім інше.

З цими словами Елгон покликав кількох своїх помічників, і вони вивели мене з палацу до того ж подвір'я. З нього виносили останки моєї коханої Керол, звільняючи місце для мене. Маленьке біле каміння, почервоніле від крові Керол, кололо мої босі ступні.

Коли мене прикували до стіни, ще вологої від крові, зібрався той самий натовп і почав вигукувати звинувачення та лайки на мою адресу. Після того, як на моїх зап'ястях і кісточках замикалися кайдани, все, що я пам'ятаю, - це невиразні думки про Лію, про ті короткі миті, які ми провели з нею разом, про Рану і про багато уроків, які я мав засвоїти (але чи засвоїв? чи ще засвою?), про Неду та її неймовірне перетворення, про Карла, мого вірного друга, про ту травму, яку я завдав йому за останні кілька місяців, про його паралельне «я», мою кохану Керол, чия тепла кров відділяла мене від грубої цегляної стіни, до якої я був прикутий.

Я побачив, як Елгон і Села пройшли до мене крізь натовп. Хоча вони стояли зовсім близько від мене, мені здавалося, що нас поділяють кілометри. Елгон занурив пальці в калюжу крові переді мною. Потім, витерши пальці об мої груди, він

зневажливо запитав, чи не передумав я. Я нічого не сказав, бо відповідь і так яскраво світилася в моїх очах.

Повернувшись до мене, Елгон нахилився і підняв два закривавлені камені. Він показав їх натовпу, простяг один Селі, потім повернувся до мене і кинув перший камінь.

Я почув десь у глибинах свого розуму голос Рани: «У Стародавній Юдеї, Джоне, ваші з Керол душі втілилися в жорстокій і гордій родині. Ви вирости гарними, але пихатими. Ви легко засуджували людей і неодноразово особисто брали участь у побиванні засуджених камінням».

Я знав, чому це відбувалося зі мною зараз, але мої очі та розум були затуманені ненавистю до Елгона.

І в моїй голові знову лунав голос Рани: «Еволюція свідомості вимірюється тим, наскільки ти готовий прийняти неприйнятне».

Я спробував макро-паузу. Я намагався змусити себе дивитися на свою кару з Макро-позиції, яка передбачала вдячне ухвалення всього суцього. Я намагався любити Елгона і приймати його і все, що відбувається, як «досконале». Проте всі мої зусилля були марні.

Я не витримав свого останнього випробування — прийняття неприйнятного. Я не міг з любов'ю приймати Елгона.

Усьому є межі, і болю теж; у моє тіло встромляли сотні зазубрених каменів, і настав момент, коли я відчув, що більше не можу жити ні секунди.

Я вже нічого не бачив, але перед моїм поглядом постала Лія.

Пам'ятай, Джоне: еволюція свідомості вимірюється тим, наскільки ти готовий прийняти неприйнятне.

Ці слова все ще дзвеніли у мене в голові, коли я прокинувся в 1976-му році.

Розділ 17. Еволюхід

Після моєї смерті в 2150-му році пройшов цілий місяць, і ця довга розлука з Макро-товариством була важкою для мене. Однак, гріючись на теплому весняному сонці на балконі, я знаю, що змирився з цією розлукою і навіть з болем і жахом моєї останньої години у світі майбутнього.

Я більше не засуджую Елгона, Селу чи когось ще й не тримаю на них зла, бо я сам обрав собі це випробування.

Злість і насильство — це остання відчайдушна спроба мікроістот відмовитися від відповідальності за своє власне життя і звалити провину на інших. Тому, поки людина не навчиться приймати на себе повну відповідальність за все, що відбувається в її житті, агресивність і насильство будуть присутні у нашому світі. Сподіваюся, що я у своїй духовній еволюції я цього етапу досяг.

А тепер, Карле, я довіряю тобі свій щоденник, як колись моя мати довірила тобі мене самого. Зроби з ним, що вважатимеш за потрібне.

Дописавши цю сторінку, я спущусь до вас із Недою, і ми розділимо нашу останню трапезу. А наприкінці цього вечора я поцілую вас обох і скажу, що з нетерпінням чекатиму на нашу наступну зустріч. А повернувшись до своєї квартири, я востаннє ляжу там спати. Після цього зроблю еволюхід — мирно помру уві сні.

Мені знадобилося так багато часу, щоб зрозуміти: будь-який провал – це успіх, а будь-яка смерть – народження.

Знаєш, Карле, минулої ночі я мав ще один яскравий сон. Мені наснився надгробок. Я змалював його для тебе на наступній сторінці.

Не гнівайся, будь ласка, що прощаюся письмово, а не усно. Ти мені дорожчий, ніж я можу висловити.

Запам'ятовуй свої сни, Карле! Я буду в них. Я завжди буду з тобою.

Я люблю тебе.

Ми одне.

Джон

Епілог

Пройшло три місяці з того часу, як ми кремували тіло Джона Лейка і розвіяли попіл у лісі неподалік будинку, де пройшло наше дитинство. Мені було дуже важко прийняти смерть Джона. Він назвав це «еволюходом» – добровільною смертю заради майбутнього. Я ж спочатку, до наших довгих розмов із Недою, називав це банальним самогубством. Я казав, що це втеча від реальності і боягузтво, які недостойні Макро-філософа. Однак час минав, Неді потроху вдалося змінити мої мікро-погляди, і сьогодні я бачу дії Джона зовсім в іншому світлі.

Напевно, найважливішим чинником, що зрештою змінив мою думку, була розмова з Джоном за кілька днів до того, як він покинув нас. Джон не включив її до свого щоденника, про що я дуже шкодую, тому що в ній якраз відображено підхід Макро-суспільства до питань життя та смерті.

Ми з Недою відновили цю розмову майже слово в слово. Якщо мені не зраджує пам'ять, почалася вона із того, що я згадав про самогубство одного зі студентів нашого факультету. Я сказав, що самогубство це втеча, а Джон відповів:

— Ти засуджуєш свідоме самогубство, Карле, яке зовсім не обов'язково може бути спробою відмовитись від відповідальності за своє життя. Ти забуваєш про те, що все мікроіснування – це несвідоме самогубство. Твоє життя може закінчитися миттєво через нещасний випадок. Але життя може бути і повільним процесом мікростаріння, тобто поступового занепаду та розкладання тіла. Така саморуйнація — природний результат твоєї відмови взяти на себе відповідальність за свої дії та наслідки обраного тобою способу життя.

— Добре, - сказав я. — Не сперечатимуся з твоєю теорією несвідомого самогубства, але студент, про якого ми говоримо, вчинив самогубство свідоме: він залишив передсмертну записку, в якій вибачається перед батьками. Я вважаю це боягузством.

Джон широко посміхнувся і сказав:

— На думку французького соціолога Еміля Дюркгейма, якого ми з тобою вивчали в університеті, існує два типи самогубств — анемічне та альтруїстичне. Анемічне самогубство відбувається як спроба втечі від настільки нестерпного життя, що людина просто почувається не в змозі впоратися з ним. Я це називаю свідомим мікро-самовбивством. Воно ніколи не приносить душі задоволення, тому що, коли людина опиняється у своєму астральному тілі, її розум все ще відмовляється взяти на себе відповідальність за своє життя і сповнений ненависті до самого себе, яку відчуває кожне мікро-я, коли терпить невдачі.

Неда перебила його:

— Але, Джоне, ти нам казав, що всі дії досконалі, якщо дивитися з Макро точки зору. Але хіба самогубство може бути досконалим?

— На макрорівні, — відповів він, — кожна негативна дія компенсується позитивною; вони наче взаємно скасовують одне одного, залишаючи після себе абсолютну рівновагу. З макро точки зору кожна невдача - це успіх, який врешті-решт призведе до отримання потрібного життєвого уроку. Якщо душа вчиняє мікро-самовбивство, один раз або хоч тисячу разів, щоб зрозуміти, що не можна втекти від відповідальності за своє власне життя, значить, це цій душі необхідно, і це є для неї досконалим.

— Зрозуміло, - сказала Неда, киваючи головою. — А що таке альтруїстичне самогубство?

— Ви знаєте, що деякі пасажери залишилися на борту «Титаніка», що тоне, аби не зайняти «чись місце» в обмеженій кількості шлюпок? Історія знає багато інших випадків альтруїстичного самогубства, коли люди свідомо віддавали своє життя заради того, щоб інші могли жити і брати з них приклад.

— Самогубство як приклад... — Неда задумалася. — Мабуть, так можна назвати ті випадки, коли члени макросупільності дозволяють мікро-остров'янам себе вбивати... Можливо, своїм прикладом вони намагаються показати, що фізичне життя — це не самоціль?

— Почасти так воно і є. Найвідомішим же прикладом такого самогубства була смерть найбільшого з усіх макрофілософів, який жив на цій планеті, — Ісуса з Назарету. Він дозволив себе вбити, щоб продемонструвати, що Макро-«Я» - це господар мікро-фізичного «я» і що воно навіть може відновити або воскресити вбите фізичне тіло. Я думаю, він також продемонстрував свою віру в те, що фізичне існування, яке необхідне мікро-людині — це всього лише одна дуже обмежена перспектива у м-М-континуумі.

— Значить, мета еволюції, — додала Неда, — не утвердитися назавжди на мікрофізичному рівні, а рухатися вперед, до все більшого усвідомлення, доки кожна душа не повернеться до повного усвідомлення свого макрокосмічного походження.

— Правильно, - сказав Джон. — І це підводить нас до третього типу самогубства, про яке мікро-людина ще не знає, — еволюційного самогубства. Макро-супільство називає його «еволюходом».

— Здається, ти вже про нього говорив, Джоне, — сказав я.

— Так, коли я ходив лікарнею, намагаючись врятувати життя людей, бувало так, що підсвідомий розум пацієнта відмовлявся прийняти мою допомогу, бо вирішив померти. Згадай Бруно, який сказав мені, що він втілюється в це тіло для того, щоб «збалансувати вібрації». Тепер, коли він досяг своєї мети в цьому житті, він завершує його, щоб продовжувати свій розвиток в іншому вимірі. Як ти пам'ятаєш, наш Дельтар Хьюго теж планував свідомо перервати своє фізичне існування, тобто еволюїти.

Ніхто не вмирає, поки не буде точно знати на макро або підсвідомому рівні, що він навчився в даному житті всьому, чого хотів і міг. Це правило стосується і загадкового «синдрому раптової дитячої смерті», і масових смертей при землетрусах чи повенях.

— Ти хочеш сказати, що підсвідомий розум знає, що станеться в майбутньому, і може завадити тому чи іншому нещасному випадку, якщо захоче? — спитала Неда.

— Саме це я й хочу сказати, — кивнув Джон з натхненням. — З Макро точки зору, нещасних випадків не буває.

— Але ж повернемося до еволюційного самогубства, — сказав я. — Хіба це не така втеча від дійсності, як самогубство аномічне? Якщо ти навчився всього, чого хотів, ти маєш продовжувати жити і допомагати вчитися іншим.

— Це все одно, що сказати, що всі повинні залишатися в першому класі, щоб давати там уроки, - відповів Джон.

— Але ж хтось повинен їх навчати, — перебив його я.

— За всю історію нашого Всесвіту ще ніколи не бракувало вчителів. Бракувало завжди тих, хто хотів навчатися. Як кажуть макро-філософи, коли людина готова вчитися, вчитель завжди знайдеться. «Просіть, і буде вам дано» — ось тобі ще одне формулювання цієї Макроістини. Тут мається на увазі сильне бажання, і тверда віра. Якщо твоє бажання вчитися слабше за якесь інше бажання або якщо ти не віриш, що зможеш чи гідний вчитися, то тобі доведеться дочекатися, поки твої бажання та віра будуть однаково сильні. Тільки тоді на тебе чекає успіх.

— Я все ще не бачу різниці між втечею від дійсності та еволюційним самогубством, — сказав я, хитаючи головою.

— Уся справа в мотиві, Карле, - пояснив Джон. — Що було причиною самогубства — бажання втекти від свого минулого чи бажання рухатись уперед, у майбутнє? Самогубство-втеча - це бажання втекти від свого минулого (або сьогодення), а еволюційне самогубство - це бажання рухатися вперед, у майбутнє.

— Але часто складно сказати, що є причиною. Хіба людині не властиво приховувати від себе бажання втекти від життя?

— Зрозуміло, що так буває дуже часто. У кожному житті є уроки, які потрібно вивчити, і якщо ти обдуриш себе, переконаєш себе, що навчився в першому класі всьому, чому міг, і влаштуєш своєму тілу якісь суворі колотнечі, через які твоє фізичне життя перерветься, фактично ти вчиниш самогубство. І в наступному житті знову прокинешся в першому класі. Розумієш, у цій планетарній кімнаті не можна надовго випасти з навчального процесу. Не можна втекти від свого Вищого «Я».

Мікро-людина вважає фізичне життя на цій планеті кінцевою стадією, а не підготовкою до досвіду багатовимірного життя.

Звичайно, з таким світоглядом він вважає, що самогубство - це кінець всьому. Він стає жертвою своєї власної мікрофілософії.

— То самогубство не гріх? — спитала Неда.

— Складно говорити про самогубство загалом, Неда, оскільки будь-яка смерть - це свідоме чи несвідоме самогубство, - задумливо відповів Джон. — Що ж до гріха, то є лише один гріх — заперечення досконалості макрокосмічної єдності всього, що є, було і буде. Однак навіть це можна назвати гріхом тільки з мікро-погляду. Якщо дивитися з макропозиції, гріха не існує, оскільки все має свою мету і все еволюційно досконале. Найголовніше — прийняти досконалість того, що є, і ставитися до всього з любов'ю та розумінням, звільняючи себе таким чином від кайданів тривоги, страху та засудження, які прив'язують тебе до фізичного існування. Тоді і тільки тоді можливий еволюхід.

Я заперечив:

— Добре. Якби я був Макро-людиною, я знав би, хто живе за законом вдячного прийняття дійсності, а хто ні. Я б знав, чому та чи інша людина припиняє жити. Тоді я зміг би точно сказати, де самогубство, як ми це зазвичай називаємо, а де — еволюхід. Але проблема в тому, що я не Макро! Тому я все одно не можу відрізнити одне від одного!

— Пам'ятаєш монографію, яку ми вивчали на курсі культурної антропології? Там говорилося про одне індіанське плем'я, люди якого, коли були готові померти, просто з усіма прощалися, піднімалися на пагорб і вмирили, — сказав Джон.

— Так. Схоже на план твого Хьюго... — почав я.

— Саме так, Карле, - перервав мене Джон. — Якщо ти вмираєш за допомогою якоїсь зброї, то це самогубство, а коли ти просто підводиш до кінця всі свої справи в даному житті, а потім лягаєш і вмираєш, то це еволюхід.

Ось що нам із Недою вдалося пригадати з тієї розмови.

Пояснення Джона про еволюход, плюс мої сни про Джона, поступово розширили мою перспективу, і я повністю змінив свою думку про смерть Джона.

Я досі жахливо за ним сумую. І Неда весь час нагадує мені, що з Макро-погляду не сталося нічого страшного. Тож я не переоцінюю рівень свого усвідомлення.

Тим не менш, я пам'ятаю, Джон говорив, що цей наш рівень постійно змінюється і що за добу середня мікролюдина (такої як я) може пережити широкий спектр усвідомлення — від найнижчого "мікро" до досить високого "Макро". Останнє зазвичай відбувається, коли ми спимо і бачимо сни.

Описом одного з таких снів я завершую цей епілог.

Це останній із цілої серії моїх снів про Джона. У більшості з них ми просто розмовляли як раніше, але цей сон був особливий. Ми знаємо, що це символічний сон, адже Джон розповів нам, що у 2150 році немає могил та надгробних плит, а залишені душами фізичні тіла просто розпорошуються на молекули.

У цьому сні Неда я і Джон стояли перед великою надгробною плитою, дуже схожою на ту, яку Джон намалював на останній

сторінці свого щоденника. На плиті було вигравіруване таке:

Від автора

Насамкінець я хочу сказати, що головна мета цієї книги, як і всіх інших моїх публікацій, — стимулювати розвиток об'єднаного, гармонійного суспільства Ери Водоля.

Я прощаюся з вами найоптимістичнішими словами, які будь-коли були вимовлені:

Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам.

(Євангеліє від Матвія, 7:7)

З Макро-любов'ю та радістю, Тія Александер